Michel Zevaco

Michel Zevaco

Pardaillan

Vol. 8 – Comoara Faustei

Capitolul 1

În această dimineaţă, Henri al IV-lea îl aştepta pe ministrul său, Sully, într-un mic cabinet al apartamentului regal. Ministrul solicitase această întrevedere, necesară ca urmare a confidenţelor pe care i le făcuse, în ajun, cavalerul de Pardaillan.

Acesta, devotat regelui, lăsase de înţeles lui Sully că viaţa regelui era în pericol. Avertismentele sale precizau că, după informaţiile adunate, se plănuia uciderea lui Henri al IV-lea cu prilejul ceremoniei de încoronare.

Ministrul Sully făcea o legătură între aceste avertismente şi intrigile duse împotriva regelui de către anturajul nefast al Mariei de Médicis, regina. El cunoştea, efectiv, influenţa funestă pe care o exercită asupra soţiei regelui florentinul Concini, favorit fără scrupule şi soţia sa, Léonora Galigaď.

Abia introdus la rege, Sully încercase să-i fie acceptată ideea sugerată de Pardaillan, care era aceea de a părea că regele cedează dorinţei reginei şi să fixeze o dată sigură a ceremoniei încoronării. Dar regele nu era omul care să se mulţumească cu explicaţii confuze. Încolţit, Sully trebui să se resemneze şi să-l pună pe rege la curent cu avertismentul mascat dat de Pardaillan.

De la primele cuvinte, Henri pălise.

— Pe toţi dracii! Prietene, mă vor asasina, asta-i sigur! … Nu voi ieşi viu din oraşul ăsta!

— Nu vă vor ucide, sire, dacă veţi urma sfatul care vi se dă.

— Şi apoi? … Voi fi cumva în câştig dacă voi ajunge până la primăvara viitoare?

— Hm! Sire, vă voi răspunde cu ceea ce mi-a răspuns domnul de Pardaillan: veţi câştiga aproape un an. În primăvară, sire, vă veţi începe campania şi veţi fi la adăpost de pumnalul asasinilor. Şi cum sfârşitul acestei campanii nu poate fi pus la îndoială, vă veţi întoarce din Germania învingător, măreţ, aureolat cu prestigiul gloriei încât nimeni nu va îndrăzni să încerce ceva împotriva voastră.

— Ei bine, fie! Mai ales că nu văd altă cale de urmat. Dar pentru a grăbi acel mare proiect cu câteva luni, după cum ai spus, e nevoie de bani. Îi vei avea?

— Voi găsi tot ceea ce va trebui şi poate chiar mai mult decât e nevoie.

Şi Sully povesti în câteva cuvinte tot ceea ce ştia despre povestea comorii Faustei şi sfârşi spunând:

— Printre altele, aceste zece milioane ne vor fi de un real ajutor pentru a grăbi pregătirile voastre militare.

— Dar, sublinie regele, după câte se pare, aceste milioane nu ne aparţin nouă.

— Să avem iertare, Sire, spuse cu răceală Sully, de mai bine de douăzeci de ani aceste milioane sunt ascunse în regatul vostru, fără că proprietarul să dea vreun semn de viaţă. Nici voi, nici predecesorii voştri nu şi-au luat, după câte ştiu eu, nici un angajament asupra acestui subiect. Ceea ce se găseşte pe pământurile regelui, aparţine regelui. Avem destui jurişti care să o ateste.

Henri al IV-lea, ca şi Sully, chiar dacă nu în acelaşi grad, era interesat. Şi cum Bearnezului îi plăcea ca atunci când lua o hotărâre să meargă până la capăt, decise să lichideze chiar atunci problema ceremoniei de încoronare, chemând-o pe regină.

— Doamnă, spuse el hotărât după ce regina se aşezase, mi-aţi cerut o audienţă. Bănuiesc că este vorba, din nou, despre acea ceremonie a încoronării voastre.

— Într-adevăr, sire, doream această audienţă privitoare la acest subiect. Dar văd că va avea soarta celor precedente. Regina nu poate obţine nimic de la rege.

— Ei bine, doamnă, vă înşelaţi. Regele vă acordă azi ceea ce a refuzat până acum.

— Cum? bolborosi Maria de Médicis surprinsă, consimţiţi?

— Tocmai am discutat cu vărul meu Sully, unele hotărâri importante. E posibil – nu e vorba de nimic sigur, remarcaţi asta – e posibil să-mi încep campania la primăvară. În timpul absenţei mele, veţi asigura regenţa, doamnă. Reflectând la aceasta, am hotărât că este necesar să vă asigur autoritatea, atât cât îmi stă în putere, în ciuda marilor cheltuieli ce le va necesita, această ceremonie este necesară. De aceea am hotărât: am fixat data pentru douăzeci septembrie.

Maria de Médicis se repezi la rege şi, prinzându-i mâinile, exclamă emoţionată în mod sincer:

— Cât de bun eşti, Henri! … Şi cât de fericită mă faci! …

— Da, iubito, îi replică regele cu puţină melancolie în glas, sunt bun… Poate că-ţi vei aminti… atunci când nu voi mai fi.

Dar spiritul ei sec, profund egoist, al Mariei de Médicis începu deja să se facă simţit şi ea reluă:

— Pentru că regele pare aşa de bine dispus în ceea ce mă priveşte, voi profita pentru a-i mai cere ceva.

— Şi anume? întrebă Henri cu oarecare reţinere.

— Sire, am nevoie de bani.

— Iarăşi? strigă Henri posomorât.

— Sire, e vorba de o nimica toată. Doar douăzeci de mii de livre!

— Numai atât, doamnă? o zeflemisi regele, nemulţumit. Credeţi că douăzeci de mii de livre e o nimica toată? … Ei, la naiba! Credeţi că voi pune poporul la noi biruri numai din dorinţa voastră de a-l îngrăşa pe nesătulul de Concini, căruia, de bună seamă, îi veţi da banii? … Fiindcă ştiu, în mod sigur că toţi banii pe care vi-i dau trec în cuferele sale. Pentru a-l îmbogăţi, vă sărăciţi pe voi şi acum vreţi să mă

sărăciţi şi pe mine. Pe toţi dracii! Doamnă, poate că sunt bun, dar nu prost!

— Slavă Domnului, ripostă regina cu acreală, nu sunteţi chiar atât de zgârcit când e vorba să satisfaceţi capriciile amantelor voastre!

— Eu sunt stăpânul, strigă Henri bătând din picior, mânios. Fac ce vreau!

— Fie, spuse Maria făcând o reverenţă ironică. Voi spune stareţei de la mânăstirea Montmartre că regina Franţei nu-i destul de bogată pentru a-i ajuta casa şi pe Dumnezeu, după cum a fost rugată s-o facă. Îi voi spune să se adreseze doamnei de Verneuil, căreia regele, care este stăpânul nu-i refuză nimic din ceea ce îi refuză reginei.

Şi furioasă, uitând deja marea satisfacţie pe care regele tocmai i-o dăduse, se îndreptă spre uşă. Dar la cuvintele „stareţa mânăstirii Montmartre”, regele şi Sully schimbară o privire rapidă. Şi se înţeleseră.

— O clipă, doamnă! strigă Henri îmblânzit. Dacă refuz să dau banii pe care-i cereţi pentru a-i îndopa pe nesătulii voştri italieni, nu înseamnă că sunt împotriva operelor caritabile. Nu vreau să se spună că fiicele domnului au cerut ajutorul reginei în zadar. Explicaţi-vă, vă rog.

— Aflaţi, Sire, că doamna de Montmartre tocmai a aflat că, sub capela Mântuitorului, trebuie să fie o subterană unde se găseşte un altar de piatră, care nu este altul decât acela unde sfântul Denis celebra în timpurile din vechime, slujba divină. Stareţa ar dori să facă săpături şi să scoată la lumină acel loc sfânt care ar putea deveni pentru credincioşi un loc de pelerinaj, fapt care ar reda mânăstirii vechiul ei prestigiu. Dar fiind săracă, iată pentru ce a apelat la regină sub a cărei protecţie s-a pus. Cele douăzeci de mii de livre pe care le-am cerut, sunt destinate acestor lucrări. E vorba de o operă pioasă, după cum vedeţi şi care va atrage, asupra casei Franţei, binecuvântarea Domnului.

Din privire, regele îl întrebă pe Sully. Acesta făcu un gest de aprobare şi-i şopti câteva cuvinte. Maria de Médicis

urmărea scena neliniştită. Şi asta pentru că Sully era de fapt vistiernicul regelui. El era acela care dădea reginei, ca şi amantelor suveranului, fondurile alocate.

Maria de Médicis se calmă totuşi repede deoarece regele, redevenit amabil, îi spuse:

— Să mă ferească Sfântul, iubito, să te împiedic de la o operă de caritate care ar putea, după cum spui, să aducă asupra noastră binecuvântarea cerului. Domnul de Sully vă va da suma pe care o cereţi. Numai că am şi eu o mică dorinţă.

— Care anume, Sire?

— Această acţiune îmi pare atât de sfântă, încât aş vrea să fac mai mult decât gestul de a-mi aduce obolul. Vreau să supraveghez şi la nevoie să conduc aceste lucrări. Spuneţi acestea, vă rog, doamnei de Montmartre.

Maria de Médicis nu bănuia că Henri al IV-lea ar fi avut vreo îndoială. Ea îl credea doar binevoitor. Bucuroasă că a reuşit, îndrăzni să spună:

— Regele e stăpânul! Oriunde şi oricând.

Ieşi şi alergă să comunice vestea reuşitei sale Léonorei şi lui Concini care o îndemnau.

Nici Concini, nici soţia să nu se îndoiau că se aflau în luptă cu regele şi cu Acquaviva şi că niciunul din aceşti doi temuţi concurenţi nu-i vor lăsa să înşface comoara dorită, comoară pe care o credeau deja a lor.

Capitolul 2

În aceeaşi zi, la ora cinei, Jehan le Brave îi dusese, cu el pe Carcagne, Escargasse şi Gringaille la cârciumă. Voia să le ofere o cină care în sinea sa, o socotea o cină de despărţire.

Cei trei nu cunoşteau intenţiile şefului lor. Astfel încât se abandonară bucuriei fără nici o bănuială sau reţinere. Pentru a nu-i întrista, Jehan se străduia să se arate vesel şi nepăsător.

După terminarea ospăţului, când se aflau, de acum, în stradă, cei trei viteji, erau deja bine făcuţi. Jehan, care

fusese mai reţinut, îşi păstra luciditatea. Cu o emoţie pe care nu şi-o putut stăpâni, le spuse:

— Bravii mei tovarăşi, nu mai putem trăi împreună, ca odinioară. Trebuie să ne despărţim. Voi o luaţi la dreapta, eu la stânga… şi Domnul să vă aibă în grijă!

Şi voi să se îndepărteze. Dar cei trei, ca şi când Jehan n-ar fi spus nimic, întrebară:

— Care sunt ordinele, şefule?

Nu înţeleseseră nimic. Dar totuşi, veselia dispăruse. Presimţeau că urmă ceva dureros, ceva grav. Jehan nu voi să-i părăsească fără a fi înţeles de ei şi le spuse cu blândeţe:

— Nu mai am ordine de dat. Nu mai sunt şeful vostru. Înţelegeţi? … între noi, totul s-a terminat, pentru totdeauna.

Cei trei se priviră speriaţi. Erau livizi. Dintr-o dată se treziră din beţie. Şi deodată izbucniră în tânguieli dureroase:

— În cazul ăsta, ne alungaţi?

— Dar ce am făcut?

— Ce vreţi să facem fără dumneavoastră?

— Dar nu vă alung, reluă Jehan cu aceeaşi blândeţe. Nu vă învinuiesc de nimic… Dar totuşi trebuie să ne despărţim.

De-abia acum înţelegeau. După durere urmă indignarea şi pentru prima oară, nemulţumirea:

— Şi de ce să ne despărţim? Pe coarnele diavolului! scrâşni Gringaille. Când condamni pe cineva, îi spui pentru ce!

— Aşa e! aprobară ceilalţi doi, pentru ce?

— Pentru că doresc să duc un alt fel de viaţă şi dacă aţi rămâne cu mine, aţi risca să muriţi de foame.

Cei trei se priviră aiuriţi. Din nou nu mai înţelegeau nimic. Rând pe rând întrebau:

— De ce să murim de foame?

— Nu avem totuşi astea? Şi-şi loveau mânerele spadelor.

— Şi nu întâlnim la tot pasul d-alde ăştia?

Şi arătau câte un burghez făcând gestul de a-l jefui.

— Tocmai asta este, spuse vehement Jehan, tocmai asta nu mai vreau să fac. Asta se numeşte a fura.

— Noi furăm? …

Şi exclamaţia izbucni din cele trei guri în aceeaşi clipă. Nelinişte a se citea pe figurile lor şi aveau aerul să spună: „E nebun!”

Jehan care înţelese, strigă mânios:

— Da, voi nu înţelegeţi! … Ca şi voi şi eu am crezut mult timp că e drept şi legitim să iei de la cei bogaţi ceea ce se cuvine pentru săraci. Acum ştiu că nu eram decât un hoţ! … da, eu eram un hoţ! … Numai la acest gând simt cum roşesc de ruşine… şi decât să mai fac aşa ceva, mi-aş tăia mâna şi aş da-o câinilor! …

Se priviră pe furiş şi căzură de acord. Deoarece Jehan avea ideea asta, vor face cum doreşte el. Vor deveni cinstiţi şi se vor schimba în nişte mici sfinţi. Asta-i va închide gura. Oricum, el comanda, iar ei ascultau. Era simplu şi o spuseră simplu.

Jehan se emoţionă la insistenţele lor, dar nu voia să-i aducă în stare de sărăcie. Fără el, neisprăviţii ăştia eliberaţi de orice scrupul, s-ar fi descurcat. Nu se putu abţine să nu le-o spună cinstit.

— Ei şi! făcu Gringaille cu nepăsare, să murim de foame sau de altceva, oricum s-ar fi întâmplat! …

Şi cu o gravitate care nu-i era obişnuită:

— În ceea ce mă priveşte, dacă insistaţi să ne părăsiţi, vă dau cuvântul meu că voi fi primul care mă voi arunca în Sena de pe Pont-Neuf.

— Şi eu de asemenea! exclamară ceilalţi doi într-un glas.

Jehan trebui să se declare învins.

Conveniră ca cei trei să treacă zilnic, ca şi până atunci, să primească noile ordine. Îi erau devotaţi trup şi suflet, mai mult ca oricând.

Aşteptând să se îmbogăţească, ceea ce n-ar fi fost de mirare, se angajau să se întreţină ei înşişi. De o manieră cinstită, fără îndoială, doar juraseră. De altfel, pentru

moment erau destul de bogaţi datorită generozităţii lui Concini. Bine cazaţi, bine echipaţi, plini de aur şi bijuterii. Era mai mult decât le trebuia, aşteptând să se îmbogăţească.

Jehan se despărţea de ei doar fiindcă ştia că nu-i va mai putea întreţine. Asigurat din partea asta, se îndepărtă liniştit, mulţumit de altfel că nu o făcuse şi hotărât să-i reprimească în serviciul său de cum va fi posibil.

Escargasse, Gringaille şi Carcagne rămaseră în stradă, privindu-l cu melancolie cum se îndepărtează. Când dispăru din faţa ochilor lor, se priviră cu mutre serioase şi asta numai din cauza seriozităţii situaţiei. Fără să-şi vorbească, de comun acord, se îndreptară spre locuinţa lor. Simţeau nevoia să se sfătuiască.

După ce fiecare îşi expuse părerile, traseră concluzia că Jehan trebuie că este bolnav. Carcagne, căruia puţin îi lipsise să devină călugăr şi care era cel mai învăţat, merse până la a spune că el bănuieşte că Jehan e posedat de un demon rău care-l persecută. După părerea lui, o slujbă ţinută în acest scop, l-ar fi salvat. Tuturor, explicaţia le păru înţeleaptă, aşa încât puseră mâna de la mâna pentru a plăti respectiva slujbă.

— Şi, în ceea ce ne priveşte, n-am fost noi totdeauna oameni cinstiţi?

— Şi drept dovadă: a îndrăznit vreodată, cineva, să ne spună în faţă că suntem hoţi? … Nu, nu-i aşa? … Şi atunci? …

— Da, dar el o gândeşte… Ce-i de făcut? …

Niciunul nu se gândea să se sustragă cererii stăpânului lor şi să-şi continue existenţa obişnuită. Doar promiseseră şi s-ar fi simţit dezonoraţi dacă nu şi-ar fi ţinut cuvântul. În mod sincer făceau planuri cum să devină cinstiţi şi asta numai fiindcă Jehan dorea astfel.

În mod firesc ajunseră să calculeze de câţi bani dispuneau. Văzură atunci că, toţi trei, aveau cam patru sute de livre. O sumă, de altfel, destul de măricică.

Şi asta nu era totul. Mai erau şi bijuteriile lui Concini, care vândute, valorau cel puţin două mii opt sute de livre.

Acestea, adunate cu cele patru sute, făceau trei mii două sute de livre. Tocmai bine să trăieşti un an de zile liniştit. Dar…

Gringaille avea o soră: frumoasa Perrette de care l-am auzit vorbind şi nu o dată. Perrette tocmai împlinise şaptesprezece ani şi îşi merita cu prisosinţă porecla deoarece era deosebit de frumoasă. Fiica unei târfe şi a unui tâlhar, crescută Dumnezeu ştie cum, ciudata fată hotărâse să ducă o viaţă cinstită şi să trăiască numai de pe urma muncii sale.

Gingaşă şi delicată, îşi impusese munca grea de spălătoreasă. Cu curaj şi cu o voinţă extraordinară, se păstrase castă, ferindu-se de orice murdărie a vieţii, cuminte, cum nu erau multe din tinerele de bună familie. Nu i se cunoştea nici un amorez. Şi totuşi avea unul: tocmai pe Carcagne care era sincer şi profund îndrăgostit de ea. Carcagne era un bandit, un spadasin, un ucigaş plătit, un tâlhar la urma urmei. Şi ce credeţi că a putut să facă acest bandit îndrăgostit? Pur şi simplu s-a dus la Gringaille pe care-l socotea capul familiei şi în mod cinstit i-a cerut mâna surorii sale. După cum am mai spus, Carcagne era un om simplu, naiv şi veţi vedea că am avut dreptate.

Gringaille transmise cererea prietenului său, însoţită de toată autoritatea sa. Spre mirarea lui şi disperarea bietului Carcagne, Perrette refuză categoric partida ce i se oferea. După cum spunea, nu simţea nici o atracţie pentru căsătorie. Fără să se descurajeze, Gringaille mai revenise de câteva ori cu propunerea. Plictisită, Perrette sfârşi prin a spune că se va mai gândi şi că-i va răspunde mai târziu, peste câţiva ani.

În acest fel, amorezul se văzu silit să se mulţumească cu vaga promisiune. Dar în sufletul său, doar ştim că îndrăgostiţii sunt încăpăţânaţi, se considera logodnicul tinerei. Poate că era prea mult, dar asta era şi gata. De

altfel, pe cât de adevărată şi adâncă-i era iubirea, aceasta nu-l împiedica să bea, să mănânce, să doarmă, să ducă la urma-urmei o viaţă de dezmăţ. Gândea că va sfârşi cu aceasta din momentul în care se va căsători. Dacă avea dreptate sau nu, cine putea şti?

Oricum, când se văzură posesorii unei mici averi, Carcagne îşi aminti că Perrette era prea delicată pentru a continua munca de spălătoreasă. Visul ei era să facă rost de o mie de livre cu care să poată să angajeze câteva lucrătoare şi să se ocupe de spălatul lenjeriei fine ale nobilelor doamne. E drept că era o muncă de mare răspundere, dar mai potrivită cu înclinaţiile sale.

Şi Carcagne îşi aminti de visul fetei, amintindu-i-l şi lui Gringaille şi propunându-i ca ei doi să-i dea tinerei o mie două sute de livre cu care Perrette să plece la drum. Gringaille găsi ideea excelentă şi o acceptă de-ndată.

Banii fură pe dată împărţiţi în trei părţi. Era de altfel o manie a lor, nevinovată în felul ei. Escargasse văzu cum cei doi iau fiecare câte şase sute de livre din partea lor, iar restul îl depun în contul comun. Văzându-i cât de fericiţi se simt, ca nişte oameni care au tras o păcăleală cuiva, ceru lămuriri. Când i se explică despre ce era vorba, Escargasse se supără pe cei doi şi pretinse să contribuie cu partea sa la fericirea Perrettei, dând şi el şase sute de livre. Şi când te gândeşti că nu erau decât nişte tâlhari care nu făceau nici cât funia care-i va spânzura într-o bună zi.

Astfel încât Perrette avu parte de o mie opt sute de livre, în loc de cele o mie la care visa şi putea astfel să-şi deschidă spălătoria. Gringaille se duse el însuşi să-i ducă banii, deoarece fata, atât de mândră cum o ştim, nu i-ar fi acceptat decât din partea fratelui său.

În acest fel, cele trei puşlamale nu mai aveau decât o mie patru sute de livre. Ei şi! Puteau trăi liniştiţi şase luni.

Capitolul 3

Cele o mie patru sute de livre nu le ajunseră decât cincisprezece zile.

Se poate spune că cei trei voinici se amuzară aruncându-şi banii în Sena? … Sau că au făcut cumpărături considerabile? … Sau că, în fine, s-au dedat la cine ştie ce orgii? Câtuşi de puţin. Ei nu făcură nici o achiziţie şi trăiră destul de rezonabil. La ritmul pe care-l adoptaseră, banii puteau să le ajungă două sau trei luni. Ceea ce ar fi fost, în fond, destul de plăcut.

Dar hotărâră să joace prin cârciumile pe care le frecventau. Şi cum în naivitatea lor credeau că, aşa cum ei hotărâseră să devină cinstiţi şi ceilalţi pungaşi din Paris s-au convertit, nu se mai gândiră să fie precauţi.

Într-o seară – seară cu un ghinion negru – căzură pe mâna unui trio de trişori. Şi lucrurile nu întârziară prea mult. În mai puţin de o oră pierdută până la ultima leţcaie. Fură nevoiţi să plece cu capul plecat sub înjurăturile cârciumarului furios că nu-i puteau plăti consumaţia, fiindcă cei trei trişori plecaseră de mult, ducând cu ei banii câştigaţi.

Catastrofa era copleşitoare. Altădată, o seară la pândă în colţul unei străzi, ar fi reparat necazul. Dar acum, de când deveniseră cinstiţi, asta însemna mizeria, zile de foamete şi de nesiguranţă, după cum prevăzuse şeful lor.

Îşi vânduseră armele şi costumele somptuoase plătite de Concini. Nu-şi păstrară decât spadele şi hainele cu care erau îmbrăcaţi. Din fericire, veşmintele erau într-o stare foarte bună, aproape noi, aşa încât erau destul de prezentabili.

Menajaţi cu o economie destul de tardivă, e drept, cei câţiva scuzi căpătaţi în urma vânzării mai durară o săptămână. Jehan, care-i vedea mereu curat îmbrăcaţi, nepăsători după cum le era felul, nu bănuia lipsurile în care se zbăteau. De altfel făceau tot posibilul să nu le arate.

În momentul în care ne reîntâlnim cu cei trei, e ora patru dintr-o frumoasă după-amiază a începutului lunii iunie. Un timp însorit, una din acele strălucitoare după amieze când totul arată bucuria de a trăi.

În acea zi, Gringaille, Escargasse şi Carcagne îşi mai strânseseră centurile cu o gaură. Era felul lor de a prânzi. Acum vânturau străzile oraşului, cu nasul în vânt şi cu ochii la pândă să nu le scape ocazia care le-ar fi permis să cineze altfel decât să strângă centura cu încă o gaură.

Melancolici, dar nu resemnaţi, băteau străzile fără o ţintă precisă. Mizau pe norocul care, până atunci, nu le adusese nimic bun. Tocmai ajunseseră la răspântia Trahoir. Fără să-şi dea seama, o luară pe strada Arbre-Sec, îndreptându-se spre râu.

Deodată îl văzură pe Carcagne dându-şi un pumn, mai să dărâme un bou şi exclamând:

— Am găsit!

— Ce? săriră ceilalţi doi, nerăbdători.

— Mijlocul de a cina fără să cheltuim nimic şi poate… cine ştie? … Hrana asigurată pentru câtva timp. Hai, iute, fârtaţilor intraţi în fundătura asta şi nu vă mişcaţi până nu vă chem.

Toate acestea se petreceau în faţa locuinţei cumetrei Colline Colle. Recunoscând-o în spatele ferestei, Carcagne îşi aminti pe dată avansurile pe care aceasta i le făcuse.

Matroana, după răpirea Bertillei, îşi petrecea cea mai mare parte a zilei în spatele ferestrei. Era atât de încăpăţânată încât nu renunţase la ideea de a trage foloase de pe urma acestei răpiri.

Mai întâi îl căutase pe La Varenne. Dar confidentul regelui nu mai scotea nasul afară din casă. Acesta nu se putea hotărî să-şi arate mutra împodobită cu cicatricea care prea semăna a lovitură de cravaşă. Astfel încât Colline Colle nu-l mai văzu. Toată speranţa-i era în Carcagne.

Dar bunul tânăr, aşa cum îl numea ea, nu părea hotărât să vină să o viziteze, după cum îl rugase. Şi iată că, în momentul în care disperarea-i ajunsese la culme, îl zări oprit în faţa casei sale. Nu ezită nici o secundă şi, deschizând fereastra, îl strigă fără ruşine.

Gringaille şi Escargasse o recunoscură şi ei pe Colline Colle. Înţeleseră gândul lui Carcagne şi-i cuprinse din nou speranţa. Se adăpostiră, după cum le ceruse Carcagne, hotărâţi să nu facă nici o mişcare până când acesta nu le va permite.

Matroana deschise uşa tocmai când Carcagne urca solemn treptele peronului. Şi astfel pătrunse în sanctuar – asta vrând să însemne bucătăria, care servea şi drept sufragerie. Când rămaseră singuri, faţă în faţă, Colline Colle se crezu datoare să ia un aer încurcat şi-şi plecă pudică privirea. Carcagne înţelese că trebuie să o facă pe galantul, să-i spună ceva care să-i câştige bunăvoinţa. Şi deci se hotărî:

— Frumoasă doamnă, de când v-am văzut, mi-am dat seama că mi-am uitat inima aici. Nu, am venit să o cer înapoi. Dacă aţi găsit-o, păstraţi-o… Dar, pentru Dumnezeu, atunci vi-o cer pe a voastră în schimb, sau dacă nu, mor… Vedeţi, sunt disperat, mă usuc, mă topesc! …

Şi zicând acestea, îşi răsuci mustaţa cu un aer de cuceritor găsind complimentul destul de convingător şi declaraţia decisivă.

Dar culmea e că, doamna Colline Colle, puţin obişnuită cu asemenea exprimare, rămase cu gura căscată, lăsând să se reverse asupra amorezului declarat nişte priviri tandre, pline de înţelegere şi de compasiune.

Adevărul este că, bietul Carcagne, postind încă din ajun, avea un aer languros şi cu atât mai interesant. Ba, mai mult, era măcinat de nelinişte în ceea ce priveşte tentativa să disperată. N-ar fi realizat nimic atingând inima matroanei, dacă ea n-ar fi deschis şi uşa bucătăriei. Şi această nelinişte i se citea pe figură, dar Colline Colle crezu că e vorba de nelinişţea amorezului ce îşi aşteaptă soarta să se pronunţe. Şi fu mişcată.

Dar nu era femeia care să-şi piardă capul numai din atât, încât remarcă:

— Pe sfânta Fecioară! De ce ai aşteptat aşa mult, tinere? … Doar ţi-am spus să vii să mă vezi!

Reproşul era întemeiat şi, deoarece Carcagne nu-l prevăzuse, pe moment rămase descumpănit. Dar apropierea pericolului îl făcu să dibuie repede răspunsul:

— Vai! Frumoasă doamnă, făcu el cu un suspin adânc, sunt în serviciul unui prinţ despotic şi a trebuit să-mi urmez seniorul în provincie. Fiţi sigură că am suferit mult din cauza absenţei!

Explicaţia era foarte plauzibilă şi o satisfăcu pe matroană. O satisfăcu cu atât mai mult, cu cât îşi aminti că răpitorului i se dăduse titlul de prinţ. Era începutul informaţiilor pe care spera să le capete prin vicleşug de la pretinsul ei amorez. Mulţumirea de sine o făcu să se liniştească:

— Bietul de tine! zise ea cu un ton înţelegător.

Şi-i luă mâna pe care i-o strânse cu tandreţe, ca şi cum i-ar fi spus: „Necazurile tale s-au terminat!” şi coborând privirile, cu un aer tulburat:

— Pe mine mă cheamă Brigitte… Pe tine?

— Pe mine, Carcagne. O, Brigitte! Regina inimii mele, îţi voi fi alături până la moarte! Simt că nu pot trăi fără tine! Simt… că am fost făcuţi unul pentru celălalt. Ştiu… ei drăcie! Parcă se simte un miros de supă bine dreasă… adică, nu… vreau să spun că simt o… că simt o… că simt…

Bietul Carcagne, zăpăcit de mirosul supei care fierbea pe foc, simţea cum se împotmoleşte în mod lamentabil. Pentru a ieşi din încurcătură se hotărî să folosească un mijloc eroic: o înşfacă pe Colline Colle, o ridică cu uşurinţă, o strânse la piept, mai s-o sufoce şi începu s-o sărute zgomotos.

După care, o lăsă binişor jos, convins că şi-a îndeplinit datoria şi a ieşit cu bine din încurcătura în care-l băgase ideea lui de a folosi fraze sforăitoare, când de fapt gesturile sunt aşa de uşoare şi grăitoare.

Colline Colle, care fusese pe jumătate sufocată, răsufla cu greu încercând să-şi revină. Nu era deloc supărată, ba din

contră, era încântată de forţa îndrăzneţului amorez, având curajul chiar să i-o spună:

— Isuse! Doamne sfinte! Câtă forţă! … Câtă pasiune! … Chiar aşa de mult mă iubeşti? … Dar e o adevărată binecuvântare.

Carcagne crezu că a câştigat pe tot frontul şi, crezându-se stăpân pe situaţie, declară:

— Asta e! Mă instalez la tine! Nu te voi mai părăsi, Brigitte. Simt că sunt făcut pentru o viaţă de burghez.

„Ei drăcie! gândi bătrâna, merge repede tânărul! Crede aşadar că-l voi întreţine eu? … Mai vedem noi! Să spună el tot ce vreau să ştiu şi pe urmă îi arăt eu cum o termin cu amorezii stingheritori.”

Dar cum nu protestă şi cum continuă să-i surâdă drăgăstos, Carcagne consideră cu logica sa specială, că bătrâna consimte. Aruncându-şi masca, spuse direct:

— Dar, Brigitte, nu crezi că a venit ora cinei? Stomacul meu îmi spune că s-a făcut timpul să mâncăm.

Totuşi, cu toată neruşinarea sa şi aerul nepăsător pe care-l afişa, încă nu era prea sigur pe el: Colline Colle părea a nu fi auzit îndemnul.

Dar nu era asta, pur şi simplu ea se gândea. Cu toate că era zgârcită, nu era şi proastă. În tinereţe fusese neguţătorească. Cheltuielile cu o cină suplimentară o făceau să se zbârlească. Dar tot ea îşi spuse că pentru a-i dezlega limba tânărului naiv, o cină bogată, stropită din belşug, e cel mai potrivit lucru. Luând această hotărâre, îi spuse lui Carcagne care aştepta cu nelinişte:

— Dar, domnule Carcagne, nu cinez înainte de ora şase! Şi iată, nu-i decât ora cinci.

— Te înşeli, Brigitte, o asigură Carcagne uşurat, sunt sigur că te înşeli. Dacă ar fi să mă iau după stomacul meu, ar fi ora nouă seara.

Şi cum îi părea surprinsă şi puţin neliniştită, recurse la tactica deja experimentată: o apucă de mijloc şi-i aplică o pupătură zgomotoasă pe gât, după care exclamă:

— Vai! Inima mea! Mi-ai făcut cea mai mare bucurie pe care am avut-o vreodată. Şi după cum ştii, emoţiile cresc pofta de mâncare.

— Termină cu copilăriile!

— Ei şi, ce, nu ţi-am spus că de când te-am văzut nu mai beau, nu mai mănânc, nu mai dorm! … Acum sufăr de efectul invers… Brigitte, dacă nu-mi dai să mănânc imediat, cad de foame, leşin, mor la picioarele tale… înainte de a-ţi fi primit sărutul.

Matroana încercă să roşească, era mai degrabă uluită decât flatată de înflăcărarea tânărului. Dar nu-l lăsă să-şi dea seama.

— Ei, hai, făcu ea, nu-ţi doresc moartea… îţi pregătesc imediat cina.

Acceptând riscul, începu să se agite şi, după ce aţâţă focul, coborî în pivniţă.

De-abia se îndepărtă matroana şi Carcagne sări pe un scăunel aflat sub lucarna din perete şi, scoţând capul afară şopti câteva cuvinte, primite cu bucurie de Gringaille şi Escargasse, care-l aşteptau răbdători, dar nu prea liniştiţi.

Acestea fiind îndeplinite, coborî cu repeziciune de pe scăunel şi, pentru a-şi recâştiga sângele rece, începu să umble prin cameră, de la fereastră spre uşa camerei alăturate care era deschisă larg. Se opri brusc pe pragul uşii.

Razele soarelui, care cădeau oblic pe o comodă aflată aproape de el, făcea să strălucească un obiect aflat într-unul din sertarele întredeschise.

Era mai mult decât putea să suporte şi-şi uită angajamentul luat nu demult. Strălucirea obiectului îl orbi şi bunele-i intenţii sucombară jalnic la prima tentaţie.

Cu privirea fixată pe uşa prin care-şi putea face apariţia Brigitte, strecură în sertar o mână expertă şi înhăţă obiectul care-l tentase. Părea că e un fel de cutiuţă. De argint, de bună seamă că prea strălucea. Şi dacă era plină cu aur? O scutură uşor şi simţi ceva mişcându-se în interior.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, băgă repede obiectul în buzunar şi se depărtă repede de uşă.

Colline Colle tocmai apărea. Emoţia îl făcu să izbucnească într-un acces puternic de tuse.

Ca şi când tusea lui Carcagne constituia un semnal, în aceeaşi clipă se auziră lovituri puternice în uşa de la stradă. Colline Colle tresări şi-l privi pe tânăr, nelinişitită. Acesta se îndreptă şi-şi răsuci mustaţa cu un gest, ca şi când ar fi spus: „Aici sunt! Nu-ţi fie teamă de nimic.” Şi Colline Colle surâse, linişitită. Dar loviturile se repetară şi de această dată se făcu auzită o voce puternică:

— Hei! Carcagne! Hei! Eşti mort sau viu? … Dacă ai murit, spune-o, pe coarnele diavolului! N-o să lăsăm să se răcească cina care ne aşteaptă.

— Brigitte, strigă vesel Carcagne, sunt prietenii mei. Deschide-le, iubito.

Dar Brigitte cam strâmba din nas. După câte se părea, vizita o deranja. Şi apoi, tânărul prea se purta ca la el acasă.

„Ei, na! E aici de abia de un sfert de oră şi s-a şi instalat! Mă întoarce pe toate părţile, de parcă el ar fi stăpânul. Pentru el a trebuit să-mi schimb ora cinei. Şi acum, culmea, prietenii lui îmi iau casa cu asalt. Ce înseamnă asta? Ah, lasă, după ce voi şti tot ce am nevoie, mă debarasez eu de toţi ăştia… O să mă compromită cu purtările lor… Fără să mai pun la socoteală că îl cred în stare să-mi mănânce în câteva zile toate economiile strânse cu atâta trudă!”

Carcagne, văzând-o că nu se clinteşte, se repezi la uşă şi, cum cheia se afla în broască, o răsuci, trase zăvoarele şi-i pofti în casă pe prietenii săi, fără să-i pese de privirile furioase ale matroanei.

Astfel încât, împotriva voinţei sale, Gringaille şi Escargasse îşi făcură apariţia. Carcagne, ca un adevărat gentilom, făcu prezentările. Primirea fu mai mult decât glacială şi ar fi descurajat pe oricare altul, mai puţin pe cei doi înfometaţi. Dar aceştia, zărind posibilitatea unei cine, nu mai dădeau

atenţie la nimic altceva. Îşi înmulţiră zâmbetele şi plecăciunile şi Escargasse declară cu seninătate:

— Iertaţi-ne doamnă dacă dăm buzna într-un mod aşa de grosolan. Dar se pare că amicul Carcagne a uitat, datorită vouă, că am avut onoarea de a-l invita să cineze cu noi.

— Unde mai pui, am comandat special în onoarea lui o masă formidabilă la hanul Grand-Passe-Partout, care după cum ştiţi, sau poate nu, este cel mai bun han din Paris, completă Gringaille.

Colline Colle îl privi neliniştită pe Carcagne: era în stare s-o părăsească pentru a-şi urma prietenii? Ar fi putut să dea greş tocmai acum, când era aşa de aproape de ţintă? Nu! Carcagne tocmai spunea:

— Vai, domnilor! Vă rog să mă scuzaţi, dar azi nu mai pot.

Şi aruncă o privire înflăcărată matroanei. Bucuria pe care aceasta o simţi când îşi dădu seama că tânărul nu o va părăsi, o făcu să uite că trebuie să roşească.

Gringaille şi Escargasse se ridicară cu aere de oameni jigniţi.

— Dar, continuă Carcagne neglijent, există o cale de a împăca lucrurile. Dacă eu nu pot veni cu voi, voi în schimb puteţi rămâne cu noi… împărţiţi cu noi modesta noastră cină. Sunt sigur că doamna vă face faţă în mod onorabil prezenţei voastre la masă.

Uluiala şi indignarea o lăsară pe Colline Colle fără grai. Dar trăsăturile-i mânioase, privirile aprinse pe care le aruncă celor trei nefericiţi care aşteptau tremurând hotărârea sa, în sfârşit, întreaga ei atitudine arăta un refuz pe cât de teribil, tot pe atât de grăitor.

Gringaille şi Escargasse se făcură că nu văd toate acestea şi-i considerară tăcerea drept acceptare. Mutrele le deveniră surâzătoare şi exclamară ca nişte gentilomi:

— Pe legea mea, iată o propunere curtenitoare.

— Ferească sfântul să o refuzăm!

Dar bătrâna zgârcită se revoltă în faţa acestei cheltuieli neaşteptate. Şi izbucni:

— Ce! Credeţi că la mine e cârciumă? Credeţi că pot să găzduiesc gratuit pe toţi caraghioşii care ar dori să-mi intre în casă? …

Şi ar mai fi spus ea multe altele dacă nu ar fi riscat Carcagne marea lovitură şi care, luându-şi un aer de demnitate jignită exclamă:

— Ruşine, doamnă! Aşa apreciaţi onoarea ce vă este făcută? … Domnilor, să plecăm, vă rog. M-am înşelat asupra doamnei… Credeam că are o inimă nobilă şi generoasă. Văd că este o mică burgheză zgârcită. Să plecăm! …

Puţin îi lipsi matroanei să nu leşine. Ce! Plecau? … Dar asta însemna sfârşitul ei! … Socotelile ei se duceau pe apa sâmbetei numai pentru că refuză un surplus de cheltuială? Poate că era mai bine să se resemneze şi să accepte inevitabilul! Da, de o sută de ori, da.

— Domnilor, domnilor, se grăbi ea să implore. Nu m-aţi înţeles, am vrut să spun că locuinţa mea nu e o cârciumă şi că nu veţi putea găsi aici bunătăţile şi confortul datorat unor gentilomi ca voi şi cu care, fără îndoială, sunteţi obişnuiţi.

Cel mai mirat de victorie părea că este însuşi Carcagne. N-ar fi crezut în ruptul capului că a putut produce o asemenea impresie asupra matroanei. Şi totuşi, iată dovada. Cei trei respirară uşuraţi, eliberaţi de neliniştile ce-i frământară până atunci şi schimbară câte o privire triumfătoare: se făcuse. Nu fără greutate, totuşi. Dar nu abuzară de succesul lor.

— Dar, doamnă, nu suntem pretenţioşi, spuse unul.

— Ca să fim împreună, acceptăm orice, adăugă şi celălalt.

— Fără a mai pune la socoteală plăcerea de a supa într-o asemenea plăcută companie, ca a voastră, doamnă, exclamă curtenitor Carcagne, cu o ocheadă semnificativă.

Toate aceste cuvinte o liniştiră puţin pe zgârcită. În cele din urmă, cina, atât de greu obţinută, fu gata. Era compusă din faimoasa supă al cărei miros îl zăpăcise pe Carcagne, un castron de linte şi un rest de friptură de porc pe care

Brigitte, suspinând, se duse s-o aducă. O cină, de altfel, destul de săracă, care de abia înşelă foamea celor trei. Colline Colle crezu că dacă le arată celor trei înfometaţi două sticle de vin, mai repară lucrurile.

Cei trei se priviră consternaţi. Dar Carcagne ştia de acum cum s-o îmblânzească: nu era necesar decât să-şi arate colţii. Cu autoritate îi ceru cheile, coborî în pivniţă şi se întoarse de acolo cu şase sticle, o duzină de ouă şi cu un jambon. Nu lipsi mult ca matroana să se sufoce de disperare, dar nu îndrăzni să se opună. Încurajat de succes, Carcagne scotoci prin dulapuri şi mai găsi câteva borcane cu dulceaţă şi o sticlă cu rachiu, de abia începută.

Brigitte surâdea, dar surâsu-i era galben şi-i venea să-şi smulgă părul. Culmea era că fu nevoită să facă chiar ea omleta. Ah! Cât ar fi vrut să o prepare cu otravă, dacă n-ar fi fost nevoită să mănânce şi ea.

O dată proviziile terminate şi aproape satisfăcuţi, cei trei trecură în cealaltă cameră care-i servea bătrânei drept salon. Nu uitară să ducă cu ei şi sticlele, manifestând vădita intenţie de a le goli până la ultima picătură. În moleşeala plăcută care-i cuprinsese acum, îşi spuneau în felul lor convenit că, oricum, casa era mai bună decât speraseră şi că, bine dresată, bătrâna le-ar fi putut satisface dorinţele până când Jehan s-ar fi îmbogăţit. Nici măcar nu se îndoiau că, cel puţin pentru câteva zile, n-ar fi avut masa asigurată. Şi asta în timp ce Colline Colle ardea de dorinţa de a-i azvârli afară cât mai repede. Era cuprinsă de o furie teribilă şi nu se stăpânea decât cu mare greutate. Văzându-i aşa de veseli şi nepăsători, riscă întrebarea care o frământă de atâta timp:

— Spuneaţi, domnule Carcagne, că sunteţi în serviciul unui prinţ puternic. Puteţi să-mi spuneţi şi mie cum se numeşte?

Şi aşteptă răspunsul cu nerăbdare. Tocmai când deschidea gura pentru a-i răspunde, Carcagne simţi cum un picior îl calcă pe al său, aşa încât, înţelegând, tăcu.

— E vorba de prinţul Florentini, spuse Gringaille.

— Vărul reginei Maria de Médicis, completă Escargasse.

O sclipire străluci în ochii matroanei şi un surâs îi înflori pe buze. În cele din urmă aflase numele răpitorului. Şi acest nume îl vinde pe bani grei confidentului regelui. Acum nu-i mai părea rău că cei trei ticăloşi îi devoraseră proviziile pe două săptămâni.

— Şi spuneţi că a lipsit zilele acestea? întrebă ea cu indiferenţă bine jucată.

— Mai bine spus, s-a întors la Florenţa, ţara sa de baştină, de unde nu va reveni prea curând, poate niciodată.

Această mărturisire fu ca o lovitură de măciucă pentru biata matroană.

— Dar, bolborosi ea, tânăra fată, fosta mea chiriaşă, ce s-a întâmplat cu ea?

Şi aşteptă răspunsul gâfâind cu teamă. Găsind numele răpitorului, sperase să pună mâna pe fată. Dar acum, o dată ce răpitorul se întorsese în ţara sa, ar fi trebuit s-o găsească prin forţele-i proprii.

— Cum, încă nu aţi aflat? … Tânăra se află în siguranţă, sub protecţia regelui… După câte se pare, prin naştere îi este cumva rudă, explică Gringaille.

Pentru Colline Colle, care ştia că Bertille era fiica regelui, cuvintele fură semnificative. Se simţi zdrobită. Bertille aflată sub protecţia regelui, însemna năruirea oricăror speranţe de şantaj pe care le înălţase şi organizase în mintea sa. Era ruinată, furată, batjocorită… Fiindcă cei trei nemernici din faţa sa, care o priveau cu un aer şiret ştiau mai multe decât voiau să-i spună. Ah! Cum i-ar mai fi aruncat pe uşă afară.

Se ridică brusc, palidă de furie, cu pumnii şi şolduri, ameninţătoare şi bolborosi:

— În cazul ăsta, dacă stăpânul vostru s-a întors în ţara lui, înseamnă că nu mai aveţi slujbă?

— Pe toţi dracii, da, făcu melancolicul Escargasse.

Mărturisire imprudentă pe care provensalul o înţelese, dar prea târziu.

Dintr-o privire Colline Colle se asigură că nu avea de ce să se teamă. Încă era zi, strada era bine populată pentru ca cineva să-i vină în ajutor în caz de pericol. Se repezi şi apucă un măturoi cu amândouă mâinile şi în timp ce-l învârtea cu furie, începu să strige:

— Aha! Nu mai aveţi slujbe! … Aha aţi rămas pe drumuri, fără nici un chior, cu burta goală… Şi ce v-aţi spus, că sunt o vacă bună de muls, aţi venit, să vă instalaţi aici, să mă ruinaţi. Afară, câinilor! Vagabonzilor! Nemernicilor! Târâturi ce sunteţi!

Şi fiecare epitet era însoţit de câte o lovitură zdravănă de măturoi. Cei trei, zăpăciţi, neînţelegând prea bine această schimbare bruscă de atitudine, încercau să se apere cât mai bine de loviturile care plouau,! Neînţelegând că trebuie să o şteargă cât mai repede.

— Dar, iubita mea Brigitte! încercă să o împace! Carcagne.

— Nu sunt iubita ta Brigitte! urlă scorpia scoasă din minţi. Eu sunt o femeie cinstită! Şi voi m-aţi ruinat! Înţelegeţi, m-aţi ruinat! … Căraţi-vă o dată!

Şi repezindu-se la fereastră, o deschise cât putu de larg şi începu să strige cu o voce ascuţită, capabilă să ridice în picioare întreaga stradă:

— Săriţi! Hoţii! Hoţii!

Abia atunci înţeleseră că dacă mai întârziau mult, întreg cartierul le-ar fi sărit în cap şi i-ar fi făcut bucăţi. Cu vitejie îşi luară picioarele Ia spinare şi o zbughiră ca un stol de păsări speriate. Teama le dădu aripi, aşa încât nu se mai opriră până la poarta Saint-Honoré unde se opriră, observând că nu-i urmărea nimeni.

Prima grijă a lui Carcagne, atunci când se aflară în siguranţă în cocioabă lor, a fost să afle ce putea fi obiectul strălucitor care l-a făcut să calce alături, după ce jurase să devină un om cinstit.

Era o cutie prăpădită din fier, strălucitoare, e drept, dar care nu făcea doi bani. Deschizând-o văzu că nu conţine decât un inel de fier, care nici el nu valora mare lucru şi o hârtie acoperită de o scriere fină, într-o limbă pe care nu o cunoştea. Se simţi liniştit. Luă inelul şi-şi spuse: „Îi voi spune lui Gringaille să i-l dea Perettei. Poate o să-i facă plăcere.”

În ceea ce priveşte cutia, o puse în buzunarul interior al unei haine mai vechi, pe care nu o mai purta de multă vreme. Cu conştiinţa împăcată, se aruncă pe salteaua sa şi, învelindu-se cu pătura, adormi pe dată.

Acea mică cutie era cea pe care Colline Colle o furase din caseta Bertillei şi pe care, la rândul ei o aruncase neglijentă în sertarul respectiv, uitând de ea.

Capitolul 4

Bertille dispăruse de aproape o lună.

Între timp, capela Mântuitorului fusese înconjurată cu o palisadă înaltă şi săpăturile începuseră. Încă de la primele lovituri de târnăcop se descoperiseră treptele unei scări. Asta demonstra că indicaţiile conţinute de faimosul act erau exacte. Ceea ce până atunci nu fusese prea sigur.

Ca rezultat al acestui prim succes, se hotărî că lucrările să continue, dar cu grijă însă şi asta numai în scopul mărturisit de a nu deteriora cripta unde, în timpurile îndepărtate ale persecuţiei creştinilor, preafericitul sfânt Denis îşi aduna turma de credincioşi în jurul modestului altar de piatră.

Şi asta numai pentru a da satisfacţie Mariei de Beauvilliers. Stareţa nu uita că, odată scoasă la lumină capela subterană, aceasta ar fi devenit un loc de pelerinaj, izvor de profituri apreciabile pentru mânăstire.

Părintele Coton, confesorul Maiestăţii Sale, reuşise să se facă numit supraveghetorul lucrărilor. Şi regele şi regina îl credeau fiecare de partea sa. Dar noi ştim că el nu era decât un instrument docil în mâinile lui d’Acquaviva.

Deci, Coton supraveghea şi dirija lucrările, dar în acelaşi timp păzea şi împrejurimile. Aceste împrejurimi nu fuseseră

interzise publicului, dar fuseseră împânzite cu o plasă deasă de spioni. Pe dealul Montmartre se putea circula în libertate. Dar ca să treci neobservat prin apropierea capelei nici nu se punea problema. Ochi invizibili, mereu treji, spionau şi cel mai mic şi nevinovat gest al trecătorilor.

Coton îşi asigurase sprijinul unui oarecare număr de credincioşi care se însărcinaseră cu această supraveghere. Ceea ce este de remarcat, e faptul că niciunul din aceşti credincioşi nu aparţinea iezuiţilor… cel puţin în mod oficial.

Independent de aceste precauţii, luate în numele regelui şi al reginei şi aprobate de Sully şi Concini, aceştia doi, neîncrezându-se unul în celălalt, îşi luaseră fiecare micile lor măsuri secrete. Aşa încât, fără să bată prea mult la ochi, împrejurimile capelei se aflau, ca să spunem aşa, în stare de asediu.

Concini se credea într-atât sigur de succes, încât luase în slujba sa, pentru a-i înlocui pe Jehan le Brave, Gringaille, Escargasse şi Carcagne, patru gentilomi adevăraţi. Aceştia erau domnii d’Eynaus, de Roquetaille, de Longval şi de Saint-Julien. Patru tineri, din care cel mai vârstnic nu împlinise încă douăzeci şi şase de ani, iar mezinul dacă avea douăzeci şi doi.

În mintea sa, cei patru gentilomi constituiau nucleul impozantului său corp de gărzi pe care şi-l va forma în momentul când va deveni stăpânul.

Pentru moment, cei patru aveau singură sarcină de a-l căuta pe Jehan le Brave pentru a-l prinde viu. Concini le promisese douăzeci de mii de livre în ziua în care vor veni cu el, legat de mâini şi de picioare.

Cei patru tineri, care de altfel erau puternici şi viteji şi erau conştienţi de asta, gândiră că patru oameni ca ei, pentru a prinde unul singur, era mult prea mult, cel puţin doi erau de prisos, chiar dacă admiteau că viitoarea victimă este dotată cu o forţă extraordinară. Dar ei nu-l cunoşteau pe Jehan le Brave.

Concini însă, îl cunoştea prea bine. Şi nu-i uita nici pe Escargasse, Carcagne şi Gringaille care deja îl trădaseră pentru Jehan căruia i se alăturaseră. Asta-l făcu să nu ezite să mai angajeze încă treizeci de haimanale, pe toată durata lucrărilor la capelă.

Aceştia, împărţiţi în grupe de câte opt, fuseseră puşi sub comanda lui Saint-Julien, Longval, Roquetaille şi Eynaus. Una din cetele de ticăloşi trebuiau să asigure împrejurimile capelei. Concini nu putea să uite că Jehan căuta şi el comoara şi deci îşi lua măsurile de prevedere. Dar până în acea zi, Concini şi oamenii săi nu avură ocazia să pună mâna pe cel ce-l căutau.

Cu toate acestea, Jehan nu se ascundea. Numai că era într-un continuu du-te-vino şi, condus de instinct, îşi îndrepta cercetările mai ales spre cartierele mărginaşe ale oraşului. De mai bine de o lună de când îşi începuse căutările, nu era mai avansat ca în prima zi. Era descurajat, deprimat şi începuse să întrevadă posibilitatea de a sfârşi printr-o lovitură de pumnal.

În această zi, de treisprezece iunie, Jehan îşi petrecuse dimineaţa bătând cartierele de pe malul stâng al Senei, între înălţimea Copeau, până la mânăstirea Saint-Germain-des-Prés. Ceea ce nu era puţin lucru.

Reîntorcându-se, trecu pe Pont-Neuf şi o luă pe strada Arbre-Sec, privind îndelung şi visând sub fereastra închisă a vechii locuinţe a celei pe care nu încetase să o caute. După care plecă suspinând.

Fără să-şi dea seama, se trezi în strada Saint-Honoré. O străbătu şi curând ieşi pe poarta cu acelaşi nume, totul ca în vis.

Acea zi era tocmai ziua rezervată târgului de cai care se ţinea la poalele înălţimii Saint-Roch, cu cele două mori de vânt de pe culme, după cum se ştie. Înălţimea Saint-Roch e situată nu departe de poartă, imediat pe dreapta cum ieşi din oraş. În aşa fel încât locul era destul de animat la acea oră. Jehan, mereu absent, se pierdu în mulţime.

În acel moment, escortat de cei patru gentilomi, Concini străbătea târgul de cai. Îl zări pe Jehan care stătea cu spatele la el şi ochii-i sticliră, în timp ce mâna i se crispă pe mânerul spadei, oprindu-se ca o fiară care se pregăteşte să sară asupra victimei sale.

Să sară asupra spadasinului, să-l înhaţe şi să-l ducă cu el, înainte ca acesta să-şi dea seama de ce i se întâmpla, acesta fu primul său gând. Aruncând o privire în jurul său, îşi dădu seama că acţiunea îi putea eşua în mijlocul acestei mulţimi. Înţelegând aceasta, scrâşni din dinţi, blestemând în şoaptă, palid de furie şi tremurând la gândul că nu ar fi avut de făcut decât să întindă mâna pentru a-l înhăţa. Şi în loc de asta, trebuia să se stăpânească, în timp ce celălalt putea să-i scape ca şi până acum.

Pentru un moment se gândi să se arunce asupra lui şi să-l înjunghie în spate cu pumnalul, după care s-ar fi pierdut în mulţime. Era posibil, dar ar fi fost o slabă răzbunare după toate planurile pe care le făcuse! … Şovăi un moment şi un surâs sinistru îi apăru pe buze, felicitându-se că a avut forţa de a se stăpâni. Observase cât de absent era Jehan şi-i veni o idee.

Dădu câteva ordine scurte şi, învăluindu-se în manta se aşeză mai departe. În timp ce unul din cei patru oameni ai săi se îndepărtă în grabă, ceilalţi trei îl supravegheau îndeaproape pe Jehan cu intenţia vădită de a nu-l pierde din ochi. Nici măcar nu era necesar să se ascundă, deoarece Jehan nu-i cunoştea.

În acest timp, Jehan îşi reluase plimbarea. Cei trei urmăritori, de la distanţă, nu-l pierdeau din priviri nici o clipă. Concini, cu pălăria pe ochi şi gulerul mantalei ridicat îi urmă de la distanţă pe cei trei oameni ai săi.

— Bucuria şi bogăţia să fie mereu cu tine, domnule Jehan le Brave, se făcu auzită deodată o voce gravă.

Jehan tresări şi lăsă să-i scape o privire înfricoşată asupra celui ce-l întrerupea din gândurile sale. Era privirea celui

care e trezit la realitate şi revine de departe. Se linişti şi umbra unui surâs îi destinse buzele.

— Ah! Dumneata eşti, Ravaillac, făcu el cu blândeţe. Bucuria şi bogăţia, spui tu? Pe maţele diavolului! Sunt curios să văd dacă urarea ţi se îndeplineşte, pentru că, vezi, când mi-aţi făcut-o tocmai visam să sfârşesc cu această viaţă cu o lovitură de pumnal bine aplicată… Vezi bine că bucuria domneşte în inima mea. În ceea ce priveşte bogăţia: trei scuzi, iată toată bogăţia mea.

Şi izbucni într-un râs strident, sacadat, în care se simţea nebunia.

Ravaillac îl privi cu o milă adâncă şi trăsăturile i se crispară de parcă ar fi suferit el însuşi de suferinţa celuilalt. Şi clătină cu durere din cap.

— Vă văd palid, spuse el. Aţi slăbit, ochii sunt plini de febră… Sunteţi cumva bolnav?

— Eu! … nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum, dragul meu! Şi tocmai asta-i boala mea.

În timp ce vorbea, se lovea puternic cu pumnul în piept.

Ravaillac păli şi o expresie de disperare îi apăru pe faţă, o teamă teribilă i se citi în priviri. Deschise gura ca pentru a vorbi, dar nu scoase decât un geamăt surd. La rândul său, Jehan îl privi cu interes şi faţa lui exprima mila.

— Şi tu eşti schimbat! … Tot viziunile acelea întunecate? Mizeria nu ţi-a fost de ajuns, văd că ai ajuns la mortificarea trupului. Chiar trebuie să devii propriul tău călău? … Eşti tânăr, totuşi, bine făcut, învăţat… Viaţa ar putea să-ţi fie frumoasă, pentru tine ca şi pentru oricare care este mult mai prejos ca tine. O muncă simplă, calmul căminului, liniştea familiei. Toate astea te-ar putea ajuta. Iată la ceea ce renunţi pentru nişte himere care te vor duce unde? … Nici nu îndrăznesc să spun. Ah! Nefericiţii de noi! …

Şi strecurându-şi braţul pe sub cel al lui Ravaillac, cu un zâmbet de om cumsecade, adăugă:

— Haide, sunt bogat – ţi-am spus că am trei scuzi – haide, vino cu mine, vreau să ne ospătăm. O masă bună, o sticlă de

vin bun, un stomac bine hrănit şi vei vedea că altfel pare viaţa. Vino!

Fără să spună un cuvânt, Ravaillac îl privi înduioşat şi o lacrimă îi apăru în ochi alunecându-i pe obrajii slăbiţi. Apucând cu bruscheţe mâna lui Jehan, o duse la buze.

— Ce faci! exclamă acesta surprins şi jenat totodată. Drept cine mă iei ca să-mi aduci un asemenea omagiu?

— Sunteţi bunătatea întruchipată, răspunse Ravaillac cu o voce emoţionată, vă uitaţi necazurile, greutăţile, pentru a veni în ajutorul unui nefericit care pentru voi nu înseamnă nimic… Dar dacă totuşi aţi şti! …

Jehan lăsă să-i cadă asupra lui Ravaillac o privire enigmatică.

— Ei bine! făcu el, poate că ştiu mai mult decât crezi.

Şi cum îl văzu pe Ravaillac tresărind şi privindu-l speriat, adăugă cu o veselie silită:

— Ştiu, mai ales că în curând va fi ora cinci şi că am uitat până acum să dejunez, ştiu că sunt mort de foame şi sete. Ei, pe toţi dracii! Asta era! … Din cauza asta mi se învârteau prin cap toate gândurile negre! … Hai, vino o dată, pentru numele lui Dumnezeu, vei vedea că o dată stomacurile fiind pline, altfel vom gândi.

Ravaillac avu o ultimă ezitare. Jehan crezu că ezită să-l urmeze. În realitate, Ravaillac îşi spunea: „Oare să fi devenit eu chiar aşa de lipsit de inimă? … Cum adică! Atâta bunătate nu mă emoţionează? … De ce? … E vorba tot de demonul geloziei? … Pentru că el este iubit aşa cum nu sunt eu? … Lui i-a fost milă de mine! … Şi eu să nu mă îndur de tinereţea sa? … Să-l las în disperarea care-l macină? … E oare drept? … Ei bine, nu! … Eu nu sunt un om! Sunt şi vreau să rămân un justiţiar! Trebuie să mă ridic deasupra slăbiciunilor omeneşti. Dacă nu vorbesc, voi deveni nedemn de misiunea trasată… Voi vorbi, trebuie… trebuie să mă purific prin sacrificiu.”

Luând această hotărâre, sufletul i se calmă şi trăsăturile-i luară o expresie de seninătate care-l transfigura şi

ascultător îşi urmă ghidul.

Intrară într-o cârciumă şi se aşezară sub un umbrar, în faţa lor se aşezară şi oamenii lui Concini. Nu puteau să audă ce-şi spun cei doi, dar îşi supravegheau omul şi asta le era de ajuns, după câte se pare.

Când apăru cârciumarul, Jehan aruncă un scud pe masă şi comandă:

— Mâncare şi băutură de banii ăştia.

Şi întorcându-se spre Ravaillac îi spuse cu blândeţe:

— Îmi mai rămân încă doi scuzi. Să-i împărţim ca doi fraţi buni.

La aceste cuvinte, Ravaillac tresări şi aruncă spre tânărul care-i strecura monedă în mână o privire în care se putea citi atât iubirea frăţească cât şi recunoştinţă şi disperare.

Primele clipe fură petrecute într-o linişte absolută. Amândurora le era la fel de foame. Jehan nu minţise, pur şi simplu uitase să prânzească. Cât despre Ravaillac bietul băiat, acesta ajuna destul de des. Când foamea li se mai potoli, Ravaillac reluă convorbirea.

— Pentru că mi-aţi spus că v-aţi gândit la sinucidere, asta înseamnă că sunteţi mai mult decât nefericit. Un bărbat de tăria voastră nu se gândeşte să ia o asemenea măsură drastică decât atunci când ajunge într-un impas extrem.

Jehan se găsea tocmai în acea dispoziţie sufletească în care inima sa simţea nevoia să se destăinuie. Dar totuşi se codea şi asta numai pentru că făcea parte din cei care vor să-şi păstreze necazurile numai pentru ei.

Dar de această dată nevoia de a se destăinui a fost mai puternică decât el, încât vorbi. O forţă misterioasă, irezistibilă îl împingea să se destăinuie unui alt nefericit, pe care abia îl cunoştea şi căruia îi dăduse pomană de câteva ori. Şi totuşi, ghicind dragostea secretă a lui Ravaillac, în care nu vedea un rival, avu delicateţea să treacă sub tăcere tot ceea ce ar fi putut să-l întristeze sau să-l rănească.

Şi fără să-l numească, îi vorbi despre atentatul lui Concini şi de faptul că avusese norocul să ajungă tocmai la timp

pentru a o salva pe Bertille. Şi cum a condus-o într-o casă secretă, unde fata se afla în siguranţă şi de unde dispăruse în mod misterios încât toate căutările lui fuseseră de prisos.

Ravaillac asculta cu un aer grav, aprobând din când în când. Intenţia sa de a-l linişti, de a-l reconforta pe Jehan i se părea, cu trecerea timpului, mai mult decât necesară. Dar încă nu scosese nici un cuvânt. Parcă ţinea să fie sigur că tânărul era la capătul forţelor sale şi că sacrificiul său îi va salva viaţa.

În cele din urmă, îi spuse, aproape şoptind:

— A dispărut deoarece… regele îi dădea târcoale. Aşa încât a fost nevoită să fugă. Şi bine a făcut. E o fată cinstită, pentru care am o stimă deosebită.

Jehan tresări. Ravaillac nu emitea o ipoteză, el afirma un fapt de care era sigur.

— Te înşeli, spuse tânărul privindu-l în ochi. Nu avea de ce să se teamă de rege. Absolut deloc, înţelegi?

Ravaillac îl privi cu un aer înfricoşat. Deveni livid şi începu să tremure. O nelinişte ucigătoare i se citea în priviri şi bolborosi:

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. Regele nu este amestecat în afacerea asta. Ţi-o jur. Bertille are duşmani puternici şi probabil că a căzut într-o capcană.

Ravaillac ştia că se poate încrede în Jehan. Îl crezu şi în sufletul său sfâşiat, suspină: „Dar atunci, e în primejdie? … O ştiu de o lună şi am tăcut. Dacă i se întâmplă o nenorocire? … Dacă e deja moartă? … Eu am ucis-o! … Eu! … Blestemat să fiu!”

Şi deodată, fără nici o ezitare, vorbi:

— Ascultaţi, spuse el cu o voce albă, n-am vorbit nimic până acum deoarece credeam în mod sincer că tânăra a dispărut pentru a se sustrage urmăririi regelui. Văd că m-am înşelat. Vă voi spune totul şi fie ca Cerul să facă să nu fie prea târziu! …

Şi-i spuse cum o întâlnise pe Bertille în tovărăşia unei ţărănci bătrâne, cum a urmărit-o şi a văzut-o intrând în mânăstirea Montmartre de unde nu mai ieşise.

Jehan nu mai stătu să-l asculte. Îşi încinse spada şi o luă din loc ca un uragan. Dar nu făcu prea mulţi paşi. Cu aceeaşi repeziciune se întoarse şi, apucând mâinile lui Ravaillac i le strânse mai să le frângă şi privindu-l drept în ochi, îi spuse:

— Serviciu pentru serviciu. M-ai salvat de la disperare, e rândul meu să te salvez şi poate să-l salvez şi pe el… Ştii de cine vreau să vorbesc.

Şi apropiindu-se mai mult, îi spuse în şoaptă:

— Ascultă Ravaillac, vrei să-l ucizi pe rege pentru că l-ai văzut dând târcoale Bertillei şi eşti gelos! Nu spune nu! Ştiu despre ce vorbesc. Ei bine, nu te pot lăsa să comiţi o asemenea crimă. Ravaillac, regele e tatăl Bertillei, înţelegi? Tatăl ei! … Şi acum, ucide-l dacă mai îndrăzneşti!

Şi se îndepărtă, acum definitiv.

După un geamăt scurt, Ravaillac rămase împietrit, privind fără să vadă nimic.

Capitolul 5

Jehan le Brave plecase în cea mai mare grabă. Bucuria i se citea pe faţă şi nici nu-şi mai dădea seama de ce face. Un singur gând îi era viu în minte: „Ea trăieşte şi ştiu unde se află! … O voi elibera chiar dacă pentru asta va trebui să dărâm mânăstirea!”

Deoarece era aşa de grăbit, ar fi trebuit să o taie de-a dreptul peste înălţimea Saint-Roch şi să traverseze câmpia prin spatele Ville-l’Eveque, ceea ce i-ar fi scurtat drumul. Prima sa mişcare însă a fost să se arunce înainte, înspre cartierul Saint-Honoré, fără a sta prea mult pe gânduri, goni tot înainte.

În trecerea sa vertiginoasă, îi îmbrânci pe gentilomii puşi de Concini să-l urmărească. Nu le dădu nici o atenţie şi nici nu-şi ceru scuze. Nu avea timp de pierdut. Cu toate că în urma să se făcură auzite proteste puternice, înjurături şi

ameninţări, nu le băgă în seamă şi nici nu-şi întoarse capul, continuându-şi cursa.

Cei trei oameni ai lui Concini, văzându-se astfel îmbrânciţi, voiră să se arunce asupra lui Jehan pentru a-i pedepsi insolenţa. Dar stăpânul lor, care-i ajunse din urmă, le făcu semn să se oprească.

Văzând direcţia înspre care se îndrepta tânărul, Concini bănui că acesta se îndreaptă spre Montmartre, cu toate că se putea opri în drum în cătunul Roule care se afla în capătul străzii şi de unde, luând-o la stânga, ar fi ajuns la Chaillot. Dar Concini era sigur că Jehan voia să ajungă la Montmartre şi ideea i se înfipse tot mai mult în minte. Beat de bucurie, scrâşni:

— De-acum eşti al meu.

Ordinul pe care-l dăduse unuia din gentilomii săi fusese executat: avea acum în preajma sa doisprezece oameni. Şi ceata făcu ceea ce tânărul neglijase să facă: o luă pe scurtătură spre Montmartre.

După ce trecu de mânăstirea Capucinilor, Jehan o luă la dreapta. De abia atunci îşi dădu seama de grabă cu care mergea şi-şi spuse:

— La urma-urmei, de ce trebuie să alerg? … Acum, când ştiu unde se află, o voi elibera în mod sigur. Şi totuşi nu trebuie să fiu naiv şi să cred că asta se va întâmpla imediat, fără nici o dificultate. Ar fi mult prea simplu. Va fi nevoie de timp, de răbdare şi prudenţă. Mai ales, nu trebuie să atrag atenţia asupra mea. Să mergem ca toată lumea, ce Dumnezeu!

Şi făcu după cum îşi propuse: paşii săi deveniră mai rari, având înfăţişarea unuia care cutreieră drumul fără nici o ţintă. Astfel ajunse până la podul Arcans pe care trecu şi după câţiva paşi o luă la dreapta.

Acum cred că este necesară o descriere a locurilor.

Ceea ce am numit şoseaua principală, mergea dinspre vest spre est, cotind uşor spre sud, în apropierea podului Arcans, până aproape de marginea cartierului Montmartre.

La poalele înălţimii, la capela Mântuitorului, în drum se afla o cruce la picioarele căreia l-am văzut adeseori pe Ravaillac rugându-se. Vă reamintim că mai era un drum care trecea pe lângă capelă şi ţinând-o tot pe lângă mânăstire, se pierdea în depărtare.

Ei bine, Jehan trebuia s-o apuce pe acest drum dacă voia să ajungă în vârful dealului de unde ar fi putut studia topografia mânăstirii.

Dar să ne întoarcem puţin din drum. În locul în care se afla acum tânărul şi pe stânga şi pe dreapta drumului se aflau terenuri virane, mlaştini şi, din loc în loc, câmpie. Mai apoi, pe partea dreaptă, castelul Porcherons. După ce treceai de castel urma o îngrămădire de căsuţe. Bineînţeles, toate acestea erau îngrămădite fără nici o ordine, cu un dispreţ suveran faţă de orice intenţie de simetrie şi toate formau cele mai diverse colţuri, răspântii, unghiuri.

În faţa castelului se mai afla o îngrămădire de căsuţe, nu mai mult de şase, înconjurată, de un drumeag care, trecând pe sub poalele înălţimii pe care se afla o moară de vânt, întâlnea, în cele din urmă, şoseaua. La intersecţia drumeagului cu şoseaua se aflau câteva magherniţe dărăpănate.

La poalele înălţimii pe care se afla moara de vânt, ascunşi printre căsuţele din faţa castelului, pândeau cei doisprezece oameni ai lui Concini, în timp ce Jehan înainta cu un pas vioi. De când aflase unde se află Bertille, sigur că o va elibera, toată lumea era a lui.

Tocmai trecuse de castelul Porcherons şi de căsuţele din faţa acestuia fără să vadă nimic care să-l neliniştească. Când deodată auzi în spatele său zarva unei cete care-l urmărea în fugă strigând:

— Pe el! Pe el! …

Se întoarse cu sprâncenele încruntate şi cu spada în mână, gata să întâmpine ceata celor douăsprezece haimanale care alergau mai să-şi dea sufletul. Îl recunoscu şi pe Concini care, în spatele oamenilor săi striga beat de bucurie:

— Viu! Pe sângele lui Cristos! Îl vreau viu!

— Hei! Ilustre Concini! îl zeflemi Jehan. De când te-am pălmuit, văd că te ascunzi tot timpul în spatele cuiva.

— Pe el! Pe el! urlară haimanalele acoperindu-i vocea.

— E rândul vostru, domnule insolent care îmbrânceşti oamenii fără să-ţi ceri scuze! strigară şi cei patru gentilomi.

— Uşurel, mieluşeilor, acum o să vă îmbrâncesc cu asta! … Şi vă previn că asta împunge şi taie de minune.

Şi spada i se învârtea în mână aşa cum numai el ştia să o facă.

Eynaus, Longval, Roquetaille şi Saint-Julien atacară frontal. Ceilalţi opt se răspândiră în stânga şi în dreapta, încercând să-l înconjoare pentru a-l prinde viu, aşa cum erau îndemnaţi de Concini, care nu înceta să le strige:

— Nu uitaţi, îl vreau viu! …

Strigăte înăbuşite… blesteme… urlete… înjurături. Patru oameni erau deja scoşi din luptă de spada teribilă a lui Jehan.

Ceilalţi spadasini zăpăciţi, se opriră nedumeriţi.

— Cine urmează? strigă Jehan. V-am avertizat: asta taie şi împunge de minune.

— Ucideţi-l! Ucideţi-l! strigară asasinii exasperaţi de rezistenţa tânărului.

— Cu curaj! La asalt! Pe el! strigă şi Concini, livid de furie.

Cei opt, rămaşi teferi, reîncepură lupta. Nici nu se mai gândeau să-l captureze viu. De altfel nici Concini nu le-o mai cerea.

Ciocnirea fu înfricoşătoare. Spada ucigaşă care singură oprea opt oameni, se învârtea, şuiera, lovea cu vârful şi cu tăişul.

Mai căzură trei indivizi, printre ei şi Saint-Julien, tăiat în plină faţă.

— Nici măcar nu ştii să-ţi alegi asasinii, îi strigă Jehan lui Concini care spumega şi-şi smulgea părul, încă unul! … Care mai vrea? … Care? …

Era înfricoşător. Această faptă de Hercule fusese îndeplinită în câteva minute: opt indivizi morţi sau grav răniţi, zăceau întinşi în drum.

Ceilalţi patru păreau înfricoşaţi. Dacă n-ar fi fost sub ochii lui Concini, sigur ar fi rupt-o la fugă.

— Haideţi, asta taie şi înţeapă! mai strigă Jehan, izbucnind în râs. Apropiaţi-vă, mieluşeilor! Nu? … Atunci vin eu.

Şi porni atacul.

Dar în acelaşi moment, în spatele său se auziră urlete:

— Ucide! Ucide!

— Şi eu! urlă Concini. Ucide! Ucide! Fără milă! Zdrobiţi fiară!

Şi se aruncă şi el în luptă cu spada în mână, în timp ce oamenii săi, încurajaţi de ajutorul care le sosea, atacau decişi.

Jehan se opri din elan. În loc să mai atace, după cum spusese, îşi întoarse capul şi văzu o ceată de vreo zece spadasini care-şi făceau apariţia. Dintr-un moment în altul, îi vor cădea în spate. Era prins între două focuri.

„Şi totuşi, nu am dreptul să mor înainte de a o salva!” îşi spuse în sine.

După ce cântări tabloul din spatele său, aruncă o privire în jur. În dreapta erau câteva terenuri virane. Să fugă pe acolo? Nu prea-i venea la socoteală. La stânga: un zid, înalt, solid, cu o poartă. Poate că asta-i era salvarea. Dar trebuia să ajungă acolo înainte că banda de asasini din spatele său să-l atingă.

Şi făcu un salt uriaş.

— L-am atins! L-am atins! strigă o voce triumfătoare.

Era adevărat… Cele câteva clipe pe care le pierduse pentru a privi în spatele său, fuseseră de ajuns. Fusese atins la umăr, dar nici măcar nu-şi dădu seama de asta.

Ajunse la poartă unde avu răgaz de o clipă. Din nefericire poarta era încuiată. Îşi numără adversarii şi văzu că erau cincisprezece şi atunci îşi spuse: „Poate voi mai doborî câţiva din ei… dar pe urmă? …”

Bătu mânios din picior şi gândi mai departe: „Nu trebuie să mor aici… imposibil… nu vreau!”

Iată ce gândi el preţ de o secundă.

Cele două bande reunite se aflau acum în faţa sa. În fruntea lor se aflau Longval, Roquetaille şi Eynaus care porniră atacul în trombă. Acum, când era sigur că-l are în puterile sale, Concini îşi reîncepu recomandările:

— Prindeţi-l viu! Animalu-i încolţit, vitejilor!

— Vino şi prinde-l! strigă Jehan. Dar nu tu o să îndrăzneşti asta. Eşti prea laş.

Şi încă un strigăt înăbuşit… furios:

— Demone!

De această dată era Eynaus care zăcea în drum… Şi încă unul. Asta însemna zece până acum.

De pe Jehan curgeau zdrenţele. Pieptul şi braţele-i erau acoperite de tăieturi. Sângele-i curgea pe faţă şi pe mâini. Şi totuşi, încă se ţinea bine… Dar se afla la capătul puterilor, degetele i se înţepenesc… Nu mai este atacul impetuos de acum câteva momente… Parează, e drept, dar din ce în ce mai greu.

Văzându-l la capătul puterilor, Concini e în culmea bucuriei:

— Pe el! Pe el! … Al nostru este!

— Nu încă! Gâfâie Jehan.

Şi simte cum forţele-i revin… Un nou efort… Un atac fantastic şi încă un om cade şi apoi un altul şi apoi un al treilea. De această dată este Longval cel care dă în primire.

În total, treisprezece asasini întinşi în ţărână.

Dar asta înseamnă şi sfârşitul… Un văl de ceaţă îi întunecă privirile lui Jehan care se simte pierdut.

Simţind momentul, Roquetaille – ultimul dintre gentilomii încă teferi – Roquetaille, furios de înfrângerea suferită de tovarăşii săi şi dornic să-i răzbune, Strigă ca turbat, uitând de dorinţa stăpânului său:

— Mori câine! …

Şi fandează adânc.

Dar, stupoare: spada să nu întâlnească nimic. Jehan dispăruse.

Pentru moment, bandiţii rămaşi în viaţă au rămas împietriţi, după care urmă o explozie de strigăte, înjurături, blesteme şi ameninţări. După care năvăliră asupra porţii cu lovituri de pumni sau de picioare. Dar aceasta fiind solidă, rezistă atacului. Văzând că nu sunt în stare să o dea jos, o luară de jur-împrejurul zidurilor în speranţa că vor găsi un loc de trecere pentru a pătrunde înăuntru.

Şi în timp ce oamenii săi se încăpăţânau să găsească o cale de trecere, Concini, disperat, palid de ruşine şi tremurând de furie, îşi contempla mohorât acoliţii întinşi în ţărână.

Atunci îi veniră în minte cei trei: Escargasse, Gringaille şi Carcagne. Era posibil ca această proprietate să fie locul de întâlnire al acestor patru bandiţi? Şi dacă da? Dacă le-ar fi căzut pe cap toţi patru, când numai unul singur fusese de ajuns să-i nimicească? În situaţia asta, el şi cei zece spadasini care-i mai rămăseseră n-ar fi însemnat nimic pentru diavolii aceştia. Mai bine era să dispară şi cât mai repede!

Îşi rechemă oamenii şi cu toţii, posomorâţi şi tăcuţi, se îndreptară spre oraş ducând cu ei morţii şi răniţii.

Capitolul 6

În timp ce lupta din toate puterile, Jehan, cu auzul său veşnic treaz, simţi că cineva umblă la zăvoarele din dosul porţii. Înţelese şi nu păru mirat. Primul său gând a fost: „Pe toţi sfinţii! Ştiam eu că nu pot să mor chiar acum! …”

Şi se pregăti, întinzând din când în când mâna stângă în spate şi pipăind poarta pe care o simţea mişcându-se. În acest timp făcea tot posibilul să ţină cât mai departe pe cei mai înverşunaţi atacatori.

Când simţi că poarta s-a deschis, în aceeaşi clipă, fără a mai sta pe gânduri, făcu un salt înapoi. Şi imediat cineva închise poarta şi o zăvorî.

Toate acestea în mai puţin de o secundă.

Încă nu se întunecase şi Jehan putu să zărească silueta fină a unei tinere îmbrăcată ca o lucrătoare. Nu avu timp nici să o privească şi nici să-i mulţumească deoarece silueta, ducând un deget la buze, îi porunci în şoaptă: „Tăcere!” şi se aplecă spre poarta zăvorâtă ascultând cu atenţie.

— Gata, au plecat, spuse tânăra. Veniţi.

Şi se întoarse spre el.

Era o tânără adorabilă, puţin mai înaltă decât statură medie, subţirică, gingaşă, delicată. Tenul său, de o albeaţă strălucitoare, era înconjurat de o coroană de păr şaten deschis. Încheieturile-i erau de o fineţe aristocratică, iar atitudinea sa arăta o demnitate care părea înnăscută. Faţa-i era serioasă, puţin voalată de melancolie.

Jehan le Brave se înclină plin de graţie în faţa ei:

— Doamnă, începu el.

Deodată se întrerupse, exclamând:

— Ei dar! … Tu eşti, Perrette? … Surioara mea cea frumoasă! …

Perrette, sora lui Gringaille, iubita lui Carcagne – deoarece despre ea este vorba – Perrette surâse cu graţie. Dar la cuvântul „surioară” faţa i se crispă un moment, surâsul reapărându-i pe buze imediat.

Apucând-o în braţe, Jehan o ridică de la pământ şi-i aplică pe obrajii catifelaţi două sărutări frăţeşti. Fata păli uşor, dar nu spuse decât un singur cuvânt:

— Veniţi.

Zăpăcit mai degrabă de neprevăzutul acestei întâlniri decât de lupta pe care o dusese, Jehan o urmă mecanic până la casa aflată în mijlocul grădinii.

Visul, deja trecut, al Perrettei, fusese să-i fie soţie. Simţise că Jehan se trăgea dintr-o altă categorie socială decât ea şi ai săi. Era sigură că într-o zi acesta-şi va descoperi obârşia, care nu putea să fie decât ilustră. Şi atunci ea îşi spusese: „Nu poate să fie al meu. Nu va fi niciodată. Mai bine să nici nu mă mai gândesc la aşa ceva.”

Deoarece era foarte frumoasă, lucru de care era conştientă, nu îndrăznim să afirmăm că prin această renunţare nu mai păstrase şi o urmă de speranţă, dar ştia să-şi ascundă cu grijă sentimentele sale secrete. Datorită unei voinţe de fier, reuşise dacă nu să le înăbuşe, cel puţin să le ascundă cu desăvârşire.

Ajunşi la clădirea din mijlocul grădinii, Perrette îl introduse pe Jehan în camera care-i servea drept atelier. Dar înainte de a intra, Perrette, ca o gospodină avertizată şi femeie cu judecată, chemase una din lucrătoarele sale, o tânără zdravănă, cam de cincisprezece ani, jumătate spălătoreasă, jumătate servitoare şi care răspundea la numele de Martine. Cu discreţie, Perrette îi dăduse câteva ordine.

Zăpăcit încă de întâlnire, Jehan nu dădu atenţie acestui fapt şi cu o voce pe care voi s-o facă să pară veselă, dar care fără voia să îi era emoţionată, strigă:

— Dar cum ai reuşit să mă salvezi tocmai la ţanc? … Fiindcă, sincer să fiu, îţi datorez viaţa, Perrette… Fără tine, adio Jehan le Brave.

— Dar bine, domnule, făcu ea cu aerul său serios, care nu o părăsea niciodată, când salvezi viaţa unui om, nu o strigi în gura mare… Trebuie oare să mă laud că am deschis poarta, chiar dacă tocmai la timp?

Nu pentru a-şi ascunde stinghereala, Jehan scoase un hohot de râs.

— Oricum, reluă el, cum de te afli aici? Ce faci aici?

— Dar, domnule, aici sunt la mine!

— Ei nu! … Ai părăsit Parisul pentru a te muta la ţară?

— După cum vedeţi.

— Deci ai făcut ceva avere?

— Nu, dar fratele meu mi-a dat o sumă destul de mare cu care mi-am deschis atelierul şi, dacă lucrurile merg tot aşa de bine, cred că mă voi îmbogăţi curând.

— Dar asta nu te va face să-ţi pierzi aerul tău serios şi liniştit, observă Jehan rizând vesel.

— Credeţi că ar trebui să ţopăi pentru că am avut norocul să-mi fac o clientelă bună?

— Norocul! … Norocul! … spune mai degrabă că datorită amabilităţii tale, muncii neprecupeţite…

— Aţi face mai bine, îl întrerupse Perrette, să nu vă mai agitaţi atât. Nu puteţi sta liniştit o clipă? … Am impresia că aveţi nevoie de aşa ceva…

— Ei na! întrerupse la rândul său Jehan, dar ce faci acolo?

— Doar se vede: câteva comprese şi scamă.

— Pentru ce, Dumnezeule?

— Să vă curăţ rănile, domnule.

— Dar n-am nimic! protestă Jehan.

— De unde ştiţi? Cine garantează că nu sunteţi rănit mai serios decât o credeţi?

— Dar simt şi eu, doar mă pricep!

— Asta vom vedea! făcu Perrette cu o blândă încăpăţânare.

— Şi ea, ea ce face? întrebă Jehan arătând spre Martine care se mişca de colo-colo.

— Aranjează patul pentru a vă odihni şi pregăteşte masa. Asta în cazul în care rana vă va permite să mâncaţi.

— Crezi că am timp să rămân prea mult aici? făcu Jehan cu o indignare comică.

Privindu-l cu aerul său serios, îi răspunse ascunzându-şi emoţia:

— Timp de foarte multe săptămâni ne-aţi îngrijit, pe mama mea şi pe mine, fără a pregeta. Dacă mai sunt încă în viaţă, v-o datorez vouă… Şi nu eram nimic pentru voi, chiar dacă mă numiţi „surioară”. Sunt ani de zile de când trăim pe socoteala voastră… Dacă aţi petrece aici câteva ore pentru a vă îngriji la rândul meu… dacă v-aţi odihni câteva zile, credeţi că pentru atât de puţin m-aş socoti plătită faţă de voi, domnule?

— Dar nu vreau! …

— Fiţi atent, domnule! … spuse ea repede pe un ton de o deosebită demnitate, s-ar putea crede că dispreţuiţi pe cei

mai mici ca voi.
— Dar nici tu nu crezi asta! protestă Jehan.
— Atunci veniţi, trebuie să văd rănile.
Preţ de câteva secunde, Jehan o privi înduioşat, după care-i spuse cu blândeţe:
— Micuţa mea Perrette, îţi mulţumesc din toată inima, dar vezi tu, nu am timp să mă ocup de fleacuri… Acum, dacă m-am odihnit, trebuie să plec.
Degetele Perrettei se crispară pe feşele pe care le ţinea.
— Vreţi să plecaţi în halul în care sunteţi? … Nici să nu vă gândiţi. Dar priviţi-vă, domnule… Vesta vă e tăiată… pantalonii făcuţi ferfeniţă… Fără să mai punem la socoteală că sunteţi plin de sânge.
Jehan aruncă o privire jalnică hainelor sale din care acum atârnau sumedenie de zdrenţe. Dat fiind starea sa financiară, era mai întristat de pierderea singurului său costum ce-l mai avea, decât de cele câteva înţepături care-l usturau mai mult decât ar fi putut mărturisi.
Surprinzându-i privirea, Perrette îi ghici semnificaţia.
— Mâine, spuse ea cu voce insinuantă, vă voi aduce un costum convenabil, deoarece nu puteţi umbla aşa.
Ridicând umerii nepăsător, Jehan răspunse cu voce hotărâtă:
— Trebuie să plec… deja am pierdut prea mult timp. Pe curând, Perrette…
Îi prinse mâinile în ale sale, la care gest ea păli uşor şi, reţinându-l cu blândeţe îi spuse cu o voce ciudat de calmă:
— Unde vreţi să mergeţi la ora asta? … Nu vedeţi, s-a înnoptat.
— Adevărat! strigă furios Jehan. Blestem! Acum e prea târziu să fac ceea ce voiam! Ah, mizerabile Concini, o să mi-o plăteşti scump…
Perrette îl privea pe furiş. Luase din nou feşele ca şi cum ar fi hotărât că venise momentul să le folosească şi cu ele în mână, calmă, poate puţin prea palidă, i se aşează în faţă

pentru a-l obliga să se oprească. Privindu-l cu ochii săi limpezi, spuse liniştită:

— Nu cumva aveaţi de gând să mergeţi la mânăstirea Montmartre?

Jehan tresări.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Şi de ce mă întrebi tocmai asta?

— Pentru că, zise ea cu un aer de indiferenţă dar cu un uşor tremur în voce, dacă aveţi nevoie de informaţii… vi le-aş putea da fără să fiţi nevoit să urcaţi până acolo şi ar putea fi şi periculos… pentru ce v-aţi pus în gând să faceţi.

— Prin urmare, cunoşti mânăstirea? întrebă el interesat.

— De bună seamă… Călugăriţele îmi sunt cele mai bune cliente. Datorită lor m-am instalat aici.

— Dar atunci… Poţi intra în mânăstire?

— Obligatoriu… Merg acolo în fiecare săptămână.

— Şi când te vei mai duce?

— Miercurea viitoare.

— Cinci zile! … E prea mult! …

Şi brusc, îşi aminti cuvintele fetei: Ce-ai vrut să spui mai înainte? … Ce crezi că trebuia să fac la mânăstire?

Perrette ridică uşor din umeri şi, fără să ezite, îi spuse cu aerul său serios:

— De o lună de zile, la mânăstire a fost adusă o prizonieră. Dacă vreţi s-o eliberaţi, aşa cum cred eu, ar fi periculos să fiţi văzut dând târcoale pe acolo.

Iar dintr-un salt, Jehan îi apucă mâinile pe care i le strânse nervos şi cu glasul înăbuşit o întrebă:

— Ce-ai spus? … repetă… Prizonieră… ai văzut-o tu? …

— Am văzut-o… Fiţi liniştit: nu i s-a întâmplat nimic rău decât faptul că e reţinută împotriva voinţei sale. Nu e nefericită, nu prea mult, deoarece e tratată cu blândeţe. O ştiu fiindcă mi-a spus-o chiar ea.

— I-ai vorbit? … Ce ţi-a mai spus?

— Mi-a vorbit de voi…

Deodată se simţi înhăţată, ridicată şi strânsă în braţe gata să fie sufocată şi după câteva sărutări zgomotoase repusă pe propriile-i picioare în timp ce-l auzea ca-n vis pe Jehan:

— Perrette! … surioara mea! … Cât sunt de fericit! … Niciodată în viaţa mea n-am fost mai fericit! … Trăieşte… şi nu e nefericită… vorbeşte de mine! … Ce-aş putea face pentru tine? … M-ai salvat, ne-ai salvat, îţi dai seama? … Ce noroc pe mine să fiu atacat de Concini chiar în locul ăsta! … Şi ce noroc că blestemaţii nu m-au ucis! … Dacă n-ar fi fost aşa, tu n-ai fi intervenit, nu m-ai fi salvat… şi nu mi-ai fi spus ceea ce mi-ai spus! … Ce noroc! …

Şi Jehan, care înfruntase fără să clipească atacul a douăzeci de asasini, el care respinsese îngrijirile ce urmau să i se dea, el care suportase eroic durerile cauzate de numeroasele răni, se prăbuşi pe un scaun şi cu capul între mâini, începu să suspine ca un copil.

Foarte palidă, Perrette îl privi în tăcere. Ochii-i erau uscaţi. Sacrificiul îl făcuse deja, cu câteva luni în urmă. Visul său, bietul său vis de dragoste, era deja spulberat. Nu conta! Dar să-l vadă suspinând în acest fel – şi pentru o alta – asta-i sfâşia inima şi gândi cu durere: „Cât de mult o iubeşte!”

Şi cu un efort supraomenesc se resemnă. Îşi reluă aerul serios şi, cu feşele în mână, se apropie de el spunându-i cu blândeţe:

— Sper ca acum să consimţiţi să vă lăsaţi îngrijit.

— Oh, Doamne, voi face tot ce doreşti, micuţa mea Perrette! … Dar promite-mi că-mi vei vorbi despre ea! … Că îmi vei spune tot ce ştii! …

— Fără îndoială… Ba mai mult, chiar vă voi ajuta să o salvaţi. Dacă n-aţi fi sosit astăzi, mâine aş fi venit să vă caut…

— Perrette! … Eşti un înger!

Capitolul 7

Micul pavilion în care Bertille fusese închisă de maica Marie-Ange era compus din două camere: un dormitor şi o

capelă mică. Totul era mobilat confortabil, ba chiar elegant. În afara gratiilor care apărau fereastra, nimic nu lăsa să se ghicească faptul că micul pavilion era de fapt o închisoare. Cu atât mai puţin de mormântul despre care vorbeau abatele de Luçon şi Léonora Galigaď.

Bertille rămăsese închisă atât în ziua intrării sale în mânăstire, cât şi toată ziua următoare. În dimineaţa celei de a treia zi, a fost avertizată că se află acolo din ordinul regelui.

Prizonieratul ei nu va fi prea lung: trei sau patru luni cel mult, după care va fi liberă. Încercară să-i îndulcească captivitatea pe cât era posibil. Uşa pavilionului rămânea deschisă de dimineaţă până la căderea întunericului şi în tot acest timp era liberă să cutreiere peste tot… cu condiţia să nu depăşească anumite limite ce-i fuseseră aduse la cunoştinţă. La fel, i se aduse la cunoştinţă că orice încercare de a fugi sau de a coresponda cu oricine din afară era sortită eşecului şi ar fi atras după sine înăsprirea regimului de viaţă, din care cea mai mică măsură ar fi suprimarea libertăţii de mişcare.

Şi într-adevăr, chiar din aceeaşi zi. Bertille putu să se mişte după cum voia atât în pavilion, cât şi în grădina ce-o înconjura. Numai că, atunci când se apropia prea mult de limitele ce-i fuseseră indicate, imediat vedea apărând două femei, destul de puternice, îmbrăcate într-un costum jumătate laic, jumătate bisericesc, care, fără să spună un cuvânt, îi adresau un surâs ce-l credeau graţios şi-i făceau o plecăciune adâncă… Numai că rămâneau înfipte în faţa ei într-o manieră semnificativă.

Bertille nu întârzie să-şi dea seama că, fără a lăsa să i se observe, era supravegheată îndeaproape. Nu putea să facă nimic, după cum nu putea spera la un ajutor din afară. Acest ajutor, îi va veni vreodată? Nu era sigur.

I se spusese că este reţinută din ordinul regelui, dar nu crezuse nici un cuvânt. Cântărind bine totul şi întorcând problema pe toate părţile, reuşise să întrevadă adevărul.

Bertille ştia, din actele pe care le păstrase, că faimoasa comoară era râvnită, mai ales de clerici. Myrthis ca şi contele de Vaubrun o sfătuise în mod expres să se ferească de orice persoană care ar fi purtat îmbrăcăminte preoţească. Şi mai ştia că nimeni pe lume nu putea să bănuiască faptul că se află în posesia acestor acte.

Nimeni, în afară de Pardaillan. Şi nici de asta nu era sigură. Şi tocmai de numele lui Pardaillan şi de aceste acte se serviseră pentru a o atrage în capcană. Bineînţeles că minţiseră atunci când vorbiseră de Pardaillan. Totuşi, dacă-i vorbiseră de acte, înseamnă că ştiau de existenţa lor. De când anume? Era evident că de puţin timp după răpirea sa i se scotocise casa. Şi toate acestea-i trecură acum prin minte.

Aşa încât ghici cu uşurinţă cauza prizonieratului sau, fără să fie nevoie să fie dotată cu o perspicacitate extraordinară: clericii, scotocindu-i casa, dăduseră peste acte şi astfel găsiră indicaţiile pe care le căutau de ani de zile. Fiindu-le teamă ca Bertille să nu-i stinghereasc în activitatea lor, o răpiseră pentru a o face inofensivă… Până când vor găsi milioanele.

— Rămâne de aflat dacă au găsit adevăratele indicaţii, gândi ea. Dar cum s-o aflu?

Trebuia să capete informaţii fără a părea că le caută. Călugăriţa care-i servea drept servitoare (şi de asemenea de temniceră) nu se putu abţine să nu-i spună că acum se sapă în capelă.

— S-ar putea descoperi – spunea ea – capela subterană a sfântului Denis. Ah! Să vedeţi atunci câte pelerinaje vom avea. Comunitatea noastră-şi va recăpăta importanţa de altădată.

Bertille rămase perplexă. Îi găsiseră actele, dar nu şi pe cel bun… deoarece căutările erau greşit îndreptate. Pe cât era de perplexă, tot pe atât era şi neliniştită.

„Atât timp cât vor dura căutările, nu am de ce mă teme, îşi spunea ea. N-au nici un interes să se poarte urât.

Dimpotrivă… Dar când îşi vor da seama că nu ajung la nici un rezultat… că toate indicaţiile sunt false? Atunci să te ţii… Sigur că vor dori să mă facă să vorbesc… Şi atunci, cine ştie la ce acte se vor deda pentru ca să-şi atingă ţelul…”

Astfel trecu o săptămână.

Deoarece atunci când fusese răpită nu avea asupra ei mare lucru, stareţa avu delicateţea să-i trimită veşmintele şi lenjeria necesară. După acestea, îi trimise şi spălătoreasă care să i le cureţe. Şi spălătoreasa era tocmai frumoasa Perrette.

Mulţumită celor o mie opt sute de livre, date cu atâta generozitate de Gringaille, Carcagne şi Escargasse, Perette avusese marea şansă să-şi deschidă atelierul de spălătorie în vecinătatea mânăstirii. Datorită seriozităţii ţinutei sale decente, ba putem spune, chiar elegante, era de ajuns doar ca să apară pentru a cuceri. Şi cum ceea ce ieşea din mâinile sale constituia perfecţiunea, curând îşi formă o clientelă frumoasă.

Când Perrette se prezentase în faţa Bertillei, era însoţită de o lucrătoare voinică, însărcinată să care pachetele grele cu lenjerie.

Bertille era o fată de o modestie deosebită. Nu avea acele prejudecăţi care făceau ca oamenii nobili să privească de sus pe cei care nu aveau un „nume”. Aşa încât le primi pe cele două cu amabilitatea-i obişnuită.

Cele două fete se studiară cu acea privire rapidă şi sigură pe care numai femeile o posedă. Şi se simpatizară pe dată. Dar cum erau înconjurate de atâta lume, nu schimbară decât cuvintele obişnuite într-o asemenea împrejurare.

În cursul săptămânii, Perette se gândi deseori la tânăra necunoscută, atât de frumoasă, blândă şi care părea atât de puţin mândră şi totuşi atât de tristă.

„Se pare că este o nobilă domnişoară, îşi spuse ea, pe care familia o ţine închisă împotriva voinţei sale. Să fi comis vreo greşeală gravă? … Aş jura că nu. Ochii săi albaştri, limpezi

şi luminoşi reflectă un suflet pur şi nevinovat. Nu este decât o victimă nevinovată şi pe care o plâng în mod sincer.”

Când reveni, deoarece sora temniceră se afla din nou prezentă, Perrette, ascultând de inima sa bună, făcu în aşa fel încât să-i dea de înţeles Bertillei că o compătimea şi că dacă-i putea fi de folos, ar fi făcut-o cu bucurie.

Bertille înţelese ce i se transmitea, dar fu rezervată. Putea să fie sigură că nu i se întindea o nouă cursă? … Oricum, Perrette avea o figură cinstită care merita încrederea.

La rândul său şi Bertille se gândi apoi la frumoasa lucrătoare care părea să fie înzestrată cu o inimă atât de bună.

„Dacă ar putea fi de acord să-l caute, gândi ea şi să-i spună că mă ţin cu forţa aici? … El ar şti ce să facă pentru a mă elibera!”

Şi toată săptămâna şi-o petrecu gândind la mica spălătoreasă. Era sfâşiată de instinctul care-i spunea că poate avea încredere şi de trădările ale cărei victimă fusese nu cu mult timp înainte. Acum se simţea îndemânată să-i acorde încredere, ca un moment mai târziu să fie convinsă că trebuie să fie prudentă.

Când Perrette reveni pentru a treia oară, călugăriţa temniceră nu mai era de faţă şi Bertille simţi cum o cuprinde îndoiala. Să vorbească sau să nu vorbească? …

În timp ce se codea, Perrette îi vorbi spontan:

— Doamnă, spuse ea cu tonul său serios, nu vă cunosc, dar v-am văzut atât de tristă şi de nefericită, încât mi se rupe inima. Dacă aş putea să vă fiu de folos cu ceva, folosiţi-vă de mine.

Perrette se aşezase în aşa fel încât să poată supraveghea, prin uşa larg deschisă întreaga grădină încât putea să vadă momentul când călugăriţa s-ar fi apropiat.

Bertille încă mai ezita.

Văzând-o că tace, Perrette reluă cu vocea ei blândă:

— Nu mă cunoaşteţi doamnă şi fără îndoială că aveţi motive să nu-mi acordaţi încredere. Vă asigur că sunt cu

totul de partea voastră… Hotărâţi-vă, doamnă, dintr-un moment în altul, atât călugăriţa cât şi ajutoarea mea ar putea să apară şi pentru voi va fi prea târziu…

În loc să-i răspundă, Bertille îi apucă mâna Perrettei şi privind-o în ochi o întrebă emoţionată:

— Inelul acesta, spuse ea arătându-i din privire un cerculeţ pus pe degetul mic al Perrettei, de unde-l aveţi?

E vorba de micul inel de fier pe care Carcagne îl găsise în cutiuţa sustrasă din casa matroanei Colline Colle. La cererea prietenului său, Gringaille îl dăruise surorii sale.

Mai întâi Perrette fu mirată de întrebare şi apoi de tonul pe care fusese pusă! I se părea că nu este momentul să-şi piardă timpul cu nimicuri. Totuşi, cu conştiinţa împăcată, susţinu cu nevinovăţie privirea bănuitoare a Bertillei şi-i răspunse pe un ton liniştit:

— Îl am de la fratele meu.

Şi Bertille înţelese că spune adevărul. Cu blândeţe reluă:

— Scuză-mă dacă insist… E vorba de ceva important pentru mine. Ştii unde a găsit fratele tău acest inel?

— Nu mi-a spus, făcu Perrette din ce în ce mai mirată.

— Ce e fratele vostru? … Şi mai întâi de toate, cum se numeşte?

— Gringaille, doamnă.

Bertille tresări. Sprâncenele i se împreunară ca unei persoane care caută să-şi amintească ceva. Şi deodată ochii-i străluciră şi faţa i se lumină de un surâs, spunând repede:

— Asta e! … Fratele vostru nu este cumva în serviciul unui tânăr…

— Seniorul Jehan le Brave, da, doamnă, zise Perrette, parcă lovită de o bănuială.

Perrette păli. La rândul său o fixă pe Bertille ca şi cum n-ar fi văzut-o până atunci. Totuşi îi răspunse imediat, cu o voce sigură:

— Ne cunoaştem încă din copilărie… El mă consideră ca pe sora lui mai mică, iar eu îl iubesc ca pe propriul meu

frate… Dar voi, doamnă? Îl cunoaşteţi? …

Bertille îşi aruncă braţele în jurul gâtului Perrettei îmbrăţişând-o drăgăstos. Roşind, îi şopti la ureche:

— Deci voi fi şi eu sora voastră! … fiindcă nu-l pot avea drept soţ decât pe el! … Ah! Spuneţi-i să vină să mă scoată de aici…

Perrette se smulse îmbrăţişării frăţeşti, poate puţin prea brusc şi murmură:

— Tăcere! … vine călugăriţa şi lucrătoarea mea.

Tulburată Bertille nu observă schimbarea bruscă.

Pentru a-şi găsi o ocupaţie, începu să aranjeze lenjeria pe care tocmai i-o adusese Perrete astfel încât temniceră să o găsească având o ocupaţie. Totuşi aceasta le privi cu ochi bănuitori, dar văzându-le aşa de calme, se linişti.

La mărturisirea neprevăzută a Bertillei, Perrette, atât de stăpână pe ea însăşi, simţi cum i se strânge inima de durere. Prima sa mişcare, instinctivă e drept, fu aceea de a da înapoi. Dar sosirea neaşteptată a călugăriţei o scosese din încurcătură şi acum se liniştise.

Înainte de a pleca, îi adresă Bertillei un surâs plin de promisiuni. Şi tânăra, care înţelese prea bine, îşi apăsă cu mâna inima, pentru a-i potoli bătăile nebuneşti.

Capitolul 8

Era într-o vineri, dată în care se împlineau opt zile de când Jehan se ascundea cu grijă în gospodăria frumoasei Perrette.

În această vreme, cei trei, jigăriţi, palizi, slabi ca nişte scobitori, dezbrăcaţi şi lamentabili, Gringaille, Escargase şi Carcagne ajunseseră deja la cea de-a cincisprezecea zi după faimosul prânz luat la Coline Colle.

Cum trăiseră până atunci, e un mister… Poate ar fi mai bine să ne întrebăm cum de nu muriseră de foame, îşi vânduseră hainele cele noi şi cizmele aproape noi. Cu demnitate se îmbrăcaseră în vechile lor veşminte care ar fi trebuit să fie aruncate demult.

Nu-şi păstraseră decât spadele, care fiind dintre cele mai bune, constituiau mândria lor. Cele câteva livre pe care le câştigaseră în acest fel, îi făcură să se mai descurce câteva zile. Dar acum secaseră orice resurse…

Se făcuseră deja, de acum, opt zile de când fuseseră alungaţi din cocioaba lor şi două zile de când nu mai mâncaseră nimic. Cu toate că ar fi putut să câştige şi încă bine, dacă şi-ar fi reluat vechea meserie, credincioşi jurământului făcut, nici măcar nu se gândiră la această posibilitate. Carcagne încă-şi mai făcea mustrări de conştiinţă când îşi amintea momentul de rătăcire, care pusese stăpânire pe el, când se afla la Brigitte.

Ar fi putut să ceară ajutorul Perrettei, care l-ar fi oferit cu dragă inimă. Dar decât să recurgă la acest mijloc, Gringaille mai degrabă s-ar fi lăsat străpuns de propria spadă.

S-ar fi putut adresa lui Jehan care, într-un fel sau altul, i-ar fi scos din încurcătură – cel puţin pentru moment. Dar să se prezinte înaintea şefului aşa de jalnic îmbrăcaţi? … Mai degrabă moartea!

Fără să ştie prea bine încotro să se îndrepte, ieşiră din oraş şi o luară nu pe drumul din dreapta care trecea prin faţa mânăstirii, ci pe cel din stânga care se sfârşea lângă fântâna But, trecând prin faţa curţii din dos a măicuţelor.

De ce o luară pe acel drum şi nu pe celălalt? Parcă ei ştiau? Aşa îi mânase soarta.

La un moment dat ajunseră într-un loc ciudat, unde se afla o construcţie, mai degrabă un monument, destul de deteriorat de scurgerea anilor. Acolo se opriră şi-l priviră cu nelinişte, înfricoşaţi.

Acest monument constituia cu ani în urmă spânzurătoarea pentru femeile aflate în mânăstirea Montmartre. Ştim foarte bine că asupra celor trei prieteni, asemenea privelişte provoca o teamă de netrecut.

Şi totuşi spânzurătoarea nu mai era folosită de foarte multă vreme. Era o construcţie masivă, de formă rectangulară aflată într-o stare jalnică, după cum am mai

spus-o. O poartă scundă se afla în faţa drumului pe care sosiseră ei. Pe partea stângă, adică spre apus, era un gard viu, în spatele căruia se afla poiata mânăstirii. Aici se putea vedea o scară îngustă fără balustradă, destul de abruptă, care ajungea sus, pe platforma construcţiei funebre. Pe platformă se aflau câţiva stâlpi, pe jumătate putreziţi, dispuşi în formă de triunghi.

De aceşti stâlpi se atârnau cele găsite vinovate de justiţia stareţei. Dar de mulţi ani, aceasta nu se mai folosise de dreptul ei seniorial.

Deci Carcagne, Escargasse şi Gringaille, văzând construcţia sinistră ce se înălţa în faţa lor, se opriră înspăimântaţi.

În acest moment, o găină intră în îngrăditura care înconjura spânzurătoarea şi se îndreptă spre aceasta, unde dispăru ca prin farmec.

— Hei! strigă Escargasse încântat, o găină!

— Uite încă una! …

— Astea-s bune de mâncat! …

Şi nu mai scoaseră nici un cuvânt, dar ce spuseseră până acum, îi făcuseră să se înţeleagă. Teama de spânzurătoare le trecu pe dată şi căutară calea pentru a ajunge pe platformă. Descoperiră repede că unicul drum era scara cea strâmtă şi abruptă. Din două salturi se aflau pe platformă.

Victorie! … în bună parte demolată, în mijlocul platformei descoperiră o gaură destul de largă prin care se putea trece… Şi trecură… Curând ajunseră la baza construcţiei, sub furcile spânzurătorii… Dar puteţi fi siguri că acum nu mai le era teamă.

Trei strigăte de triumf se auziră în acelaşi timp. Cotcodăciri înspăimântate, zgomot de aripi, o învălmăşeală şi zgomote ce semnificau o alergare îndrăcită. Din nou se auziră urlete de bucurie, urmate de o goană nebună a găinilor care încercau să se salveze în afara construcţiei…

Dar, deja trei dintre ele se aflau în mâinile lor, cu gâtul răsucit.

Şi iarăşi se făcură auzite strigăte de bucurie, felicitări, binecuvântări… Dar ce se mai întâmplase oare?

Foarte simplu: prin toate ungherele se aflau împrăştiate cam cincisprezece cuiburi şi fiecare cuib conţinea cam la douăzeci de ouă. Una peste alta, aveau ce mânca vreme de aproape două săptămâni.

Prima mişcare a celor trei amărâţi, care literalmente mureau de foame, a fost să se arunce asupra proviziilor providenţiale şi, cât ai clipi din ochi, sorbiră peste o duzină de ouă, fiecare.

— Ei da, asta ne-a mai potolit foamea! spuse Escargasse.

— Şi erau chiar proaspete, remarcă Carcagne.

— Au picat taman la ţanc… pe coarnele diavolului! făcu şi Gringaille.

Şi izbucniră în râs. Acum, când spectrul foametei se mai îndepărtase cu cincisprezece zile, îşi recăpătară veselia şi nepăsarea… Deveneau chiar pretenţioşi, fiindcă Gringaille adăugă cu un aer visător:

— Vedeţi! … Totuşi nu ne putem hrăni numai cu ouă crude! …

— Asta-i adevărat!

— Şi ce putem face?

— Ce ziceţi de tot păsăretul ăsta dolofan? Pe astea nu le putem înghiţi ca pe ouă!

Problema era gravă, meritând a fi luată în considerare. Şi o luară.

— Am găsit! strigă Gringaille, dându-şi un pumn în cap de bucurie. Iată: vom merge la vechea locuinţă a stăpânului nostru, vom lua toate ustensilele de bucătărie pe care le vom găsi şi ne vom întoarce aici. Nu văd nici un motiv pentru care să nu ne instalăm aici.

— Mai ales că aici e aşa de bine… Avem destul aer… şi acum, când se anunţă călduri aşa de mari, e de dorit să ne instalăm mai la ţară.

— Mai ales că suntem siguri că nimeni nu va veni să ne deranjeze aici.

— Foarte adevărat. Şi aş mai adăuga: fără să plătim chirie, fără vreun proprietar arţăgos, fără de vecini care ar putea să ne incomodeze. Aşadar, cine merge după străchini şi oale?

— Dacă sunteţi de acord, mă duc eu, zise Carcagne.

Pe cât era de îndatoritor, tot pe atât, Carcagne era la fel de naiv, deoarece adăugă:

— La urma urmei, cratiţele şi oalele sunt bune, dar… nu avem unt… nu avem grăsime… şi nici măcar pâine.

Escargasse şi Gringaille începură să râdă.

— Uite untul nostru, spuse cu gravitaţie Gringaille, arătând o grămadă de ouă.

— Şi iată şi pâinea, zise cu nu mai puţină gravitate Escargasse, arătând la rândul său o altă grămadă de ouă.

— Acum, sub ochii tăi se află o carafă de vin! strigă Gringaille apucând o găină de picioare şi o scutură sub nasul lui Carcagne care cască nişte ochi imenşi.

— Dar… nu înţeleg nimic… mărturisi acesta.

— Nici nu-i nevoie… Hai, fugi! … când vei fi înapoi, vom avea tot ce ne trebuie pentru un ospăţ pe cinste.

Carcagne, dacă nu înţelegea nimic, avea în schimb o mare încredere în acela pe care-l socotea deja ca pe viitorul său cumnat. Ascultător, o luă din loc după cum i se spusese.

După ce Carcagne plecă, Escargasse şi Gringaille luară, fiecare din ei, câte o cantitate destul de măricică de ouă şi una dintre găini şi o luară şi ei din loc.

După o jumătate de oră se întoarseră, fără ouă şi fără găină, dar în schimb încărcaţi cu o bucată de unt, o slănină, un ulcior pântecos, plin cu vin rozaliu şi şase pâinici proaspete. După cum se vede, făcuseră un schimb profitabil.

Aşteptându-l pe Carcagne, care avea de parcurs o bună bucată de drum, începură să-şi inspecteze domeniul.

Locul în care se aflau se pare că servise pe vremuri drept atelier şi depozit de vechituri totodată, bănuială datorată mulţimii de obiecte şi diferitelor unelte aruncate peste tot. Se găseau acolo grinzi, scânduri, lemne, talaş, o ladă cu cuie, un joagăr, bare de fier. Şi toate aceste obiecte erau desperecheate, acoperite de praf şi roase de rugină. Era evident că de ani de zile, nimeni nu mai călcase pe acolo.

Odată terminată inspecţia, într-un ungher al hardughiei meşteriră o vatră din pietrele găsite pe acolo şi se aprovizionară cu capete de lemn, răspândite peste tot. Când Carcagne ar fi venit aducând toate ustensilele, n-ar fi avut altceva de făcut decât să aprindă focul.

Gringaille trecu la inspectarea uşii. Părea încă solidă. Era dotată cu o broască încuiată cu cheia şi un zăvor uriaş. I se păru neplăcut să treacă prin tavan atât timp cât se puteau folosi de uşă. În consecinţă, cu ajutorul unui drug de fier făcu să sară broasca din locul ei. Zăvorul era prea de ajuns să-i pună la adăpost de orice vizită nedorită. De altfel, nici nu aveau de ce se teme. Sinistrul monument inspira oricărui trecător o teamă superstiţioasă.

După ce pregătiră totul, cei doi se aşezară pe o bârnă. În faţa sa, Gringaille văzu o gaură. Probabil că în acel loc scormoniseră găinile. Tot discutând cu Escargasse, Gringaille tot scormonea cu vârful spadei în acel loc.

— Ia te uită! strigă el deodată.

Ghemuindu-se în faţa găurii, începu să îndepărteze cu mâinile pământul reavăn, dând la iveală un belciug uriaş de fier.

— Unde este un belciug, trebuie să fie şi un chepeng, zise Escargasse, privind curios. Şi dacă este un chepeng, dedesubt trebuie să se afle neapărat ceva.

— Probabil un cavou, făcu Escargasse.

— Asta rămâne de văzut… Poţi să ştii ce putem găsi?

— Să vedem! răspunse scurt Escargasse.

Fără să arate descumpăniţi, începură să scormonească şi să îndepărteze pământul. Într-adevăr, descoperiră curând

un chepeng care avea cam jumătate de metru fiecare latură. Gringaille apucă belciugul cu ambele mâini şi trase cu toată forţa, dar chepengul nici măcar nu se clinti.

— La dracu'! făcu el.

Luă drugul de fier şi-l trecu prin belciug. Încercară cu puteri reînnoite. Dar nici de această dată nu reuşiră.

Se aplecară amândoi şi studiară îndeaproape dala de piatră îndărătnică. Se vedeau cele patru laturi în mod clar. Băgară vârful spadelor în spaţiul îngust şi încercară încă o dată să o ridice. Un nou eşec.

Atunci, în loc să mai tragă, apăsară cu putere. Nimic.

— Totuşi, pe toţi dracii! exclamă Gringaille exasperat, asta trebuie să se deschidă cumva.

Şi spunând aceste cuvinte, apucă belciugul şi începu să-l scuture cu ambele mâini într-o mişcare de du-te-vino, ca şi cum ar fi voit să-l disloce.

— Ia te uită! exclamă deodată.

Simţise cum belciugul cedează. Reîncepu, de această dată, mai lent, cu metodă. Se auzi zgomotul sec al unui arc care se destinde şi se aplecă încet, de la sine, dând la iveală treptele unei scări.

În acel moment se auziră pe drum paşi rapizi pe care-i recunoscură fără greş. Întredeschiseră uşa şi priviră afară. Bineînţeles era Carcagne. Îi făcură un semn discret şi, de cum acesta intră, puseră din nou zăvorul.

— Am găsit şi trei sticle cu vin, spuse triumfător Carcagne.

Cu exclamaţii de satisfacţie, îşi eliberară tovarăşul de tot calabalâcul şi, triumfători la rândul lor, îi arătară proviziile pe care le făcuseră. Carcagne căscă gura plin de admiraţie.

— Cum naiba de aţi reuşit? întrebă el.

Privindu-l, Gringaille şi Escargasse izbucniră în râs.

— Am vândut ouă şi o găină, îi explică în cele din urmă Gringaille.

— Ia te uită! exclamă Carcagne încântat, eu nici măcar nu m-aş fi gândit!

— Bietul de el, făcu Escargasse, fals înduioşat.

— Nu ne mai rămâne decât să gătim cina.

— Un moment, spuse Gringaille care se gândea şi la cel mai mărunt detaliu. Dacă aprindem focul aici, trebuie ca fumul să iasă pe undeva. Nu are altă cale decât gaura aia din tavan.

— De bună seamă.

— Atunci unii se vor mira să vadă fum la spânzurătoare. Şi vor veni să vadă despre ce e vorba… în scurt timp, vom fi izgoniţi de aici.

— Şi totuşi, trebuie…

— Desigur că există un risc, o ştiu bine. Dar poate că îl putem evita… Să inspectăm întâi ce se află sub chepeng şi vom hotărî după aceea.

— Să mergem! aprobară ascultători ceilalţi doi.

Şi voiră să coboare fără întârziere.

— Un moment! îl opri Gringaille. Înainte de a coborî, trebuie să vedem, dacă blestematul ăsta de chepeng nu se închide de la sine, să nu care cumva să rămânem acolo ca nişte vulpi prinse în capcană.

— Pe toţi dracii! făcură ceilalţi doi, retrăgându-se înspăimântaţi.

— Voi coborî singur, continuă Gringaille. Atenţie, tu Escargasse, ai văzut cum am manevrat ca să acţionez chepengul. Dacă bat în ea, deschizi. Ai înţeles?

— Ţi-e frică, porumbelule? Lasă, am înţeles.

Cu mâinile sale iscusite, Gringaille îşi confecţiona o torţă din paiele risipite pe jos. Cu această torţă în mână, începu să coboare treptele dispărând în subsol, în timp ce chepengul rămase deschis. Ca să se asigure, încercă să îl închidă şi-l împinse cu greutate deoarece piatra era grea. Dar dala se încăpăţâna să rămână deschisă.

— Cred că are un resort care acţionează închiderea, spuse el.

Începu să coboare treptele, numărându-le. Când puse piciorul pe cea de-a şasea treaptă, dala se ridică şi închise de la sine trecerea.

— În regulă! exclamă el, nici nu se poate mai simplu, nu ne mai rămâne decât s-o deschidem.

Şi deoarece acum se afla într-un întuneric de nepătruns, îşi aprinse torţa şi începu să coboare mai departe. În cele din urmă, văzu că scara numără douăsprezece trepte. Negăsind nimic interesant, începu să urce. Remarcă în treacăt că cea de-a şasea treaptă – acea care închidea chepengul – era spartă la unul din capete şi acolo fusese cârpită cu o altă piatră. Apăsă cu piciorul pe acea bucată de piatră şi trapa se deschise. Deci treapta servea nu numai la închiderea chepengului, ci şi la deschiderea acestuia. Încercă de mai multe ori şi văzu cum acesta se deschide şi se închide cu uşurinţă.

— Admirabil! exclamă el printre dinţi.

Zece minute mai târziu, mutară în grotă toate uneltele, bara de fier, grinzi, lemne, joagăr şi, bineînţeles toate alimentele şi vesela. O dată închisă trapa, se aflau în cea mai deplină siguranţă.

— Aici, le explică Gringaille, suntem la adăpost. Nimeni nu va veni să ne gonească. Putem face focul fără teama de a fi trădaţi de fum. Acum, să vizităm subterana, după care ne putem ocupa de cină.

Se aflau într-o subterană destul de mică, cam zece paşi în lungime şi şapte sau opt în lăţime. În faţa scării se afla un coridor destul de larg pentru a permite la doi oameni să meargă alăturaţi. Coridorul cobora într-o pantă destul de accentuată.

O luară de-a lungul coridorului. După vreo douăzeci de paşi, ajunseră la o altă subterană, mai degrabă o încăpere uriaşă, susţinută de arcade. Nu exista nici o altă ieşire vizibilă. Era ca o fundătură. Şi aici îi aşteptau surprize formidabile.

Mai întâi, într-un colţ, cam o duzină de legături de paie. Alături, îngrămădite, mai multe torţe. Văzându-le, se grăbiră să aprindă una. Era mult mai luminoasă decât cea pe care o făcuseră din paie.

Două butoaie se aflau ceva mai încolo. Când le ciocăniră, sunară a plin. Găuriră unul şi descoperiră că era plin cu un vin excelent. Se priviră cu gura căscată. Repede îl găuriră şi pe celălalt. Conţinea tot vin, încă şi mai bun. Făcură câţiva paşi… încăperea aceasta subterană era o minunăţie. Parcă trăiau un vis.

Şi nu era totul.

Se mai aflau acolo patru cufere uriaşe. Le deschiseră şi constatară că două din ele erau pline cu arme. Se afla acolo un întreg arsenal: săbii, spade, pumnale, platoşe, halebarde, pistolete, archebuze… totul din belşug pentru a înarma chiar şi o companie.

— Cine poate şti! murmură Gringaille visător, închizând cele două cufere.

Cel de-al treilea cufăr era plin cu cenuşă. Răscolind-o găsiră o mulţime de cârnaţi, jamboane şi şunci… Exultau de bucurie, râzând ca nişte nebuni, dându-şi lovituri prieteneşti. Niciodată n-ar fi crezut că se pot întâlni cu aşa ceva. Gândiţi-vă numai: masă şi casă asigurate poate pentru câteva luni şi asta fără să-i coste nimic!

Se repeziră spre cel de-al patrulea cufăr cu ideea că-l vor găsi plin cu aur. Dar din păcate, nu! … în el găsiră opt butoiaşe… Ei drăcie! Iarăşi vin! … Să dea ciumă-n el! Oricum, nu era de dispreţuit! … Judecând după aspectul recipientelor, vinul trebuia să fie, în mod obligatoriu, din cel mai bun.

Ridicară unul din butoiaşe şi constatară că nu este prea greu… dacă avea zece kilograme… Oricum, se aflau acolo opt bucăţi, ceea ce făcea cantitatea destul de respectabilă. Găuriră unul, dar nu curse nici fir de vin…

— Şi totuşi, pe maţele papei! E plin.

Atunci îi zdrobiră de pământ. Livizi, făcură un salt înapoi.

Ceea ce constituia conţinutul butoiaşului, nu era decât praf de puşcă. De abia atunci realizară pericolul prin care trecuseră, deoarece tot acest timp se plimbaseră încoace şi încolo cu torţele aprinse!

Deveniţi mult mai circumspecţi, îşi lăsară torţele la o distanţă convenabilă şi reveniră pentru a-şi continua cercetările. Şase butoiaşe conţineau praf de puşcă iar celelalte două erau pline cu gloanţe:

— Pe toţi dracii! … avem tot ce ne trebuie pentru a susţine un asediu, spuse Gringaille.

Şi visător, repetă:

— Nu se ştie niciodată!

Nici nu mai este necesar să spunem că acest cufăr fu închis cu mare grijă şi izolat imediat de celelalte.

Avură grijă ca între torţele lor şi respectivul cufăr să pună o distanţă cât mai mare.

Cercetarea fiind terminată, aprinseră focul şi fripseră cele două găini, un jambon şi un cârnat uriaş, neuitând să pregătească o omletă solidă. A fost unul din ospeţele cele mai grozave din viaţa lor de aventurieri.

— Observaţi, domnilor, spuse doctoral Gringaille, că în timp ce noi ducem aici o viaţă retrasă, sus, găinile, pe care prezenţa noastră nu le mai deranjează acum, vor continua să ne ofere ouă proaspete. Şi aceste ouă, pentru că suntem nişte oameni grijulii, le vom aduna. În schimbul acestora vom căpăta acele micuţe monezi cu efigia regelui Henri al IV-lea, monezi care se numesc livre, scuzi, în funcţie de greutatea lor cât şi de faptul că sunt confecţionate din aramă sau argint. Iar cu acestea, vom obţine tot ceea ce dorim… în acest fel, îndrăznesc să sper că nu ne aflăm prea departe de drumul care ne duce spre avere.

— Asta demonstrează că seniorul Jehan nu ştia ce spune atunci când pretindea că îmbrăţişând meseria de oameni cinstiţi, vom crăpa de foame.

După ce toate acestea fură spuse, întinseră pe jos câteva legături de paie şi, întinzându-se somnoroşi, în câteva minute nu se mai auziră decât sforăiturile lor puternice.

Capitolul 9

Trecuseră de acum cinci zile de când Carcagne, Escargasse şi Gringaille, în subterana lor din belşug

aprovizionată, duceau o viaţă îndestulată, lipsită de orice grijă. Începuseră să se îngraşe şi nu-şi doreau decât un singur lucru: ca această viaţă să dureze la nesfârşit.

Deasupra lor, găinile continuau să-i aprovizioneze cu ouă proaspete. Pentru moment, ambiţia lor de căpătâi era să-şi recapete veşmintele lor frumoase pentru a putea lepăda zdrenţele cu care erau îmbrăcaţi în prezent.

Carcagne, naiv ca totdeauna, susţinea că poate obţine foarte bine acest rezultat vânzând armele şi praful de puşcă cu care erau umplute cuferele, dar Gringaille se opuse-se.

— Cred, spuse el, că putem să folosim după bunul plac tot ce am găsit aici. Totuşi, în ceea ce priveşte armele şi praful de puşcă, nu ne vom atinge de acestea decât după ce l-am consultat pe seniorul Jehan. Şi dacă vreţi să mă ascultaţi, cred că am face bine dacă ne-am apuca să punem aceste arme în starea lor firească de funcţionare. După cum vedeţi, aici ne cam plictisim şi asta ar putea să ne distreze cât de cât.

Cărui îndemn lăuntric răspunsese Gringaille dând acest sfat? Chiar şi lui i-ar fi fost greu să mărturisească. Poate că a fost impresia lui sinceră că, dând acest sfat, ocupaţia respectivă le-ar fi ocupat cât de cât timpul şi i-ar fi distrat puţin. Fiindcă ei aproape că nu ieşeau din adăpostul subteran.

Fapt este că puţin timp după luarea acestei hotărâri, începură să lustruiască armele de parcă s-ar fi aflat în ajunul unei campanii. Şi se achitară de minune de această îndatorire. Curând armele începură să strălucească ca şi cum ar fi fost noi.

Această zi, care era a cincea zi a sejurului lor în subterană, pentru Jehan era a douăsprezecea petrecută în casa frumoasei Perrette. Era tocmai o zi de miercuri şi spălătoreasa trebuia să meargă să ducă rufele curate la mânăstire.

Plecă, însoţită ca de obicei de o lucrătoare care ducea lenjeria într-un coş de nuiele. Capul lucrătoarei era acoperit

de o pălărie uriaşă, maro, ale cărei boruri îi acopereau umerii ascunzându-i faţa aproape în întregime. Era acoperământul tuturor femeilor din popor care aveau o anumită vârstă. În afară, bineînţeles, de tinerele a căror neruşinare ţinea cu tot dinadinsul să li se facă remarcată frumuseţea. Dar aceasta era o femeie serioasă. Mai mult, pentru a nu se face remarcată îşi înfăşurase în jurul gâtului un şal de lână care o acoperea până aproape de nas.

Cele două femei o luară pe drumul care, de la cruce dădea direct spre mânăstire. Deodată se găsiră în faţa unui bărbat care cobora. Acesta nu era altul decât Saętta.

Perrette nutrea faţă de aceasta o antipatie profundă Şi totuşi individul manifesta faţă de ea o purtare mai curând blândă. Întâlnirea nu era deloc pe placul tinerei… şi nici măcar al lucrătoarei sale, judecând după tresărirea acesteia. Dar nu aveau nici o modalitate de a se feri din calea individului. Chiar încercară, pe când treceau prin dreptul lui, să adreseze un surâs florentinului.

Dar acesta, din nefericire, nu înţelese gestul şi le bară calea în mod hotărât.

— Eşti cam mândră, fetiţo! zeflemisi florentinul. Nu ai învăţat să spui bună ziua celor mai în vârstă?

Şi, lucru ciudat, care făcu să o treacă fiori pe tânără, Saętta, în timp ce-i vorbea, o fixa cu insistenţă pe tânăra sa lucrătoare care, plecând capul, nu lăsa să i se vadă figura.

— Nu sunt deloc mândră, domnule Saętta, numai că vreau să duc cât mai repede doamnelor de la mânăstire lenjeria pe care mi-au dat-o s-o spăl şi deja am întârziat… Iată de ce vă rog să ne lăsaţi să trecem, pe mine şi lucrătoarea mea.

Şi Perrette spuse toate acestea cu blândeţe, dar şi cu hotărâre, încercând în acelaşi timp să treacă mai departe.

— Un moment, la dracu! făcu Saętta, oprindu-se din nou din drum. Acum ai şi lucrătoare? Complimentele mele, fetiţo, iată-te şi patroană! …

Şi apropiindu-se de ea, cu aerul cel mai serios, dar cu o sclipire de răutate în ochi:

— Aha! Asta e deci lucrătoarea ta! … Per Bacco! Ştii că pentru o tânără înţeleaptă ca tine e compromiţător să se arate cu o asemenea lucrătoare? … Cel puţin ar fi trebuit să-i ceri să-şi sacrifice mustaţa-i caraghioasă care… nu se prea potriveşte cu calitatea sa.

Perrette rămase mută de uimire. Lucrătoarea îşi lăsă jos o secundă şalul care-i acope-rea faţa şi Saętta, stupefiat, îl recunoscu pe Jehan le Brave:

— Cum, tu eşti, fiul meu? …

— Micuţă Perrette, zise blând Jehan, ia-o înainte… Am să-i spun două vorbe lui Saętta.

Ascultătoare, Perrette îşi urmă încet drumul. Jehan izbucni:

— Ce, ai înnebunit de mă opreşti în felul ăsta? … De vreme ce m-ai recunoscut, trebuia să ai bunul simţ să gândeşti că am motivele mele să mă preumblu aşa…

— Dar nu te-am recunoscut, spuse Saętta sincer. Mustaţa care ieşea de sub pălărie mi s-a părut ciudată… şi am vrut să ştiu mai mult.

— Ei bine! bubui furios Jehan, pradă unei mânii reci, ce vrei să ştii? Vorbeşte! … Hai, am destul timp la dispoziţie, poate chiar mai mult decât îţi închipui tu…

Saętta înţelese perfect sensul ironic al cuvintelor. Văzu tot aşa de bine şi starea de furie în care se afla Jehan… Avea, fără îndoială, motivele sale de a afla ce gândea cel pe care-l numea fiul său. Dând de înţeles că nu ştie despre ce este vorba, răspunse cu voce scăzută:

— O secundă! Ce naiba! N-o să mori din asta! … Atunci, înseamnă că eşti pe urmele…

— Comorii, da! … Am ajuns aproape de capăt! …

— Şi eu care credeam că ai renunţat! … exclamă Saętta.

Jehan ridică furios din umeri:

— Înseamnă că nu mă cunoşti… Dau târcoale pe aici de mai bine de cincisprezece zile… Mi-au căzut pe cap peste douăzeci de inşi… Nici nu ştiu cum de încă mai trăiesc… Ah! Da, locul e bine păzit, ţi-o mărturisesc! … Dar nu s-au

gândit chiar la toate… Sub deghizarea asta, pot intra în mânăstire… într-o oră, după ce voi fi ieşit, voi şti unde sunt ascunse milioanele… N-au decât să-şi tripleze precauţiile, să presare peste tot spionii lor, soldaţi deghizaţi şi asasini, milioanele tot ale mele vor fi. Înţelegi, Saętta? … Milioanele vor fi ale mele. Ţi acum, ţi-am satisfăcut curiozitatea? Pot trece? …

— Du-te, du-te, fiul meu, spuse repede Saętta, căruia-i străluciră ochii. Stai să-ţi aranjezi şalul… Ai fi făcut mai bine dacă ţi-ai fi tăiat mustaţa… Du-te… Succes!

Debarasat de individul sâcâitor, Jehan o ajunse din urmă pe frumoasa Perrette din câţiva paşi. Mergând alături de ea, gândea în sine: „Asta e! Dacă ceea ce bănuiesc se adevereşte, poarta mânăstirii va fi aşa de bine păzită încât nu vom avea pe unde ieşi! … Oricum, Saętta va acţiona în acest sens! … Blestem! Să dau greş fiind aşa de aproape de ţintă, după douăsprezece zile petrecute pentru a pregăti cu cea mai mare minuţiozitate lovitura! … Şi asta pentru că neţansa mi-a aruncat în drum pe acest blestemat de Saętta… Dar dacă totuşi mă înşel şi-l bănui pe nedrept? … Da, ar fi posibil! … Dar nici nu sunt sigur că nu mă înşel. În concluzie, trebuie să acţionez ca şi când aş avea dreptate… Dar asta răstoarnă complet planul meu iniţial… Şi totuşi, trebuie.”

În şoaptă, îi dădu noi indicaţii Perrettei care-l ascultă atentă şi-l aprobă liniştită, cu cel mai serios aer.

Saętta-i privi depărtându-se, cu un surâs ciudat pe buze. Apoi, luând-o la dreapta, se întoarse pe drumul care, după cum ne amintim, trecea prin dreptul capelei şi ducea la fântâna But.

În centrul palisadei se afla o deschizătură prin care lucrătorii îndepărtau pământul şi molozul pe care-l aruncau apoi mai departe. Ziua, pe timpul lucrului, se fixa acolo o poartă bine păzită. Seara, deschizătura era astupată complet. Saętta se fixă în faţa acestei porţi, supraveghind-o

cu încăpăţânare. Ceea ce prevăzuse, se realiză. În interiorul palisadei văzu un gentilom care se apropie de el şi-l întrebă:

— Ce cauţi aici, amice?

Fără să se emoţioneze, Saętta răspunse:

— Vreau să-i vorbesc ofiţerului de serviciu… O comunicare de cea mai mare importanţă.

Gentilomul îl privi fix în ochi şi, deschizând poarta şi ieşind, îi spuse:

— Eu sunt ofiţerul de serviciu.

— Nici nu mă îndoiam, surâse Saętta.

Şi trăgându-l pe ofiţer într-un loc retras, începu să-i vorbească repede.

Abia îţi întoarse spatele spre cruce Saętta, urcând cu greutate dealul ţi un bărbat ieşi din fundul şanţului unde se ascunsese. Era părintele Parfait Goulard. Privi un moment spre Saętta care se căţăra pe drumul pe care dispăruse de curând Jehan şi Perrette. După care întoarse spatele dealului şi coborî înspre cruce. Coborând, se clătină îngrijorător, ba mai mult, la un moment dat începu să cânte în gura mare.

De cealaltă parte a drumului, în faţa şanţului din care ieşise părintele cel beat, aproape de marginea drumului, la doi paşi de locul în care Jehan discutase cu Saętta, se afla un stejar stufos. În apropierea stejarului se putea observa o stâncă destul de mare, la poalele căreia, la umbra unui tufiş uriaş, era culcat un bărbat. Cu toate că trecuse la doi paşi de acesta, Saętta nu-l observase. Bărbatul nu era altul decât cavalerul de Pardaillan.

Pardaillan se ridică şi el, ca şi Parfait Gaolard. Avea figura sa rece, puţin iritată care la el era semnul unei emoţii puternice. Privind spre părintele care se apropia de cruce, gândi: „Când l-am văzut trecând, călugărul părea beat. Nu m-am mirat prea mult, fiindcă-l cunoşteam. Când s-a ascuns şi apoi când a ieşit din ascunzătoare, mişcările-i erau perfect echilibrate… Şi iată-l acum mai beat ca oricând.

Merge clătinându-se şi răgind mai dihai ca un măgar! … Ce înseamnă toate acestea? …”

Întorcându-se spre Montmartre şi privind după Saętta care se apropia de capelă, murmură:

— Iată-l deci şi pe Saętta… Ăsta era domnul Guido Lupini! … Pe toţi dracii! Am bănuit eu! … Ar fi trebuit să-mi urmez primul impuls şi să-l oblig să se explice.

Pentru moment rămase visător, cu ochii aţintiţi spre capela pe care n-o vedea.

„E posibil oare să am incredibila neşansă că, găsindu-mi fiul să descopăr că este doar un tâlhar? Haida-de! Şi totuşi, pe Pilat! L-am auzit cu propriile mele urechi, chiar acum un minut. Nu pot să nu mărturisesc că m-am simţit sfâşiat.”

Reflectând o clipă, se scutură:

— Ei na! Să nu ne grăbim să-l judecăm. Tânărul pare inteligent. Puţinul pe care i l-am spus despre cel pe care-l numeşte tatăl său i-a trezit neîncrederea. Am văzut-o destul de bine! Şi cine ştie dacă ceea ce i-a spus nu a fost pentru a-l face să se demaşte? Oricum, să aşteptăm şi vom vedea.

Privindu-l pe Saętta care, în acest moment dădea colţul palisadei ce înconjura capela, bombăni:

— Cred că ştiu ce vrea să facă şnapanul ăsta! O să-l găsesc curând. Să-l supraveghem pe părinţel. Sunt curios dacă ceea ce bănuiesc eu se va întâmpla.

Se făcu cât mai comod posibil, pe jumătate întins pe iarba rară care răsărise pe acolo şi începu să-l urmărească pe Parfait Goulard care cobora cu greutate, behăind din toată inima. Părintele, ca şi Pardaillan, nu pierduse nici un cuvânt din discuţia pe care Jehan o avusese cu Saętta. Pe când ieţea din tântul în care se ascunsese, îşi spunea:

— Saętta s-a dus să-l denunţe oamenilor lui Sully… Asta sigur! Dar nebunul ăsta bătrân visează la răzbunări mult mai complicate… asta-i meseria lui. În ceea ce mă priveşte, e faptul că fiul Faustei începe să devină inoportun… în consecinţă, trebuie să dispară… ocazia-i tocmai bună… De cum va ieşi din mânăstire, va fi prins imediat după trecerea

porţii, trebuie să-l avertizez pe Concini care nu va pierde ocazia… Mai ales dacă-mi va urma sfaturile.

De-abia după ce luase această hotărâre începuse Parfait Goulard cântecul său de beţiv şi, luând-o pe drumul care trecea prin faţa casei Perrettei şi castelului Porcherons, se îndreptă spre oraş prin poarta Saint-Honoré.

Nici nu făcuse cincizeci de paşi că, pe drum, mai apăru un călugăr, fără a şti prea bine de unde a apărut. Pardailan îl văzu imediat şi murmură:

— Eram sigur! … Ia să privim ce se întâmplă.

La rândul său, Parfait Goulard zărise şi el călugărul. Clătinându-se, se năpusti asupra lui agăţându-i-se disperat de sutană, recăpătându-şi astfel echilibrul. Bucuros, voi să-l îmbrăţişeze. Între acesta şi călugăr se dădea o luptă disperată. La un moment dat, călugărul se scutură şi-l aruncă cât colo pe Parfait Goulard care, rostogolindu-se în drum, rămase culcat pe spate, bâlbâindu-se mai abitir.

Călugărul o luă la fugă, ca şi cum l-ar fi avut pe dracul pe urmele sale, proferând tot felul de blesteme şi de anateme împotriva beţivului care făcea biserică de ruşine. Parfait Goulard se sculă cu greutate şi se îndepărtă pe şapte cărări spre oraş. Pardaillan, care asistase la desfăşurarea scenei, o comentă doar prin următoarele cuvinte:

— Minunaţi comedieni! …

Se sculă şi, nepăsător, se îndreptă spre capelă.

Cât îl priveşte pe călugăr, acesta se întâlni cinci minute mai târziu cu Roquetaille, unul din oamenii lui Concini, cu care avu o scurtă discuţie. Ca urmare a acestei discuţii, un călăreţ o porni în goană spre Paris.

Capitolul 10

În acest timp, Jehan şi Perrette ajunseseră la mânăstire. Cu o săptămână în urmă, maica portăreasă văzuse pe frumoasa Perrette însoţită de o lucrătoare pe măsura celei de acum, aşa încât nu bănui nimic. După câte se vede, Perrette nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Aşadar e de înţeles suspinul de uşurare pe care cei doi îl scoaseră după ce se văzură în incinta mânăstirii. Dar nu era decât un prim pas. Mai înainte ca Perrette s-o poată vedea pe Bertille, trebuia să predea rufăria curată şi s-o primească pe aceea pe care avea să o spele săptămâna următoare. Operaţia se efectuă fără dificultate, dar de abia după o jumătate de oră ajunseră la pavilionul Bertillei. Acolo se văzură deodată în tovărăşia paznicei fetei, care-i însoţi în camera acesteia.

În principiu, planul lui Jehan era următorul: Bertille urma să îmbrace un costum asemănător cu al său, costum pe care Perrette i-l adusese cu o săptămână mai înainte. În acest fel, cele două femei ar fi ieşit cu uşurinţă din mânăstire, sau cel puţin aşa sperau. În ceea ce-l priveşte pe Jehan ar fi aşteptat căderea nopţii şi cu ajutorul unei scări ce se afla în spatele pavilionului, ar fi ajuns să sară zidul.

Întâlnirea cu Saętta îi răsturnase însă planul. Jehan era convins că florentinul nu urmărea decât să-i dejoace socotelile şi să-l denunţe. Semnalmentele sale fiind cunoscute, Bertille urma să fie oprită la poartă, ca fiind Jehan şi obligată să se facă recunoscută. Trebuia deci găsită altă cale.

Jehan rămase în apropierea uşii. Când văzu că cele două erau absorbite cu operaţia de verificare a lenjeriei, împinse brusc uşa şi, punând mână-i grea pe umărul călugăriţei, îi spuse cu hotărâre:

— Doamnă, dacă-mi promiteţi că veţi tăcea, nu vă fac nici un rău… dacă în schimb încercaţi să rezistaţi sau să chemaţi în ajutor, vă sugrum.

Şi spunând acestea, degetele sale îi încercuiră gâtul într-o strânsoare de oţel. Şi asta nu pentru a o ucide, ci pentru a o face să înţeleagă seriozitatea lucrurilor. Ceea ce se şi întâmpla, măicuţa începând să tremure din toate încheieturile şi să promită, jurând pe Dumnezeu şi sfânta Fecioară, o supunere absolută.

Bertille era deja îmbrăcată, pe sub rochia-i albă cu o bună parte a costumului de lucrătoare adus cu o săptămână în urmă. Cât ai clipi, termină deghizarea. Perrette îi înfăşură în jurul gâtului un şal asemănător cu acela pe care-l purta Jehan şi la un cuvânt al acestuia, goliră coşul de nuiele, punând în locul rufăriei tot ceea ce Bertille dezbrăcase. De acum erau gata.

Ajuns în acest stadiu, Jehan dădu Perrettei un pumnal micuţ, dar foarte ascuţit şi, adresându-se călugăriţei, galbenă de spaimă, îi spuse cu vocea cea mai aspră:

— Doamnă, acum noi vom pleca. Dumneata vei sta între aceste două fete care vă vor conduce fără să vă împotriviţi. Dacă în drumul nostru cineva ne va pune vreo întrebare, îi veţi răspunde că îndeplinim un ordin grabnic al stareţei. La cel mai mic semn de nesupunere, Perrette, o vei înjunghia fără milă. De altfel, voi fi cu ochii în patru… Aţi înţeles, doamnă?

Din cauza terorii care o stăpânea nu putu decât să facă un gest prin care confirmă că a înţeles şi că va asculta. Jehan îşi dădu seama că este sinceră. Atunci se duse la cele două fete. Oricât de repede se mişcaseră, totuşi mai trecură zece minute.

Ieşiră, Perrette şi Bertille sprijinind-o pe călugăriţă. Jehan mergea înainte, îndreptându-se spre zidul mânăstirii. Ajunseră acolo fără peripeţii şi tânărul sprijini scara de zid, o luă pe călugăriţă de braţ şi-i spuse Bertillei cu blândeţe:

— Scoateţi-vă pălăria şalul şi, când veţi fi de partea cealaltă a zidului, nu vă trageţi prea mult pe ochi gluga. Trebuie ca oricare să observe de la distanţă că sunteţi femeie, chiar dacă, astfel modificat, costumul vostru nu va fi asemănător cu al meu.

Ea îi ascultă îndemnul, surâzându-i cu blândeţe.

— Urcaţi, spuse el văzând-o pregătită şi când veţi fi liberă, dispăreţi în grabă fără să vă mai preocupe altceva.

Fata se opri neliniştită:

— Şi voi? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Nu vă neliniştiţi, replică el cu blândeţe. Trebuie să mă ascultaţi fără murmur, e singurul mijloc de a vă salva!

Şi fata înţelese că nu avea încotro. De altfel, avea o încredere oarbă în forţa şi vitejia lui Jehan. Şi urcă scara. Urcând, îl auzea spunându-i Perrettei.

— Surioară, ţi-o încredinţez… Condu-o la tine… în nici o altă parte decât la tine… şi nu o părăsi nici măcar o secundă.

Şi pe Perrette, cu vocea sa gravă:

— Fiţi fără grijă, domnule, nu va ajunge decât la locuinţa mea. Şi vă asigur că voi veghea asupra ei.

La rândul ei, urcă scara şi Perette.

— Doamnă, spuse Jehan călugăriţei, urmează acum să urc eu… vă voi da drumul… Dar vă avertizez că am un pistol îndreptat împotriva voastră. La cea mai mică mişcare, vă dobor.

Minţea cu seninătate, dar călugăriţa îl crezu şi de altfel, era ceea ce îşi dorea. Din două salturi fu deasupra zidului şi trase scara de cealaltă parte. Cele două femei coborâră primele. În acest timp, Jehan reuşi să se descotorosească de deghizamentul său.

Locul pe care-l aleseseră pentru a evada, dădea în zona în care se afla spânzurătoarea mânăstirii. Drumul care mergea de-a lungul zidului, coborând dealul, trecea deci prin faţa porţii mânăstirii care se găsea ceva mai jos. Jehan îi arătă Perrettei drumul din partea opusă locului, cel care trecea prin preajma spânzurătorii, spunându-i s-o ia pe acolo fără să se mai preocupe de el.

— Doamnă, spuse politicos Jehan călugăriţei, vă rog să-mi iertaţi brutalitatea de mai înainte. Nu puteam acţiona altfel, vă daţi seama.

Şi se lăsă să alunece de cealaltă parte a zidului.

În aceeaşi secundă auzi strigătele ascuţite ale călugăriţei care-şi regăsise vocea, dar nu le dădu nici o atenţie.

Perrette, cu coşul de nuiele într-o mână, îşi trecuse celălalt braţ sub braţul Bertillei şi se depărtau în grabă.

Aruncând o privire în jurul său, Jehan văzu o mică trupă ce aştepta în faţa porţii mânăstirii şi-şi spuse cu un surâs: „Cred că înţeleg de ce Saętta încerca să mă facă să acţionez. Voia să mă prindă cu mâţa în sac.”

Dar acum avea altceva de făcut, decât să se gândească la Saętta. Îţi îndreptă privirile spre cele două fete şi avu o ezitare: să le urmeze sau să o ia în partea cealaltă? De ce această nehotărâre? Ţinea atât de mult să se pună la adăpost? În nici un caz. Presupunea că va fi atacat… dar nu era sigur. Să le însoţească şi să le apere pe cele două fete ar fi fost foarte normal… dar asta ar fi însemnat să le amestece într-o afacere care le-ar fi dăunat şi asta nu şi-ar fi dorit-o. Cu cât mai mult se îndepărtau, cu atât de îndepărta şi pericolul. Pe când stătea şi cumpănea, văzu un bărbat apropiindu-se dinspre spânzurătoare şi pe care-l recunoscu imediat:

— Domnul de Pardaillan, strigă el, sunt sigur că ceru-l trimite! … Acum sunt salvate!

La rândul său şi Bertille îl recunoscuse pe cavaler, căruia îi alergă în întâmpinare, cu o mişcare spontană, povestindu-i în câteva cuvinte tot ce i se întâmplase. Pardaillan se grăbi s-o consoleze şi s-o asigure de sprijinul său. Şi lucru curios, nu păru nici un moment neliniştit de soarta ei. S-ar fi putut spune că, dimpotrivă, era încântat. Părea cu totul întinerit. Adevărul este că-şi spunea: „Aha! Iată deci ceea ce făcea el la mânăstire… Nu urmărea decât să-şi salveze iubita, nu să pună mâna pe comoară cum am crezut eu! … Ce uşurat mă simt, pe toţi sfinţii! …”

În acel moment, la poalele dealului, pe unde el urma să coboare, apăru o trupă. Văzând-o, Pardaillan se întoarse spre Jehan şi, cu gesturi semnificative pe care acesta le înţelese de minune, îi arătă că se însărcinează cu paza celor două fete şi că, poalele dealului fiind păzite, să încerce să iasă din încurcătură luând-o în sus.

Acestea fiind comunicate, se aşează între cele două tinere şi începură să coboare cu pas ferm. Cum drumul era destul de

îngust, pe la mijlocul lui se aflară printre soldaţii care tocmai urcau dealul, dar care nu le dădură nici o atenţie.

Când ajunseră, o jumătate de oră mai târziu, la locuinţa Perrettei, Pardaillan era sigur că nimeni nu-i spionase şi că nimeni nu cunoştea noul refugiu al Bertillei. În ce-l priveşte pe Jehan acesta deja ocolise cătunul Clignancourt şi o luase pe drumul care ducea spre poarta Saint-Denis.

Dinspre partea sa, tânărul hotărâse să aştepte două sau trei zile înainte de a se prezenta la locuinţa frumoasei Perrette. Şi fiindcă Bertille, la rândul ei, era decisă să nu se mişte din casă, rezultă că orice catastrofă neprevăzută era cu totul îndepărtată.

Pardaillan avea o privire de vultur. Îşi spunea că e sigur că nu a fost urmărit de nimeni. Şi era adevărat dar…

Cu câteva clipe mai înainte ca cele două tinere însoţite de Pardaillan să se oprească în faţa porţii unde lui Jehan puţin îi lipsise să fie asasinat, un bărbat, al cărui cap era înfăşurat de o legătură, tocmai dădea târcoale locului. În faţa acestei porţi se afla un gard viu care separa drumul de un loc viran. Bărbatul, care mergea de-a lungul gardului, descoperi o mică breşă prin care se strecură dincolo. Se zgârie puţin, dar păru că nu-i pasă de acest incident.

Odată ajuns pe locul viran, reveni în faţa porţii şi se culcă pe iarbă, la adăpostul gardului viu. Din acel loc îi văzu intrând pe Pardaillan, Bertille şi Perrette şi-l auzi pe Pardaillan spunând:

— Aici sunteţi ca la dumneavoastră acasă, domnişoară Bertille.

La numele de Bertille, individul tresări şi-şi aţinti privirile asupra tinerei ca şi cum ar fi dorit să-şi întipărească trăsăturile sale cât mai bine în minte.

Dar cine era bărbatul? Şi cum de se află tocmai în acest loc? Iată ceea ce vă vom spune cât de curând.

Capitolul 11

Când Jehan le Brave le văzu pe cele două fete dispărând la cotitură drumului suspină uşurat. Era convins că, păzite de

Pardaillan, vor ajunge tefere la destinaţie.

Odată eliberat de această grijă, se gândi la el însuşi, îşi puse spada la cingătoare, pe care până atunci o purtase atârnată de gât, pe sub veşmintele femeieşti. În timp ce îndeplinea această operaţie, aruncă o privire răutăcioasă spre grupul ce staţiona în faţa mânăstirii şi o luă din loc, cu pasul său suplu şi graţios.

Am arătat mai înainte că drumul trecea prin faţa capelei Saint-Pierre şi că înconjura ceea ce se cheamă astăzi piaţa Tertre. De cealaltă parte a dealului se unea cu şoseaua ce mergea spre Saint-Denis, dar, la poalele dealului, drumul se bifurca la dreapta şi sfârşea prin a ajunge la răscrucea unde, după cum am arătat mai înainte, se afla o cruce.

Drumul din stânga, cel pe care coborâse Pardaillan şi pe unde urcase trupă de care v-am vorbit mai înainte, acel drum mergea până la fântâna But şi de acolo, luând-o la stânga, ducea spre castelul Monceaux şi spre Paris, prin cartierul Saint-Honoré.

Din vârful dealului, de acolo de unde se afla, Jehan putea cuprinde cu privirea o suprafaţă cu atât mai mare cu cât câmpia, care se întindea la picioarele sale, era presărată doar din loc în loc cu aşezări destul de rare de case.

Aşa încât îi fu lesne să vadă în faţa sa o trupă de călăreţi care soseau în cea mai mare grabă. Nici măcar nu se îndoi că aceştia îi veneau în întâmpinare. Dacă ar fi înaintat, ar fi fost ca şi cum s-ar fi aruncat în gura lupului. Să lupte împotriva lor? Nici nu se putea gândi, erau prea mulţi şi ar fi însemnat sinucidere curată. Făcu deci cale întoarsă spunându-şi: „Trebuie să merg până la fântâna But, după care voi intra prin poarta Saint-Honoré… Dacă drumu-i liber, desigur.”

Pe când gândea astfel, aruncă o privire spre câmpie, înspre Monceaux şi văzu o altă trupă de călăreţi care, tot în goană mare, se îndrepta spre Montmartre.

„Sunt încercuit!” îşi spuse atunci.

Dar nu-şi pierdu cumpătul şi continuă să avanseze, cu intenţia de a ajunge în piaţa Gibet. De o parte a pieţii se aflau câteva maghernițe. Şi mai erau acolo câteva cariere abandonate, de calcar, precum şi o fermă a călugăriţelor. Ar fi fost peste poate să nu poată dispărea pe acolo.

Dar pentru asta trebuia să ajungă în piaţă şi, cu toate că nu era mare, s-o străbată înainte ca aceasta să fie ocupată. Şi nu călăreţii îl nelinişteau. Avea destul avans asupra lor pentru a fi sigur că din această parte va reuşi. Pe el îl nelinişteau oamenii aflaţi în josul drumului. Dacă ar mai fost în dreptul porţii mânăstirii ar fi fost minunat. Dar dacă le-ar fi venit ideea să urce până în piaţă? …

Înainta cu pumnul încleştat pe garda spadei, gata să intre în poziţie de atac. Nu se grăbea, dar pasul îi era suplu, relansat, urechea atentă şi ochiul la pândă. Avea alura felinelor deşertului ferindu-se din calea gonacilor.

Ajunse în piaţă şi răsuflă uşurat. Se îndreptă spre locul vechii spânzurători, spunându-şi cu un aer răutăcios:

— Haida-de, nu cred că bietul Concini mă va avea de această dată! … Nu sunt chiar atât de prost! …

Era foarte aproape de spânzurătoare şi nu avea decât să o depăşească pentru a fi în afara pericolului, pentru că oricând ar fi găsit o gaură în gardul viu prin care ar fi putut să dispară. Cât i-ar fi trebuit? Un minut sau două şi călăreţii, care-i erau pe urme, ar fi sosit prea târziu.

Pe când făcea aceste reflecţii, trupa, prin mijlocul căreia trecuse Pardaillan cu cele două fete, apăru şi ea. Erau aproape douăzeci de spadasini comandaţi de Roquetaille. Imediat îl zăriră pe cel ce-l căutau şi izbucniră în urale încercând să-i taie calea. Unul dintre ei se repezi în partea de vizavi şi le făcu celorlalţi semne de încurajare, cărora li se răspunse cu strigăte de bucurie.

Dinspre partea dreaptă, atât din faţă cât şi din spate, Jehan auzea zgomote tunătoare care făceau pământul să se cutremure. Erau cele două trupe de călăreţi care soseau. Curând apărură. Din partea stângă, în spate, auzea deja

goană nebună a celor care urcau. În faţă se aflau cei douăzeci de oameni conduşi de Roquetaille. Şi din toate părţile se auzeau strigăte:

— Pe el! Pe el! … Prindeţi-l! … Pe el! …

Fără să mai vorbim de râsetele şi glumele nesărate, le dădea mâna, erau destul de mulţi şi totul pentru ei devenise o distracţie.

Jehan, cu spada în mână, arunca priviri furioase. Nimic! … Nici cel mai mic adăpost! … Dacă ar fi putut să mai facă câţiva paşi, ar fi fost salvat. Se simţi pierdut şi furia-i dădu aripi. Strigă în sinea sa: „Cum! Să mor tocmai acum! … Tocmai când sunt aproape de reuşită! … Când fericirea este în faţa mea! … E oare posibil? …”

Şi totuşi încerca să înainteze, trăgând cu coada ochiului spre fosta spânzurătoare. Dacă ar fi ajuns până acolo, ar fi evitat să fie surprins pe la spate. Dar, deodată îi veni o idee şi din două salturi uriaşe se agăţă de poarta pe care o scutură cu înverşunare:

— Blestemată să fie. E închisă! …

Sperase să poată intra şi acolo să reziste cât mai mult timp posibil. Oricât de puţin timp ar fi câştigat, în situaţia sa, era un noroc. Se reîntoarse deci la luptă, încercând să facă faţă duşmanilor, închis în sine însuşi, zbârlit şi ameninţător.

Dar atacul se lăsa aşteptat. Şi totuşi erau douăzeci. Fără îndoială că Roquetaille dăduse ordine stricte care erau urmate fără şovăială. Nu făceau altceva decât să ocupe drumul. Şi totuşi individul era sigur că orice rezistenţă din partea lui Jehan era sortită eşecului încât, înaintând câţiva paşi, singur, îi spuse cu o voce răutăcioasă:

— Haide, predă-te, eşti încercuit!

— Acum câteva zile nu erai decât un pârlit de asasin şi asta încă îţi făcea cinste. Şi acum iată-te un poliţist nenorocit, slugă a călăului. Asta-ţi este de fapt înfăţişarea adevărată.

— Nemernicule! strigă Roquetaille, voi pune să fii tras pe roată… sfâşiat!

— Laşule! îi replică Jehan, vino şi prinde-mă. Ce, nu îndrăzneşti?

Şi-n acel moment sosi şi Concini care, împreună cu oamenii săi, se repezi spre Jehan, fără a-l asalta totuşi prea de aproape. Toţi duşmanii se apropiau acum de şaizeci, fără a-i mai socoti şi pe şefi şi zgomotul unei cavalcade anunţa alţi noi inamici.

„Ăsta-i sfârşitul! îşi spuse Jehan, turbând de furie. Aici mi-e scris să mor! … Fie, dar nu mă vor prinde de viu! O să car după mine pe toţi câţi voi putea lua.”

Atunci privirile-i căzură pe scara care urca spre spânzurătoare şi dintr-un salt fu deasupra. Dintr-un alt salt se aruncă pe platformă. Surâse triumfător. De acum era sigur că poate lupta cu oarecare succes. Deoarece monumentul era mult prea înalt pentru a putea fi escaladat cu uşurinţă. Pentru a ajunge sus trebuia urcată scara, care după cum ştim era foarte îngustă, un singur om, curajos şi priceput, fiind de ajuns pentru a o apăra. Pe ultima treaptă a scării, strălucitor şi sfidător, Jehan îi aştepta.

În acest timp, cercul se mai strânsese. Oamenii, plasaţi în formă de evantai, se apropiaseră de spânzurătoare. Concini şi Roquetaille se aflau, în fruntea oamenilor lor, la poalele spânzurătorii.

Privind spre Jehan, îi zise batjocoritor:

— Caraghiosul ştie ce-l aşteaptă. După cum vedeţi, el însuşi s-a aşezat sub spânzurătoare. Nu mai lipseşte decât călăul.

— Ei, hai, îl şfichiui Jehan, vino şi ţine-i locul, doar asta ţi-e meseria. Dar până şi călăul s-ar simţi dezonorat avându-te drept confrate.

Scrâşnind din dinţi, Concini se întoarse spre ofiţerul de gardă care era în funcţie în acea zi la mânăstire, ca şi cum i-ar fi cerut să-şi îndeplinească datoria. Înţelegând, acesta se apropie de scară şi spuse cu voce fermă:

— În numele regelui, îţi cer să te predai!

— Dacă poţi, vino şi ia-mă! îl zeflemisi Jehan.

— Doar vedeţi că orice rezistenţă e inutilă. Haide, predaţi spada, domnule!

— Poate doar să ţi-o înfig în pântece! strigă Jehan la rândul său.

Ofiţerul ridică nepăsător din umeri.

— Ei bine, fie!

Şi întorcându-se spre soldaţii pe care-i comanda:

— Luaţi-l! ordonă el.

Şi toată adunătura de soldaţi şi spadasini se năpustiră.

Înţepenindu-se pe picioare şi ridicând spada deasupra capului, Jehan strigă cu voce tunătoare:

— Jehan le Brave! Cine vrea să moară alături de el.

Şi gloata urca în fugă, îmbrâncindu-se unii pe alţii, ultimii împingându-i cu forţă pe cei din faţa lor. Jehan îi lăsă să se apropie, dar când aceştia fură în apropierea spadei sale, aceasta porni ca un fulger, dând câteva lovituri rapide.

Curând se auziră strigăte, gemete, blesteme şi înjurături, urmate de zgomotul pe care-l făceau cele câteva cadavre care cădeau din înaltul scării şi apoi retragerea dezordonată.

Patru corpuri neînsufleţite zăceau la poalele spânzurătorii. Ceilalţi, din care câţiva uşor răniţi, se masaseră la picioarele scării, nedumeriţi şi nehotărâţi.

Fără să fi fost măcar atins, viteaz şi strălucitor, ţeapăn pe picioare pe acel monument al morţii pe care-l transformase într-un piedestal triumfal, Jehan le Brave, ca la paradă, cu spada ridicată deasupra capului, lansă încă o dată strigătul său triumfător:

— Jehan le Brave, haideţi! … Să vină cei ce vor să moară alături de Jehan le Brave!

Al doilea asalt fu mai metodic, mai hotărât, atacatorii fiind acum hotărâţi să-l ucidă, nu să-l facă prizonier. Şi încă o dată Jehan îi lăsă să se apropie, după care spada sa, necruţătoare, îşi porni atacul. Iarăşi se făcură auzite strigăte, gemete, înjurături… Şi încă o dată, aceeaşi retragere ruşinoasă. Nimeni nu reuşise încă să pună

piciorul pe platformă. Acum, la poalele spânzurătorii puteau fi văzute nouă cadavre zăcând într-o baltă de sânge. Şi asta în mai puţin de un minut. Acoperind zgomotul vocilor de jos, se făcu auzită pentru a treia oară sfidarea, care era atât un strigăt de luptă cât şi de moarte:

— Jehan le Brave, să vină cei ce vor să moară alături de el! …

— Pe toţi dracii! înjură ofiţerul îngrijorat, ăsta-i turbat.

— V-am avertizat! scrâşni Concini ridicând din umeri.

— Ei! Cine ar fi crezut! … Şi totuşi! Ce lovituri! … în câteva clipe nouă dintr-ai noştri sunt scoşi din luptă! … Şi el! … Priviţi-l! Nici măcar o zgârietură.

În acel moment, la faţa locului îşi făcură apariţia două trupe de călăreţi. Şi aceştia erau soldaţi, cam cincizeci cu totul, comandaţi de un căpitan. În fruntea fiecărei grupe se aflau Longval şi Eynaus care-i conduseseră până acolo.

Cei doi gentilomi, împreună cu căpitanul, se alipiră oamenilor lui Concini, Roquetaille şi ofiţerului. Aceştia formaseră un fel de stat-major. Ofiţerul, mulţumit că-şi poate transfera responsabilitatea, se plasă sub ordinele căpitanului, ca fiind mai mic în grad.

Pe terasă, Jehan se odihnea, fără a pierde din vedere pe cei ce se pregăteau să-l ia cu asalt. Aruncând o privire în jurul său, văzu că aceştia se agită în toate părţile, fiind ocupaţi cu o activitate ciudată, fără a o putea desluşi prea bine.

— Păcat! murmură căpitanul. E un viteaz! Dar totuşi, forţa trebuie să rămână de partea regelui.

Noul şef îşi dădu ordinele sale: zece oameni se aflau acum pe fiecare latură a spânzurătorii. Zece, în faţa scării. Fiecare asediator îşi avea rolul său. Jehan îi privi pe toţi cu un aer răutăcios. Şi lucru ciudat, părăsise paza scării retrăgându-se spre centrul platformei.

La un moment dat, căpitanul ridică mâna şi strigă:

— Înainte!

Se văzu o mişcare mai hotărâtă, dar nu dezordonată. Cei din faţa scării, începură să urce cu prudenţă, cu spadele aţintite înainte. Cei de pe laturile monumentului, încercau, sprijinindu-se unii pe alţii, să se caţere pe platformă. Jehan nici măcar nu se clintea.

Deodată scoase strigătul de luptă:

— Pe ei, Jehan le Brave! …

Şi în aceeaşi clipă putu fi văzut cum se aplecă şi apoi se ridică fulgerător. Ceva enorm se clătină câteva secunde deasupra capului său şi, azvârlit de mâinile-i puternice, un pietroi uriaş căzu asupra celor ce urcau scara. Încă o dată se mai aplecă şi se ridică şi încă o dată, în total de patru ori. Şi de fiecare dată, un proiectil uriaş, un adevărat bloc de piatră, ateriza în mijlocul unui grup, zdrobind căpăţâni, strivind corpuri. Niciunul din grupurile ce încercase să-l asedieze nu fusese cruţat. Din toate colţurile se auzeau urlete de furie, strigăte de durere, gemete, horcăituri. Şi încă o dată, dominând tumultul, se făcu auzită sfidarea:

— Jehan le Brave, cei ce vor să moară alături de el, să vină.

Şi-n acel moment, în care dezordinea domnea în grupurile descumpănite ale asediatorilor, se făcu auzit un urlet neomenesc care părea că iese din străfundurile pământului. Şi acel urlet deveni curând distinct:

— Jehan le Brave, suntem aici! … Jehan le Brave, sosim! …

Şi uşa care se afla încastrată în piedestalul spânzurătorii se deschise larg şi trei indivizi, fără nume, zdrenţăroşi, murdari, cu pletele fluturând, ca nişte apariţii de coşmar, se năpustiră cu spada în mână, lovind furioşi în toate părţile, urlând şi înjurând. Şi ceea ce începuse Jehan, cei trei desăvârşiră, deoarece spaima pe care o risipiră printre atacatori îi făcu pe aceştia să o ia la goană.

Şi totuşi Jehan, cunoscându-i pe cei trei diavoli ce-i veniseră în ajutor, lovea şi el cu nădejde, strigând:

— Înainte! … Jehan le Brave, înainte! …

Într-o clipă locul fu curăţat. Toţi: Concini, gentilomi, ofiţeri, soldaţi şi spadasini dispărură parcă măturaţi de cei patru

diavoli. Şi totuşi, mai rămaseră vreo douăzeci sau treizeci dar aceştia nu erau decât corpuri neînsufleţite.

Căpitanul era palid de furie. Concini spumega iar Roquetaille, Longval şi Eynaus îşi smulgeau părul în vreme ce soldaţii şi spadasinii scoteau nişte înjurături care i-ar fi cutremurat până şi pe sfinţi.

Din locul lor cei patru diavoli râdeau batjocoritor.

Căpitanul îşi veni în fire şi dădu un ordin scurt… se auzi un zgomot, urmat de o comandă:

— Foc!

Şi imediat se văzu o fulgerare şi se auzi un tunet… o rafală de gloanţe… un nor de fum… tăcere, o tăcere grea, înspăimântătoare.

Şi deodată izbucni acelaşi hohot de râs batjocoritor şi strigătul:

— Jehan le Brave! Cel mai viteaz!

Fumul dispăruse şi toţi se priveau nedumeriţi… Cei patru diavoli dispăruseră. Uşa din piedestalul spânzurătorii era de acum închisă.

Capitolul 12

Jehan le Brave îşi recunoscuse imediat salvatorii: Carcagne, Escargasse şi Gringaille. Cei trei îi săriseră în ajutor tocmai când gluma deja se îngroşase.

În momentul când terminaseră de curăţat drumul, se opriseră ca la o comandă. Dacă ar fi continuat, ar fi trecut fără nici o greutate. Dar, gândindu-se la caii trupei, Jehan îi oprise. La ce le-ar fi servit să străpungă liniile adversarului, când acesta i-ar fi putut urmări şi chiar cu mult succes. Scoseseră din luptă treizeci de oameni, dar mai rămăseseră teferi peste optzeci. Era magnific, dar nu însemna nimic.

„Ăsta-i sfârşitul, gândi Jehan. Fie! … Dar voi sfârşi într-o apoteoză de foc şi sânge! … Voi avea un final de care se va vorbi mult timp.”

Şi în timp ce gândea astfel, Gringaille îi şopti:

— Domnule, putem susţine un întreg asediu… Avem arme, muniţii şi provizii… tot ceea ce-i necesar.

Şi aceste cuvinte nu-i dădeau pace. Oare Gringaille spusese adevărul? Era adevărat, totuşi? … Poate că nu era pierdut încă totul. Oricum, trebuia să se convingă.

Făcu un semn şi la acel semn începu o retragere organizată, cu mult mai înfricoşătoare şi ameninţătoare decât fusese atacul. În locul rămas liber, soldaţii îşi pregăteau muschetele şi pistoalele.

— Atenţie, murmură Jehan, vor trage! …

— E de la sine înţeles! …

— Nu vă temeţi! …

— Ei şi! … se făcură auzite deodată trei voci.

Într-adevăr, înţeleseră, fiind cunoscători buni ai acestei manevre. Pericolul era real şi-şi riscau pielea, dar nu le păsa. Erau bucuroşi că-şi găsiseră şeful. Dar asta nu-i făcea mai puţin vigilenţi. Nu scăpau din ochi nici o mişcare a soldaţilor şi la comanda „FOC!”… se lipiră de pământ.

Gloanţele le trecură pe deasupra capului şi se turtiră de ziduri. Dintr-o săritură au fost în picioare şi înainte ca fumul să se risipească, se aflau în subterană, după ce zăvorâseră uşa.

Rămas la faţa locului, căpitanul constată faptul că împuşcăturile nu-şi atinseseră scopul: cei patru rebeli dispăruseră. După ce încercui spânzurătoarea îşi acordă sieşi şi oamenilor săi un moment de răgaz. Avea nevoie de puţin timp pentru a reflecta.

Niciodată în viaţa sa de soldat nu mai văzuse aşa ceva: patru oameni ţinând în şah o sută douăzeci de inşi şi, culmea, omorând treizeci din ei! … Uluiala, furia şi admiraţia se amestecau în sufletul său.

Deoarece locul era bine păzit şi orice tentativă de evadare era îndepărtată, puse să fie transportate cele treizeci de cadavre. Nu se mai grăbea să atace. Era hotărât să-i prindă pe rebeli, morţi sau vii, dar voia să-şi sacrifice cât mai puţini din oamenii săi. Considera că cele treizeci de cadavre erau de ajuns.

Dar nici Jehan nu-şi pierdea vremea. Începu prin a cerceta subterana. Gringaille, Escargasse şi Carcagne atât din prudenţă cât şi din obişnuinţă, astupaseră cu grinzi toate intrările pe unde trecuseră. Din această parte orice surpriză era exclusă. Găurile de la nivelul solului, pe unde se strecuraseră găinile, fură şi ele astupate imediat. Lăsară libere doar câteva spaţii.

După ce toate acestea fură îndeplinite, coborâră în marea grotă. Lui Jehan i se arătară în mod triumfal armele, muniţiile şi proviziile. Erau acolo peste cincisprezece archebuze şi tot pe atâtea pistoale. Jehan lăsă deoparte armele albe şi se repezi la pocnitori… Cât ai clipi, acestea fură încărcate şi aşezate în ordine.

Prin fiecare gaură sau crăpătură, strecurară ţeava unei archebuze. Erau siguri că asaltul principal se va da asupra uşii, dar nu neglijară nici celelalte locuri posibile.

Luându-şi toate precauţiunile, fiecare îşi alese locul şi-şi puseră la îndemână armele necesare, dinainte încărcate.

La faţa locului, Concini se despărţise de căpitan. Nu ezitase să ceară ajutorul lui Sully pentru că spera ca afacerea să se termine până la sosirea trupelor acestuia. Şi totuşi ştia ce poate Jehan, dar nu se aşteptase la o asemenea împotrivire.

Oricum, căpitanul, urmând nişte ordine precise, îi refuzase ordinele, după cum procedase mai înainte şi ofiţerul de serviciu în acea zi la mânăstire.

Din această rivalitate se ajunsese acum la două grupuri care operau fiecare în felul său, independent unul de altul având fiecare un alt şef: pe de o parte căpitanul, locotenentul şi soldaţii lor, pe de altă parte, Concini cu gentilomii şi spadasinii săi.

Rezultă faptul că, cele două grupuri, aşteptând ca celălalt să ia iniţiativa pierdură mai mult timp decât ar fi fost necesar. Şi acest timp, Jehan îl folosi în propriul său profit pentru a-şi organiza apărarea.

Primul se hotărî să acţioneze căpitanul. Şase soldaţi, ducând o grindă uriaşă în chip de berbec, se apropiară de uşă. Ceilalţi rămaseră la locurile lor. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu oamenii lui Concini. Câţiva din ei, cuprinşi de un zel belicos se repeziră în căutarea vreunei grinzi sau trunchiuri de copac care să le servească drept berbec. Alţii, dimpotrivă, se îmbulziră în jurul celor ce acţionau: erau curioşii care voiau să vadă mai de aproape.

Soldaţii, purtând grinda uriaşă, se apropiau de uşă cu paşi măsuraţi, hotărâţi. De jur-împrejurul lor, o duzină de spadasini îi înconjurau, imitând fără voie mişcările acestora, ca şi cum ar fi dorit să-i ajute.

Deodată se auziră patru focuri, ca şi cum ar fi fost unul singur şi patru soldaţi căzură. Ceilalţi doi lăsară să le scape bârna, rămânând nemişcaţi. Alte patru focuri şi de această dată căzură patru spadasini. De-abia acum începu retragerea, care semăna mai degrabă cu o debandadă, salutată printr-o a treia salvă care mai doborî doi fugari. Şi aceştia erau tot dintre oamenii lui Concini.

În spatele trupei, soldaţi şi spadasini se întrebau ce se întâmpla, crezându-se la adăpost. Când, deodată răsunară încă două focuri, urmate aproape imediat de alte două. Rezultatul? Trei oameni de-ai lui Concini întinşi în ţarină, iar ceilalţi o luară la fugă.

Imediat, din partea dreaptă se făcură auzite, unul după altul, şase focuri şi iarăşi, ca un blestem, trei oameni de-ai lui Concini se-ntinseră pe pământ, în timp ce ceilalţi o luară la fugă.

Aceste câteva secunde fură de ajuns ca împrejurimile spânzurătorii să fie degajate… Asediatorii se retraseră la o distanţă bunicică… în afara gloanţelor. Dar uitară curând acest lucru şi, după primul moment de uluială, răspunseră cu o rafală de foc, care nu produse nici măcar spaimă asediaţilor, într-atât erau de departe asediatorii.

Din cei patruzeci de oameni pe care-i avusese la început, Concini nu mai rămăsese decât cu şaptesprezece. Spumega

şi-şi muşca pumnii, urlând furios:
— Zece mii de livre celui ce-mi va aduce capul banditului! …
Nici măcar nu se mai gândea să-l prindă viu. Oamenii săi sunt demoralizaţi… Şi totuşi, momeala sumei îi mai dezmorţeşte puţin… Dar… pe toţi dracii! Să te apropii de acel loc blestemat, e mult prea periculos şi niciunul din ei nu se mişcă.
Căpitanul, palid de furie, îşi muşcă mustaţa şi se încurajează scuipând câteva înjurături.
În acest timp, în prima subterană, Jehan le spune oamenilor săi, cu o linişte de invidiat:
— Cel puţin o jumătate de oră vor sta liniştiţi. Până atunci, la lucru! …
Şi cu toţii coborâră în cealaltă subterană, unde se reped asupra cufărului care conţinea praful de puşcă. Din el scot trei butoiaşe pline, le desfac şi umplu cu praful de puşcă un şanţ pe care-l săpaseră mai înainte, mascându-l mai apoi cu câteva scânduri. Şanţul, umplut cu praf de puşcă şi care juca rol de fitil, ducea până la cufărul în care se aflaseră butoiaşele şi care, acum, răsturnat cu gura în jos, îndeplinea rolul de mină explozivă, aflat în prima subterană.
După ce îndepliniră această acţiune periculoasă îşi adunară armele şi coborâră din nou în cea de-a doua grotă.
Promisiunea celor zece mii de livre a acţionat totuşi asupra oamenilor lui Concini. Nimic nu sporeşte mai mult imaginaţia decât lăcomia. Unii dintre spadasini observaseră că din partea stângă nu se trăsese nici un foc. Poate că era o capcană, dar poate că în acea parte nu era nici un pericol. Oricum, trebuiau să se convingă. Şi curând constatară că dinspre acea parte erau liniştiţi.
Unii dintre ei îşi amintiră că Jehan îi ţinuse la respect cu câteva lovituri de pietroi bine ţintite. Dacă acesta putuse să facă rost de proiectilele respective, înseamnă că platforma nu era chiar aşa de solidă şi se repeziră într-acolo. Se aşteptau din clipă în clipă la o descărcare de arme. Dar nu

se întâmplă nimic şi nici nu se înşelaseră prea mult: platforma era destul de părăginită.

Acum văzură şi modul în care vor pune mâna pe bandiţi. Cei trei sau patru şmecheri cărora le veniră ideea, făcură rost rapid de uneltele necesare. Înarmaţi cu cazmale şi târnăcoape, începură să demoleze construcţia, încercând pe cât le era posibil să o facă într-o linişte cât mai desăvârşită, pentru a nu-i nelinişti pe asediaţi.

Nu trecuse nici o oră de când avuseseră ideea şi cei şaptesprezece oameni ai lui Concini, acum îngrămădiţi pe platformă, lucrau cu înverşunare dar destul de încet datorită măsurilor de precauţie pentru a evita zgomotul.

Dedesubtul lor, Jehan îi auzea ca şi cum ar fi fost de faţă. Cu un surâs înfricoşător murmură:

— Haide, haideţi cu toţii… uşa se va deschide curând şi veţi ajunge aici… toţi câţi vei putea intra…

Abia atunci va izbucni vulcanul… Pe maţele papei! Dacă tot trebuie să pier, voi avea grijă să iau cu mine cât mai mulţi!

Concini şi gentilomii săi îşi continuau cu febrilitate munca pe care o începuseră, căutând să se afle mereu în afara traiectoriei gloanţelor trase de rebeli.

Căpitanul observase manevrele oamenilor lui Concini, dar îi lăsa în pace. Îi venise şi lui o idee, numai că aceasta era aceea a unui soldat cinstit şi curajos.

Îşi aranja oamenii în evantai în faţa spânzurătorii, dar cât mai feriţi de gloanţe. După ce făcu această manevră, împreună cu locotenentul se îndreptă spre rebeli. Amândoi ofiţerii aveau spadele în teacă, numai că, pentru a încerca aruncarea porţii în aer, căpitanul ducea o petardă.

Cei doi se îndreptau vitejeşte spre poartă. La un moment dat intrară în raza de acţiune a posibilelor gloanţe şi se mirară că dinspre partea rebelilor nu se execută foc. Ajunseră în dreptul grinzii pe care soldaţii o scăpaseră din mâini atunci când, la zece paşi de uşă, patru din tovarăşii lor fuseseră ucişi de salva de gloanţe. Cei doi viteji se tot

întrebau cu teamă ce cursă li se întinde sub aparenţa nepăsare a răzvrătiţilor. Dar continuau înaintarea cu hotărâre. Mai mult de zece soldaţi, încurajaţi de exemplul şefilor lor, se luaseră după aceştia, hotărâţi să le împărtăşească soarta.

Când doar patru sau cinci paşi îi mai despărţeau de poartă, aceasta se deschise brusc şi pe pragul ei apăru Jehan. Nici el nu-şi scosese spada din teacă.

Apariţia lui fusese aşa de bruscă şi de neaşteptată, încât cei doi ofiţeri se opriră fără să-şi dea seama. În spatele lor, soldaţii îşi imitară şefii. Fiecare soldat avea câte un pistol înfipt în centură dar, fie datorită surprizei care îi paralizase, fie datorită bravurii de care făceau atâta paradă, niciunul din ei nu-l folosiră.

O linişte sinistră cuprinse scena acţiunii. Împinşi de o putere irezistibilă, soldaţii se apropiară de ofiţerii lor. Parcă ar fi simţit că urma să se întâmple ceva extraordinar şi voiau să fie martorii acelei întâmplări. Fanaticii slujbaşi ai lui Concini care acţionau pe platforma monumentului, îşi întrerupseră pentru un moment munca, urmărind şi ei cu atenţie şi teamă scena tăcută. Concini, tremurând de furie, se apropie şi el, urmat de gentilomii săi.

Jehan le Brave îşi scoase pălăria şi cu un gest larg îi salută pe cei doi ofiţeri. Pusese în salutul său, ca şi în întreaga sa ţinută, o nobleţe suverană, subliniată de eleganţa pe care i-o conferea graţia sa tinerească încât, surprinşi, cei doi ofiţeri se descoperiră şi-i înapoiară salutul, cu tot atâta nobleţe, de parcă s-ar fi aflat la Luvru.

Cu capul descoperit, Jehan îi întrebă cu o voce perfect calmă:

— Ce anume doresc domnii? …

Asemenea întrebare, rostită pe tonul cu care fusese pusă, descumpăni pe căpitan. Dar îşi reveni destul de repede şi replică aspru:

— Domnule, în numele regelui, vă arestez! Predaţi-mi spada!

Şi înaintă doi paşi, întinzând mâna.

— Înhaţă-l! Înhaţă-l odată, pe sângele lui Cristos! tropăia Concini, nemaiputându-se abţine.

Fără ca măcar să-l privească, de parcă nici n-ar fi existat pentru el, Jehan întinse la rândul său mâna şi spuse cu aceeaşi politeţe rece:

— Un moment, domnule, dacă sunteţi bun.

Dacă gestul lui ar fi fost duşmănos, fără îndoială că ofiţerul ar fi acţionat de îndată. Dar Jehan pusese atâta dispreţ în calmul său încât căpitanul se opri fără voia sa.

— O Cristoase! spumega Concini furios, să discuţi cu un bandit când nu ai decât să întinzi mâna pentru a-l prinde!

Se îndepărtă furios făcând semn gentilomilor săi să-l urmeze şi se îndreptă spre monument strigând oamenilor de pe platformă:

— Treceţi la treabă… şi grăbiţi-vă!

Ascultători, oamenii reluară muncă fără să se mai intereseze de ceea ce se întâmplă sub ei.

— Domnule, replică în acest timp Jehan, după cum, spuneţi, doriţi să mă arestaţi?

— Fiţi convins că o fac împotriva voinţei mele, domnule, răspunse căpitanul, deoarece sunteţi un viteaz… Dar acesta-i ordinul şi trebuie să-l execut.

Jehan se înclină mândru şi-i răspunse cu o voce gravă în care se simţea emoţia:

— În acest caz va trebui să veniţi să mă prindeţi… va trebui să spargeţi poarta, lucru destul de uşor pentru oamenii voştri şi dacă vreţi, vă dau cuvântul că tot acest timp nu voi trage asupra oamenilor voştri… După ce veţi sparge poarta veţi intra în incintă… Vă previn în mod cinstit, domnule şi mă voi ţine de cuvânt… Cei ce vor intra, nu vor mai ieşi în viaţă! … Am spus.

Şi înainte ca ofiţerul să-şi revină din uluiala în care-l aruncaseră cuvintele lui Jehan, acesta dispăru în spatele porţii.

Căpitanul rămase câteva clipe învins şi, clătinând din cap, murmură:

— E un viteaz! … Şi ce ţinută, pe toţi dracii! … Ce păcat!

Rece şi neînduplecat, se întoarse spre oamenii săi făcând un semn.

Aceştia se aplecară şi apucară bârna abandonată… La cea de-a treia lovitură dată în centrul porţii, aceasta se făcu ţăndări. Prima mişcare a soldaţilor a fost să se năpustească în spaţiul astfel eliberat.

— O clipă, spuse căpitanul cu răceală, oprindu-le înaintarea, după câte se pare, cine intră aici îşi riscă viaţa! … Voi intra numai eu! …

Şi singur pătrunse în prima subterană. Dar nu întâlni pe nimeni.

„Aha! gândi acesta, înţeleg! … există o ieşire subterană, altfel nu se explică dispariţia lor! …”

Şi cum nu uitase avertismentul dat, privi în jurul său. Văzu de la primă privire cufărul întors cu gura în jos, acoperind mina ucigaşă şi-şi spuse: „Pun pariu că sub cufărul ăsta se află locul de trecere… Pe aici au fugit.”

Şi făcu o mişcare înspre cufăr. În acel moment, o piatră desprinsă din tavan căzu cu zgomot. Erau oamenii lui Concini care tocmai îl străpunseseră. Se auzi un strigăt:

— Sunt aici! … ascunşi sub un cufăr!

Căzând, piatra desăvârşise finalul, deoarece, cu greutatea ei, deplasase scândura care acoperea şanţul ce ducea sub cufăr. Căpitanul văzu ceva care semăna cu un şarpe de foc şi care se îndrepta cu repeziciune spre cufăr. Într-o secundă înţelese. Făcu un salt disperat în spate, strigând:

— Praf de puşcă! …

Din nefericire, patru sau cinci soldaţi avuseseră curiozitatea şi curajul să-l urmeze şi se aflau în spaţiul porţii. Se izbi de acest obstacol viu.

În aceeaşi clipă, cufărul fu azvârlit de deflagraţie şi proiectat cu o violenţă de nedescris. O coloană de foc izbucni şi se înălţă până în tavan… urmată de o detonaţie

înfricoşătoare… tavanul fu desfăcut în bucăţi şi zidurile vibrară.

Urmă o coloană de foc care se ridică spre cer… corpuri omeneşti fură şi ele azvârlite spre înălţimi, grinzi şi pietre… şi o ploaie înfricoşătoare, oribilă: ploaie de sânge, de pietre, de membre sfâşiate, calcinate… Zarvă puternică… o fugă înspăimântată… strigăte de durere… urlete de groază.

Nu trecuse nici o jumătate de minut de când fusese făcută ţăndări uşa. Din căpitan, din cei patru sau cinci soldaţi care-l urmaseră cu toată interdicţia acestuia şi din cei şaptesprezece spadasini ai lui Concini aflaţi pe platformă, nu rămăseseră decât vreo patru sau cinci nefericiţi, cruţaţi în urma unui miracol de neexplicat, pe jumătate înnebuniţi de groază… Ceilalţi, se transformară într-o grămadă, sângerândă, de carne umană, răspândiţi aproape peste tot…

Acum, focul desăvârşea opera începută de oameni şi curând, din edificiul spânzurătorii nu mai rămăseseră decât cele patru ziduri fumegânde, care şi ele mai erau în picioare datorită norocului…

Capitolul 13

Saętta rămăsese în continuare pe colina Montmartre. Era curios să afle ce va mai urma. Gânduri negre îl frământau, fiindcă nimic din ceea ce încercase împotriva fiului lui Pardaillan nu-i reuşise. Superstiţios, se întreba dacă nu cumva îl apăra o forţă divină şi poate că el şi încercările sale de răzbunare erau cele blestemate de divinitate.

Rămase deci ascuns în spatele gardului viu, privind cursul luptei. Văzând apărarea înverşunată a tânărului începu să spumege.

— Pe sângele lui Cristos! bombăni furios, nu-l vor prinde nici acum! Şi totuşi nu-l cred invincibil!

Îi mai veni inima la loc atunci când văzu că Jehan se claustrase în interiorul monumentului.

— Aha! Acum cred că-i vor veni de hac! îşi spuse bucuros.

Dar fu cuprins din nou de îndoială.

— Îl vor omorî! Nu-l vor prinde viu. Isuse, te blestem! Iarăşi eşti împotriva mea? Să fi aşteptat în van douăzeci de ani?

Şi apoi urmă explozia înfricoşătoare care aruncă în aer şi apoi incendie spânzurătoarea. Saętta rămase învins şi două lacrimi de furie i se scurseră pe obraji, îşi plângea răzbunarea zădărnicită.

Într-un târziu ieşi din ungherul său de pândă. Ţăranii din cătunul Montmartre, care până atunci rămaseră închişi în bordeiele lor tot timpul luptei, veniră în fugă după explozie. Soldaţii deja transportaseră cei câţiva răniţi în colibele apropiate. E de la sine înţeles că locuitorii acestora înţeleseseră că lupta se sfârşise. Acum puteau să iasă la lumină fără teama de a mai fi ucişi din greşeală.

Saętta se amestecă în mulţime şi se apropie, pe cât îi fu posibil. Din construcţia spânzurătorii nu rămăsese mare lucru. E de la sine înţeles că din Jehan le Brave şi cei trei tovarăşi ai săi se alesese praful, victime ale rezistenţei lor disperate. Corpurile lor sfâşiate, de nerecunoscut, se aflau printre resturile neidentificate azvârlite în toate părţile.

În faţa ireparabilului, trebui să se resemneze şi încercă să se consoleze, spunându-şi: „Asta e! Îl voiam mort pe eşafod… A crăpat sub pământ, ce să-i faci!”

Începuse să amurgească atunci când se hotărî să se reîntoarcă în oraş. O luă din loc cu paşi furioşi. Oricât voia să se stăpânească, lovitura îl marcase. Nu putea accepta înfrângerea cu uşurinţă. Coborând panta colinei, bombănea:

— Vai de cel ce-mi va ieşi în cale! … Am o poftă nebună să ucid pe careva… un duel mă va calma cu siguranţă…

Din nefericire, sau poate din fericire, nu întâlni decât soldaţii sau ţăranii care erau ocupaţi cu căutarea cadavrelor. Aceştia nici măcar nu-l priviră aşa încât modalitatea dorită pentru a-şi calma nervii nu se ivi.

Tocmai ajunsese în dreptul crucii şi o luase la dreapta în direcţia castelului Porcherons. Depăşise puţin poarta

locuinţei frumoasei Perrette, când aceasta se deschise şi Pardaillan apăru. După ce poarta se închise în urma sa şi fu zăvorâtă cu grijă, rămase un moment pe pragul ei şi cu obişnuinţa aventurierului care nu face un pas până nu se asigură, aruncă o privire la dreapta şi la stânga. Zărindu-l pe Saętta care se îndepărta grăbit, îşi spuse: „Pe toţi sfinţii! Tocmai voiam să-l fac pe caraghiosul ăsta să se explice, iată că ocazia s-a prezentat.”

Din câţiva paşi îl ajunse pe Saętta din urmă şi-i strigă pe un ton răutăcios:

— Hei, seniore Guido Lupini, ia-o mai încet!

La acest nume aruncat pe neaţteptate, Saętta se întoarse brusc, cu mustaţa zbârlită şi ochii fulgerând şi spuse furios:

— Nu cumva mie-mi vorbeşti?

— Cui naiba vrei să mă adresez? … Dacă nu mă înşel, pe drumul ăsta suntem numai noi doi! …

— Şi cum m-ai numit? întrebă Saętta pe un ton ameninţător.

În acelaşi timp îl sfâşia din priviri pe necunoscutul apărut pe neaşteptate, încercând să-şi amintească unde-l mai văzuse.

— Ţi-am spus pe nume, Guido Lupini, făcu Pardaillan pe un ton rece.

Şi din vârful buzelor, cu un aer naiv:

— Nu ăsta ţi-e numele? … Sau cel puţin ăsta ţi-l dai în anumite împrejurări… nu prea curate.

Saętta gâfâia. Enervarea-i ajunsese la culme. Căuta un mod de a se calma şi tocmai îl găsise. Putea să se liniştească, având totodată ocazia să se debaraseze de un om pe care nu-l cunoştea, sau cel puţin încă nu-l recunoscuse, dar care, ciudat, îl cunoştea pe el prea bine.

Imediat îşi recăpătă sângele rece şi, asigurându-se cu o privire rapidă că drumul era pustiu, îi spuse, cu un rânjet înfiorător:

— Domnule, cu toate că nu vă cunosc, se pare că voi cunoaşteţi despre mine unele lucruri pe care eu voiam să le

ascund… Scoateţi, vă rog, spada, fiindcă am de gând să vă ucid.

Şi-n aceeaşi clipă se puse în gardă cu acurateţea spadasinului încercat care se află într-o sală de scrimă.

— Vai bietul de mine! gemu Pardaillan cine ar fi putut să-mi spună că, alergând după voi, seniore Guido Lupini, alerg după moarte? …

Şi se puse la rândul său în gardă, nu cu mai puţină eleganţă.

Saętta atacă imediat cu intenţia de a ucide, după cum mărturisise. Dădu cele mai dificile lovituri, care-i fură parate toate. Şi încă într-un mod desăvârşit pe care Saętta, fin cunoscător le admiră în sinea sa.

Conştient de forţa sa, acesta nu se nelinişti câtuşi de puţin. Ba mai mult, dintr-un fel de cochetărie care-i făcea cinste, încerca o bucurie aspră la gândul că-şi găsise un adversar pe măsură. Lucra din ce în ce mai strâns, dând loviturile sale cele mai secrete. Şi cu toate acestea, toate îi fură parate cu aceeaşi uşurinţă.

— Complimentele mele, domnule, exclamă între două asalturi, tocmai aţi parat o lovitură care până acum nu şi-a greşit niciodată ţinta.

— Sincer să fiu, mânuiesc destul de bine spada, mărturisi cu modestie Pardaillan.

— Dar după câte observ, n-aţi atacat deloc.

— Asta din cauză că stăpânesc mai bine apărarea… Mi-e mai greu cu atacul… Mai ales când mă aflu în prezenţa unui adversar de talia voastră.

Şi toate aceste cuvinte fură spuse cu ironia-i caracteristică şi care scăpa deseori urechilor neatente. Nici Saętta nu o sesiză. Dar înţelese că se află în faţa unei spade mult mai puternice decât crezuse la început. Şi fu cuprins de nelinişte. Nu era teama că poate fi rănit sau ucis. Era destul de viteaz. Acum când răzbunarea i se topise prin moartea lui Jehan, nu prea mai ţinea la viaţă. Dar îşi spunea: „Pe Cristos! Credeam că numai Pardaillan e în stare să-mi stea

împotrivă… Oare cine-i ăsta? … E cam de vârsta lui! … Dar nu, Pardaillan ar fi atacat… Ăsta se mulţumeşte doar să se apere şi încă bine, pe legea mea! … Totuşi trebuie să termin cu el! …”

În această idee, după o serie de fente îndelung exersate, îşi pregăti faimoasa lovitură, lovitură pe care o mai îmbunătăţise, dacă asta mai era posibil. Fandă brusc şi strigă în italiană:

— Eco la saętta! (Asta-i lovitura de graţie!)

— La pâro! (Ţi-am parat-o!) spuse la rândul său Pardaillan în italiană, cu o nepăsare uluitoare.

Înfricoşat, năuc de surpriză, Saętta făcu un salt uriaş în spate şi-şi strigă în gând: „Cosa é? … Cosa é?” (Ce se întâmplă?)

Nu avu timpul necesar să-şi ducă gândul până la capăt deoarece Pardaillan pornise la atac. Pentru a-l respinge, Saętta fu obligat să apeleze la toată ştiinţa sa.

Vedea acum că viaţa-i atârna de un fir de păr. Dar nici asta nu-l neliniştea. Spiritul său de spadasin desăvârşit vibra la aceste atacuri în valuri. Îl uită pe Pardaillan, uită că omul din faţa sa deţinea un secret pe care el îl voia de neştiut şi pentru care motiv se hotărâse să-l ucidă. Uitase totul. Nu vedea în faţa sa decât spadasinul desăvârşit şi ar fi plătit bucuros cu sângele său onoarea de a-l atinge.

Atacul lui Pardaillan, ca şi al său mai înainte, nu era decât o serie de pase menite să pregătească lovitura. Numai că, dacă Saętta o ratase pe a sa, Pardaillan reuţi, parcă în joacă.

Spada lui Saętta smulsă cu o violenţă incredibilă, fu azvârlită brusc în aer şi căzu în spatele lui Pardaillan după o săritură în spate. Abia atunci îşi dădu seama de adevăr şi strigă:

— Sunteţi domnul de Pardaillan!

— Da! îi răspunse acesta liniştit.

Saętta, cu bustul aplecat înainte, îl privea fix. O furie nebună îl cuprinse. După ce că nu reuşise în răzbunarea

împotriva fiului, acum se ciocnea de tatăl victimei sale! … Era culmea ghinionului… Mai ales că era supus la umilinţa de a se vedea dezarmat, el, Saętta, care se credea cel mai mare spadasin.

„Blestemul mă urmăreşte!” îşi spuse el mânios.

Şi această idee, care altă dată l-ar fi înspăimântat, îl exaspera. Îl cuprinse o dorinţă nebună de a sfârşi cu viaţa, dezonorată de acum, rămas fără nici un ţel.

Îşi ridică figura cu un aer sfidător şi, încrucişându-şi braţele pe piept, îl bravă pe cavaler, privindu-l în faţă:

— Ei bine! Ucideţi-mă! …

Liniştit, Pardaillan îşi băgă spada în teacă şi-i răspunse:

— Dacă aş fi vrut să vă ucid, aş fi făcut-o atunci când vă puteaţi apăra… Avem ceva mai bun de făcut acum… Trebuie să discutăm câteva lucruri.

Saętta izbucni într-un hohot strident:

— Aşa e, pe toţi dracii! … Uitasem… Doriţi ştiri despre fiul vostru, nu? … Le am proaspete… Pot să vi le spun.

Fu rândul lui Pardaillan să se mire. De la început îşi dăduse seama că individul nu putea fi intimidat în nici un fel şi se întreba nelinişti cum ar fi putut să-l facă să vorbească. Şi iată-l pe Saętta care, singur, se oferea să vorbească. Dintr-o privire văzu că spadasinul se afla sub acţiunea unei disperări neobişnuite. Înţelese că un cuvânt necugetat din partea sa l-ar fi putut împiedica să vorbească şi atunci tăcu, aşteptând ca celălalt să vorbească.

Ţi Saętta vorbi cu o violenţă nebănuită, ca şi când ar fi vrut să-l răpună pe Pardaillan.

— Fiul vostru? … Eu sunt cel care l-a răpit acum optsprezece ani… Am făcut din el un tâlhar… şi încă unul fioros! … I se spunea Jehan le Brave… Voiam să-l văd sfârşind pe eşafod, de mâna călăului… aşa cum a făcut odinioară mama sa cu fiica mea, Paolina… înţelegeţi? Şi acum, dacă mai doriţi să vă vedeţi fiul… grăbiţi-vă spre spânzurătoarea de la Montmartre… răscoliţi prin ruinele

pârjolite, căutaţi printre osemintele calcinate… poate veţi da şi peste rămăşiţele celui care v-a fost…

Nu reuşi să sfârşească. Mâna de fier a lui Pardaillan îi strângea gâtlejul şi cu o voce înfricoşătoare care-i trecu un fior prin ceafă, îi strigă lui Saętta:

— Ai făcut tu asta, mizerabile! … Repetă! Spui că fiul meu…

— Zace sub rămăşiţele spânzurătorii din Montmartre, rânji Saętta cu o supremă sfidare.

Brusc, Pardaillan îl ridică de la pământ, clătinându-l în aer. Saętta înţelese că-i sosise clipă din urmă şi gândi: „Ce bine ar fi să mor imediat! … Nu mai am nimic de făcut! …” Dar totuşi închise speriat ochii.

Încă mai brusc, Pardaillan îi dădu drumul şi, cu o voce albă de furie, îi strigă:

— Cară-te! Nu meriţi nici măcar osteneala de a te zdrobi! … Cară-te! …

Şi-n acele momente, ochii lui Pardaillan străluceau atât de înfricoşător încât Saętta crezu că vede încarnarea pedepsei cereşti. Şi el care până atunci nu tremurase, chiar când se văzuse strâns de gât de puternicele mâini ale temutului adversar, el, care îşi dorise moartea, se simţi cuprins de o teamă superstiţioasă. Cu un strigăt înspăimântat o luă la goană, clătinându-se şi gâfâind, ca şi când ar fi avut pe urmele sale o ceată de draci.

Pardaillan nici măcar nu-l mai vedea. Se întoarse cu un aer gânditor şi o luă pe drumul ce ducea spre spânzurătoarea de pe colina Montmartre spunându-şi: „Poate că nemernicul a minţit! … Dar, dacă…”

Capitolul 14

Din cei patruzeci de spadasini pe care Concini îi dusese la Montmartre, nu-i mai rămăsese niciunul bun de luptă. Vreo cincisprezece muriseră. Cinci sau şase scăpaţi ca prin minune din explozie, prinşi de vârtejul spaimei, dispăruseră fără ca nimeni să poată şti unde se ascund. Ceilalţi erau,

mai mult sau mai puţin răniţi, constrânşi la un repaus destul de îndelungat.

În preajma Florentinului nu mai rămăseseră decât cei trei gentilomi care nu suferiseră decât lovituri neînsemnate. Cu toate că era evident că Jehan le Brave fusese acoperit de dărâmături, Concini nu se hotărî să părăsească locul luptei decât la lăsarea întunericului. O luă pe drumul din stânga în timp ce Pardaillan urca pe cel care venea din dreapta.

Sumbru şi gânditor, Concini mergea în fruntea oamenilor săi. În momentul în care ajunseră în apropierea crucii, întâlniră omul al cărui cap era înfăşurat cu o fâşie de pânză. Era acelaşi individ pe care l-am mai întâlnit ascuns în spatele gardului viu în momentul în care Pardaillan supraveghea intrarea Bertillei în casa frumoasei Perrette.

— Hei! Saint-Julien, strigă unul din cei trei, vezi că ai ajuns prea târziu!

Saint-Julien, fiindcă el era, spuse pe un ton neliniştit:

— Tâlharul n-a fost prins?

— E mort! spuse Concini mai mult cu regret, decât bucuros.

— Blestemat să fie! spumegă Saint-Julien. Şi totuşi eraţi patruzeci… Cum de nu l-aţi prins viu? …

— Asta-i bună, făcu sec Longval. Spui că am fost patruzeci? … Numără-ne câţi am mai rămas.

— Şi dacă ne miră ceva, adăugă Roquetaille, este faptul că încă mai suntem în viaţă. Nu-i aşa, monseniore?

Concini aprobă cu un semn.

— Oh! făcu Saint-Julien surprins, chiar aşa? Era chiar diavolul în persoană?

Concini şi cei trei gentilomi scrâşniră şi mestecară câteva înjurături şi blesteme.

— Şi eu care voiam să-i scot inima! exclamă Saint-Julien cu o furie nestăpânită.

— Da, tu îl urai, bietul meu Saint-Julien, spuse Concini cu un soi de compătimire în glas.

— Ei monseniore, eram – după câte se spunea – un băiat destul de chipeş… Banditul m-a desfigurat… sunt acum hidos pentru toată viaţa! Aşa că am de ce să fiu furios!

— Pe noi nu ne-a desfigurat, spuse Eynaus, dar totuşi ne-a aranjat bine! … Crede-ne că-l urâm tot atât de mult ca şi tine!

— Dar cum se face că ai ieşit? întrebă Concini. Era vorba că vei rămâne la palat din cauza rănii care nu-ţi permitea să te baţi.

— E adevărat monseniore. Dar muream de ciudă văzându-mă inutil. M-am gândit că dacă nu mă puteam bate, aş fi putut totuşi să ies… fără să mă obosesc prea tare. Şi mi-a venit o idee… o idee superbă… pe care am şi pus-o în practică. Ah, ce răzbunare frumoasă, monseniore.

— Ce vrei să spui?

Şi cum tocmai ajunserăm în faţa porţii locuinţei Perrettei, Saint-Julien îi opri:

— Recunoaşteţi poarta asta? întrebă el.

— Pe toţi dracii! … Pe aici a fugit banditul în ziua în care era cât pe-aci să-l prindem, exclamă Roquetaille.

— Asta e… Vedeţi gardul viu? … Mi-am petrecut după-amiaza ascuns în spatele lui. Şi bine am făcut, monseniore.

— Explică-te.

— Monseniore, tânără pe care o cauţi se numeşte Bertille, nu-i aşa?

— Da! … Nu cumva ai găsit-o? gâfâi Concini plin de speranţă.

— Răbdare, monseniore, surâse Saint-Julien. E o tânără înaltă, slăbuţă, de aproape şaisprezece ani, blondă ca spicul de grâu şi cu doi ochi albaştri atât de frumoşi…

— Aşa e! … Ai văzut-o? … Unde? … Când? … Vorbeşte! …

— Monseniore, tânăra se află aici! zise Saint-Julien arătând poarta.

Concini scoase un suspin de uşurare şi, fără a mai scoate un cuvânt, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre poartă.

Saint-Julien se aruncă în faţa lui spunându-i respectuos:

— Ce vreţi să faceţi monseniore… Gândiţi-vă că tânără este păzită şi chiar foarte bine. Dacă acţionaţi acum, riscaţi să o pierdeţi… Şi cine ştie dacă o veţi mai regăsi.

Concini se îndepărtă repede, bombănind:

— Ai dreptate, pe toţi dracii! Ce-i de făcut? …

— Să aşteptăm câteva zile, replică Saint-Julien. Lăsaţi-mă pe mine să rezolv. Vă jur că voi prinde pasărea asta rară.

Şi adăugă cu o ură sălbatică:

— Nu regret decât un singur lucru: moartea banditului! … Ce tortură frumoasă i-am fi administrat prinzându-i iubita… Nu vă cer decât două sau trei zile.

— Simt că până atunci voi muri de nerăbdare! fremăta Concini.

— Ei, monseniore! Şi totuşi aţi trăit o lună fără să ştiţi nimic despre ea! … Ce mai înseamnă o zi sau două!

— Voi aştepta! răspunse Concini care reuşise să se stăpânească. Îţi dau mână liberă… Dar să-mi promiţi că în două zile…

— Frumoasa vă va aparţine. Promit! … Cu condiţia ca în tot acest timp să evitaţi să treceţi pe aici.

— Eşti pretenţios! bombăni Concini.

— O spun în interesul vostru, monseniore, dacă veţi apărea pe aici, veţi fi recunoscut imediat… Şi atunci pasărea îşi va lua zborul.

— Ai dreptate! … Ei bine, nici nu voi mai călca pe aici. Dar pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă face să aştept prea mult.

— Fiţi liniştit, monseniore, rânji Saint-Julien, acţionând în folosul vostru, îmi hrănesc răzbunarea. Şi eu, ca şi voi, sunt la fel de interesat să reuşesc.

Era sincer şi Concini îl crezu. Îi făcu semn că are încredere în devotamentul său.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Concini se întoarse la palat, în vreme ce Roquetaille, Eynaus şi Longval se îndepărtară împreună. Erau puţin înciudaţi pe favoarea neaşteptată de care se bucura tovarăşul lor de arme. În ce-l

priveşte, Saint-Julien, grăbit să acţioneze, îi părăsise în apropierea locuinţei stăpânului lor.

În acea zi, Concini era de serviciu la Luvru. Când se făcu ora opt seara, ieşi şi se îndreptă spre palatul regal. Şi în spatele său, la o distanţă respectuoasă, o umbră nu-l scăpa din priviri. Era bărbatul cu capul bandajat, adică Saint-Julien.

Când fu sigur că stăpânul său intrase cu bine în curtea palatului, Saint-Julien făcu cale întoarsă, fără a se mai feri de ochi curioşi. Luând-o pe strada Saint-Honoré, ajunse curând la locuinţa lui Concini şi intră. Două minute mai târziu, făcea o reverenţă adâncă în faţa Léonorei Galigaď.

Ascultând de privirea întrebătoare a tinerei femei Saint-Julien îi raportă scurt:

— Monseniorul nu şi-a părăsit oamenii nici o clipă! De la mânăstirea Montmartre s-a întors direct acasă. De aici, la ora opt, a plecat la palatul Luvru, unde tocmai a intrat. Banditul Jehan le Brave…

— Ştiu, îl întrerupse Léonora. După câte se pare, s-a aruncat în aer. Asta este tot ce aveai să-mi spui, domnule?

— Nu, doamnă. Cu puţin noroc, am reuşit s-o găsesc pe domnişoara Bertille, tânăra pe care monseniorul o căuta de o lună.

Pe faţa Léonorei nu tresări nici un muşchi. Şi totuşi, lovitura era grea. Episcopul de Luçon, atunci când venise să-i mulţumească pentru numirea în post, îi spusese unde se afla închisă tânăra. Léonora se dusese la mânăstire şi-i recomandase stareţei, în numele reginei, să o supravegheze strict pe prizonieră. Plecând de acolo, era ferm convinsă că nimeni nu bănuia locul în care se afla prizoniera. Şi totuşi se aflase. Blestemă în sinea sa dar, calmă în aparenţă, îl privi pe spion şi-i spuse:

— Ah! … Povestiţi.

Şi Saint-Julien îi povesti cum, având ideea de a supraveghea urmele banditului, văzuse un gentilom cu o

alură impunătoare escortând două tinere din care pe una o numise Bertille.

Léonora îi ceru semnalmentele acesteia, sperând să fie doar o potrivire de nume. Era vorba chiar de Bertille de Saugis.

Mintea sa căuta cu înfrigurare o soluţie. Încercă să priceapă cum scăpase din mânăstirea în care era aşa de bine păzită.

— Nu ştiţi cine era cea de-a doua fată?

— Nu, doamnă. Foarte tânără, foarte frumoasă, era îmbrăcată ca o lucrătoare înstărită… Cam asta am văzut.

— Şi gentilomul?

— Ah! Asta-i cu totul altceva. Îi cunosc chiar şi numele. Se numeşte Pardaillan. Cred că e trecut de cincizeci de ani. S-a luat la ceartă cu Saętta care trecea pe acolo şi s-au bătut. După cum ştiţi, doamnă, Saętta este un maestru al scrimei. Cu toate acestea, Pardaillan l-a dezarmat cu uşurinţa cu care aş înghiţi un pahar cu vin… Până la el n-am mai văzut un asemenea luptător… Şi e dotat cu o forţă fizică uluitoare. L-am văzut când şi-a săltat adversarul ca pe o pană şi credeam că-l va zdrobi. L-a iertat, totuţi ţi Saętta a luat-o din loc de parcă ar fi fost urmărit de toţi diavolii scăpaţi din infern.

— Dar ce cauză a avut duelul? întrebă Léonora gânditoare.

— Nu ştiu, doamnă. Eram prea departe pentru a auzi discuţia lor.

— Atunci cum ai aflat că gentilomul se numeşte Pardaillan?

— Fiindcă Saętta l-a strigat în gura mare.

— Bine… I-ai spus monseniorului că aţi găsit pe aceea pe care o căuta?

— Da doamnă, i-am arătat chiar şi casa la adăpostul căreia s-a refugiat.

Léonora îşi încruntă abia vizibil sprâncenele.

— De ce această grabă? întrebă ea.

— Poate datorită faptului că, în momentul în care l-am întâlnit pe monseniorul, ne aflam tocmai în poarta acelei case. Am crezut că fac bine povestindu-i despre descoperirea făcută, mai ales fiindcă îmi lipseau unele indicaţii asupra subiectului în cauză. Dar mi-am luat unele precauţii, pentru orice eventualitate. Monseniorul dorea cu orice preţ să dea năvală în casă, dar l-am asigurat că aceasta era bine păzită. Ceea ce este departe de a fi adevărat, doamnă. După plecarea domnului Pardaillan, cele două fete au rămas singure. Trebuie să vă mărturisesc, doamnă că am fost însărcinat să pregătesc răpirea tinerei şi pentru aceasta am cerut răgaz de două sau trei zile. Aşa încât, doamnă, sunteţi stăpână pe situaţie.

Ascultând aceste explicaţii. Léonora se însenină:

— Sunteţi un slujitor inteligent, spuse ea. Mă însărcinez să vă creez toate şansele, domnule Saint-Julien.

Spionul făcu o plecăciune adâncă.

Cu capul sprijinit de mână, Léonora gândea profund. Saint-Julien aştepta să-şi primească ordinele. În cele din urmă, aceasta îşi ridică fruntea şi spuse liniştită:

— Iată ce veţi face.

Şi cu voce joasă, îi dădu toate indicaţiile. Această operaţie dură mai bine de un sfert de oră, la capătul căruia Saint-Julien se retrase.

Înainte de a trece pragul porţii, aruncă o privire bănuitoare în stânga şi în dreapta. Nu văzu nimic suspect şi atunci o luă liniştit spre Croix-du-Trahoir.

În faţa casei lui Concini, de cealaltă parte a crucii, adică în direcţia Halelor, se afla o cârciumă. În momentul în care spionul se îndepărta, uşa cârciumii se deschise şi pe pragul ei apărură Roquetaille, Eynaus şi Longval. Zărindu-l pe Saint-Julien care tocmai le întorcea spatele, îl recunoscură:

— Ia te uită! Saint-Julien! exclamă Eynaus. Ce dracu a făcut la ora asta în casa lui Concini şi mai ales în absenţa stăpânului? …

— Dacă doamna Léonora n-ar fi atât de urâtă şi mai ales dacă aceasta n-ar fi atât de nebună după ilustrul ei soţ, insinua Longval, s-ar putea crede că Saint-Julien îi face lui Concini ceea ce, după cum spun gurile rele, acesta îi face regelui.

— Ar fi caraghios, pe cinstea mea! rânji Roquetaille.

Izbucniră în râs şi, cum încă mai purtau pică tovarăşului lor de arme, se prinseră braţ la braţ şi o luară în cealaltă parte, pentru a-l ocoli.

Capitolul 15

Cu mersul său rapid, Pardaillan ajunse curând la locul unde fusese până nu demult spânzurătoarea. Se mai aflau acolo soldaţi şi ţărani, unii căutând corpurile celor morţi, ceilalţi păzind locurile.

E de la sine înţeles că toţi vorbeau de catastrofa care tocmai se petrecuse. Încă de la primele cuvinte auzite, Pardaillan îşi dădu seama că fiul său se aruncase în aer, împreună cu duşmanii săi. Cu ochii-i scânteind, murmură:

— Ei drăcie! Asta-i cu totul altceva! … Dacă s-a aruncat în aer, înseamnă că avea praf de puşcă! … Cum presupun că nu el a depozitat acolo praful de puşcă pentru a se servi de el tocmai acum, asta înseamnă că a descoperit grota unde se găseau armele şi muniţiile… în cazul ăsta, e teafăr… Probabil! … Numai dacă nu… Oricum, trebuie să mă conving!

Observă un ofiţer şi-l abordă politicos. Era acelaşi locotenent care primise denunţul lui Saętta ţi care comandase până la sosirea căpitanului. În momentul în care nefericitul căpitan pătrunsese sub spânzurătoare, locotenentul tocmai se îndepărtase câţiva paşi pentru a da unele ordine. Tocmai acestor paşi făcuţi înainte de explozie, le datora viaţa. Pardaillan nici nu putea nimeri mai bine pentru a primi informaţiile căutate, îndatoritor, locotenentul îi povesti tot ceea ce se întâmplase, încă de la începutul afacerii, până la sfârşit.

Ascultând povestirea aventurii eroice, ochii lui Pardaillan sclipiră de mulţumire şi gândi în sinea sa: „Aşa deci! Se pare că fiul lui Pardaillan face cinste tatălui său!”

Şi cu voce tare:

— Dar cum se face că aceşti viteji au găsit arme şi pulbere în subterana spânzurătorii? … După câte ştiu, aici nu era un arsenal.

— Şi noi ne-am pus aceeaşi întrebare, fără a-i putea răspunde. Spânzurătoarea nici măcar nu mai era o spânzurătoare şi asta de multă vreme. Nimeni nu a mai pătruns în subteranele sale, după câte ştim şi nu am găsit nici o persoană care să fi văzut pe cineva cărând pulbere acolo. E de presupus că rebelii au dus-o chiar ei.

Aflând ceea ce voia să ştie, Pardaillan îi mulţumi ofiţerului şi, salutându-l politicos, se îndepărtă liniştit.

După ce-l avertizase pe căpitan că cei ce vor intra sub spânzurătoare vor muri, Jehan le Brave se grăbi spre scară. Capul îi rămăsese la nivelul solului, menţinând ridicat capacul cufărului. Din această poziţie aştepta scurgerea evenimentelor.

Când văzu că uşa cedează sub loviturile asediatorilor, dădu foc pulberii din şanţul care fusese săpat pe post de fitil şi sări pe treapta care acţiona dală, care se închise imediat în urma sa.

Din câteva salturi străbătu coridorul. Când se produse explozia, Jehan se afla deja în cea de-a doua grotă subterană, în mijlocul tovarăşilor săi.

Imediat se culcară pe burtă rămânând aşa câteva clipe, tăcuţi, palizi cu tot curajul lor. Pe drept cuvânt, cele câteva secunde li se părură o eternitate. Nu simţiră decât un uşor tremur al solului… şi asta fu totul. Ridicându-se în picioare, cei trei viteji începură să râdă sălbatic, eliberaţi de griji.

— Vai de păcatele mele! Parcă-i văd cum au sărit în aer, ăia de deasupra, strigă Escargasse.

— Cred că s-au turtit ca nişte broaşte! râse în hohote Carcagne.

— Vai de ei, s-au transformat în carne de plăcintă exclamă triumfător Gringaille.

— Tăcere! le comandă Jehan pe un ton sec.

Şi cu un aer întunecat, în şoaptă, ca pentru el însuşi, adăugă:

— Şi totuşi, i-am prevenit! … Nefericiţii! … Dar altfel cum? … Trebuia să-mi apăr pielea!

Auzindu-l, cei trei se priviră aiuriţi. Nu înţelegeau nimic. Afurisitul ăsta de Jehan îi zăpăcea mereu cu ideile sale, pe cât de extraordinare, tot pe atât de neaşteptate.

Văzându-le mutrele dezamăgite, Jehan îşi reproşa faptul că i-a întristat fără motiv. Se scutură şi-şi luă un aer vesel:

— Ia spuneţi-mi şi mie cum de se face că vă găsesc tocmai când aveam mai mare nevoie de voi? Locuiţi cumva aici? … Şi în ce hal sunteţi, caraghioşilor! …

Părea că vrea să-i certe, dar cei trei înţeleseră că se prefăcea. Pe lângă faptul că era mulţumit, mai era şi emoţionat. Ca prin minune îşi recăpătară veselia, începură să-şi povestească păţania, împodobind-o cu glume groase. Îi povestiră totul chiar şi cina pe care o luaseră la Colline Colle, prilej cu care nu precupeţiră zeflemelile la adresa lui Carcagne.

Jehan îi ascultă cu atenţie râzând împreună cu ei, dar în sinea să îşi spunea: „Bieţii de ei! … Şi numai din cauza mea şi-au impus toate aceste lipsuri. Altfel n-ar fi renunţat la viaţa lor plăcută… Cum i-aş putea răsplăti pentru devotamentul lor?”

Trecuseră mai bine de două ore de la explozie. Timpul trecuse fără ca ei să observe. Cei trei povesteau pe întrecute şi cum Jehan îi asculta răbdător, sincer înduioşat, se simţeau în al nouălea cer şi nu mai încetau cu flecăreala.

Jehan observă că cei trei omiseseră să mărturisească faptul că dăduseră jumătate din averea lor frumoasei Perrette. Asta îl obliga şi mai mult. Datorită acestui dar reuşise Perrette să-şi deschidă atelierul la poalele colinei

Montmartre. În mod indirect le datora viaţa şi eliberarea logodnicei sale.

Cei trei turuiau continuu, nepăsători. Nici măcar nu se întrebau cum vor ieşi din subterană sau dacă vor mai ieşi de acolo. Atâta timp cât Jehan era cu ei, puţin le păsa.

Dacă tânărul nu spunea nimic, în schimb gândea cu înfrigurare. Începu prin a verifica proviziile de alimente şi-şi dădu seama că le-ar putea ajunge opt zile. Exclamă satisfăcut:

— E chiar mai mult decât ne trebuie, spuse Jehan. Vom ieşi mâine, noaptea. Cred că în această seară locul de deasupra noastră e păzit.

Nu mai dădu alte explicaţii. De altfel, ceilalţi trei nici nu cereau aşa ceva. Dacă le spusese că a doua zi urmau să părăsească locul, era ca şi făcut.

Cei trei începură să-şi facă fiecare de lucru, pregătind paturile – adică legăturile de paie – şi aprinzând focul pentru prepararea cinei. În tot acest timp Jehan umbla în sus şi-n jos, cotrobăind peste tot, studiind cu cea mai mare atenţie fiecare ungher. Urcase treptele de mai multe ori cu urechea la pândă la ce se întâmpla deasupra. Îşi spuse în sine: „Nu aud nimic şi pe bună dreptate. Focul nu s-a potolit şi nu se pot apropia… Rămâne de văzut dacă vor reuşi să-l stingă până mâine… Cred că da. Oricum, vom aştepta. Nimic nu ne grăbeşte… Aici cel puţin sunt ferit de tentaţia de a da târcoale casei unde-i Bertille.”

După cum se vede, nu era îngrijorat deloc de soarta fetei. Încrederea sa în Pardaillan era puternică. Deoarece cavalerul se însărcinase cu paza tinerei, aceasta se afla în siguranţă, fără nici o îndoială.

Tot scotocind în stânga şi în dreapta, observă într-un colţ un obiect strălucitor şi-l ridică murmurând:

— Ce mai e şi asta? …

Tocmai găsise cutiuţa pe care Colline Colle o luase din caseta Bertillei şi la rândul său, Carcagne o sustrăsese matroanei, după care, se pare, o pierduse în toiul luptei.

Deschizând-o, Jehan găsi hârtia ce-o conţinea. Nici Carcagne, nici Colline Colle n-o putuseră descifra deoarece era scrisă într-o limbă străină. Era în italiană. După câte ne amintim, fiul lui Pardaillan cunoştea italiana şi începu să citească.

Era o a patra copie a documentului pe care părintele Parfait Goulard i-l smulsese Collinei Colle.

Jehan o citi până la capăt. Când termină fu cuprins de un acces de furie şi cocoloşi hârtia după care o aruncă cât colo. Cutiuţa de fier avu aceeaşi soartă şi ateriză cu zgomot pe treptele de piatră. Bombăni furios:

— Blestemata asta de comoară mă urmăreşte chiar şi aici? Îţi vine a crede că o putere infernală a hotărât ca eu să o fur! … Pe toţi dracii! Mai degrabă… Asta ce mai e? … Ia te uită! …

Iată ce se întâmplase: cutiuţa nu conţinuse decât o singură hârtie, Jehan era sigur de asta. Şi această hârtie o mototolise şi o aruncase cât colo. O mai vedea şi acum, acolo jos, la poalele scării. Şi din această cutiuţă – goală după câte văzuse el – apăruse o altă hârtie care acum se afla pe una din treptele scării.

Surpriza şi curiozitatea îi potoli furia. Se surprinse gata să urce scara şi să culeagă hârtia. Se opri nehotărât şi, ridicând din umeri, mormăi:

— Şi de ce n-aş vedea ce-i cu ea? … Ce rău aş face? … S-ar putea crede, pe cinstea mea, că mi-e teamă! … Oare cifra asta, de zece milioane, mi-a luat minţile? Pe toţi dracii, nu voi mai fura, fie că e vorba de o para, fie că e vorba de zece milioane!

Urcă hotărât treptele şi culese rămăşiţele cutiuţei. Abia atunci observă că de fapt era vorba de două hârtii care ieşiseră din ea. Examină mai întâi ceea ce rămăsese din biata cutiuţă şi surâse:

— Avea fundul dublu… sub violenţa loviturii s-a deschis.

Mulţumit de constatare, desfăcu la întâmplare una dintre hârtii. Era o a cincea copie a documentului, de această dată

în franceză. Desfăcu şi cealaltă hârtie. Nu era scris nimic. Avea doar câteva perforări ciudate. Intrigat, o întoarse pe toate părţile, murmurând:

— Ce dracu înseamnă asta…

Nerăbdător, fu cât pe ce să le arunce, ca şi pe prima. Din întâmplare le apropie una de cealaltă şi observă că au aceleaşi dimensiuni. Voi să verifice faptul şi le puse una peste alta. Ceea ce văzu, îl făcu să strige bucuros:

— Pe toţi dracii! Am găsit! … Cum de nu m-am gândit la asta?

Cea de-a doua hârtie era o grilă. Punând-o peste textul scris în franceză, apăreau din loc în loc fraze care schimbau complet sensul original.

Pentru a înţelege cele ce vor urma, suntem obligaţi să redăm integral textul documentului pe care părintele Joseph îi tradusese din latină, Saętta din italiană, Pardaillan din spaniolă şi în cele din urmă, chiar atunci, Jehan iarăşi din italiană, ţinând acum în mână textul în franceză:

CAPELA SFINŢILOR MARTIRI (aflată la răsărit şi sub spânzurătoarea femeilor)

Se va săpa la baza clădirii mânăstirii, înspre partea Parisului. Se va descoperi o boltă sub care se află o scară cu 37 de trepte care duce într-o subterană în care se înalţă un altar. Pe piatra acestui altar sunt gravate 12 semne reprezentând 12 trepte. Se va săpa sub cea de-a douăsprezecea treaptă, însemnată cu o cruce grecească. Se va descoperi un mâner de fier. Apăsându-l cu putere, va apărea o deschizătură care va da la iveală o groapă. Se va săpa în această groapă până când se va ajunge la o dală. Sub dală se află un sicriu, iar în sicriu este comoara.

Aplicând grila peste text, iată ce citi Jehan le Brave: „Sub spânzurătoarea femeilor se află o scară cu 12 trepte. Se va săpa sub cea de-a douăsprezecea treaptă până când se va ajunge la o dală. Sub dală se află un sicriu, iar în sicriu este comoara.”

După ce termină de citit, tânărul rămase visător în faţa ultimei trepte a scării, gândind:

— Să fie oare adevărat că toate aceste milioane sunt ascunse aici? … Dacă aş cerceta? … Ei na! Şi ce-mi pasă mie la urma urmei! …

Începu să râdă încet, murmurând:

— Şi ceilalţi: regele, regina, Concini şi mai ştiu eu câţi! … Ce dezamăgiţi vor fi când îşi vor da seama că şi-au pierdut timpul şi banii căutând o comoară care nu se află acolo unde cred ei. Pe toţi dracii! Aş vrea să le văd atunci mutrele.

În mod mecanic şi fără nici o idee preconceptă, împături cele două hârtii, o culese şi pe aceea pe care o aruncase şi le băgă în buzunar spunând:

— Cum de-am găsit cutiuţa asta tocmai aici? … Cine ştie de cât timp o fi? … A fost pierdută de cineva sau a fost pusă intenţionat? … Cine ştie? … Ei! Mai bine să nu mă gândesc la asta.

Reveni în preajma tovarăşilor săi şi, lucru ciudat, nu spuse nimic despre cele descoperite. După câtă foame le era, traseră concluzia că se făcuse târziu.

Începură să pregătească masa. Unul din cufere îndeplinea rolul de masă. Pe el puseră ulciorul cu vin, un jambon, un cârnat uriaş şi câteva pâinici.

Mai aveau şi o cantitate uriaşă de ouă şi câteva păsări. Cei trei aprinseră focul într-un colţ şi începură să frigă două găini. Jehan se însărcină cu pregătirea omletei. După câte ştim, acest fel de mâncare îi reuşea de minune.

Curând, cina fu gata. Strălucind de mândrie, Jehan strigă plin de el:

— La masă, fârtaţilor! … şi spuneţi-mi ce credeţi despre omleta asta!

Şi-n acel moment se auzi o voce răsunătoare:

— Vreau şi eu o bucată din această delicioasă omletă!

Capitolul 16

— Domnul de Pardailan! exclamă Jehan.

Surpriza sa era atât de mare, încât rămase cu tigaia în mână, aiurit, fără a-i adresa vreun cuvânt de bun venit şi aruncând în jur priviri speriate pentru a descoperi locul prin care vizitatorul neaşteptat intrase în subterană.

— El însuşi! răspunse Pardaillan cu un surâs ironic văzând efectul produs de sosirea sa.

Şi cu acest accent de indignare comică:

— Ei, la naiba! În felul ăsta mă primiţi? … Veţi îndrăzni să refuzaţi cererea unui sărman şi bătrân aventurier care moare de foame şi sete? … Dacă-i aşa, înseamnă că nu sunteţi creştini şi, blestemaţi fiind, veţi arde în focul veşnic…

— Iertare, domnule! îl întrerupse Jehan râzând în hohote. Suntem prea buni creştini pentru ca să dorim să ardem în focul veşnic.

— Asta vă face cinste!

— Dar nu mă aşteptam să vă văd apărând aici! … Cred că veţi înţelege şi scuza mirarea mea.

— Înţeleg şi „scuz”, declară cu mărinimie Pardaillan. Dar numai cu condiţia să am şi eu partea mea din această omletă pe care aţi pregătit-o cu atâta pricepere… Şi de asemenea, o parte din găina aceea, ca şi din jambonul suculent şi cârnatul aromat… Şi Pardaillan, la fel de vesel ca şi fiul său, începu să râdă. Văzând acestea, ceilalţi trei viteji izbucniră la rândul lor în hohote de râs răsunătoare. Pentru câteva clipe, sub bolta înaltă a subteranei nu se auzi decât zgomotul unei bucurii sincere. Primul care-şi reveni fu Jehan:

— Pe toţi dracii! strigă ei, se răceşte omleta! … Hei, voi de colo, repede, un scaun pentru domnul de Pardaillan care ne face cinstea de a cina cu noi.

Cei trei se repeziră şi aduseră scaunul cerut. De fapt, în faţa cufărului care ţinea loc de masă, traseră un alt cufăr pe care se aşezară Pardaillan şi fiul său, timp în care ceilalţi trei se aşezară pur şi simplu pe pământ. Cu aceeaşi nerăbdare, cei cinci începură să devoreze proviziile.

Pardaillan observă că Jehan nu-i pune nici o întrebare cu privire la Bertille. Mai mult, nici măcar nu-l întrebase cum de reuşise să intre în subterană. Înţelese delicateţea gestului său. Cu blândeţea pe care o folosea ori ce câte ori întâlnea pe cineva care-i plăcea, zise:

— Nu-mi cereţi nici o veste din partea domnişoarei Bertille? Chiar nu sunteţi îngrijorat?

— Nu, domnule, răspunse sincer Jehan. Deoarece sunteţi aici, înseamnă că totul e bine. Nici n-ar fi putut fi altfel, întrucât aţi binevoit să vă însărcinaţi să vegheaţi asupra ei. Ar fi trebuit să vă mulţumesc… dar sincer să fiu, nu găsesc cuvintele pe care le meritaţi.

— Ei, astea sunt fleacuri, zise Pardaillan ridicând din umeri. Mărturisiţi că sunteţi curios… Vă întrebaţi cum de am reuşit să pătrund în subterană, mai ales că nu se vede nici o cale de trecere… Poate că vă întrebaţi cum de-am reuşit să vă văd pregătind omleta – care, în paranteză fie spus, e excelentă -, în sfârşit, vă întrebaţi cum de am reuşit să aflu că sunteţi aici.

— Domnule, tot ceea ce aţi spus, este adevărat, recunoscu Jehan cu sinceritatea sa obişnuită. Dar aştept bunăvoinţa voastră de a ne-o spune.

Pardaillan îl aprobă, dând înţelegător din cap, dar în loc să-i răspundă, îl întrebă brusc:

— Cum aţi plănuit să ieşiţi de aici?

Jehan începuse deja să cunoască ciudata comportare a cavalerului, aşa încât întrebarea nu-l surprinse şi-i răspunse fără să clipească:

— Simplu, domnule: ştiţi, fără îndoială, că sub spânzurătoare se află o scară?

— O ştiu.

— Pe acolo voi trece.

— Dar toată această construcţie e aproape demolată. Deschizând trapa, riscaţi să fiţi zdrobiţi de toate dărâmăturile ce se află deasupra voastră.

— Este riscant, fără îndoială, dar mi-aş fi luat unele măsuri de siguranţă.

— Şi aţi fi reuşit de minune, nici nu mă îndoiesc de asta. Oricum, e totuşi mai bine că am venit. Drumul pe care vi-l voi arăta e mult mai sigur.

Şi abia atunci Pardaillan îi povesti cum, după ce părăsise cele două tinere, avusese curiozitatea să urce până la mânăstire pentru a afla dacă Jehan reuşise să scape.

Nu-i spuse nici un cuvânt despre întâlnirea cu Saętta. Ţi nici nu-i mărturisi că el, Pardaillan, cunoştea această subterană mai bine ca oricare altul.

— Eram sigur, spuse el în cele din urmă, că veţi găsi mijlocul de a ieşi. Dar m-am gândit că poate aţi fi fost nevoit

că uneori, să vă întoarceţi aici… Nicăieri în altă parte nu veţi găsi un loc atât de sigur.

— Dar, domnule, zise cu naivitate Jehan, nu văd de ce aş fi nevoit să mă ascund sub pământ că vulpea?

— Chiar credeţi că vă vor lăsa în pace când vor afla că sunteţi viu?

— Ei da! Ştiu că încă n-am terminat-o cu Concini! …

— Nu-i vorba de Concini, îl întrerupse Pardaillan, e vorba de rege!

— De rege? … Nu înţeleg. N-am comis nici o crimă.

Pardaillan îl privi mirat. Tânărul părea sincer.

— Din punctul vostru de vedere, ca şi din al meu, reluă cavalerul, v-aţi apărat viaţa şi e legal.

— Mă liniştiţi cu răspunsul vostru, domnule, zise Jehan cu blândeţe.

— Dar, continuă netulburat Pardaillan, din punctul de vedere al regelui, aţi comis o crimă. Prima dată, regele v-a iertat nesupunerea. De această dată, însă, nu vă va mai ierta. Cu atât mai mult cu cât aţi ucis un căpitan şi zece dintre soldaţii lui Sully, care nu este prea înţelegător… fără să mai amintim de stareţa mânăstirii, pe al cărei teritoriu aţi comis violenţe de neîngăduit. Aşa încât, în această afacere aveţi împotriva voastră toate autorităţile: soldaţi, poliţie, justiţie şi călugărime. Toţi se vor arunca pe urmele voastre ca nişte câini de vânătoare care au găsit urma şi nu se vor lăsa până nu vă vor ucide.

— Ei drăcie! … Nu mă gândisem la toate acestea!

Văzând cu câtă nepăsare rostise tânărul toate acestea s-ar fi putut crede că tot ce-i arătase cavalerul nu-l privea. Oricum, era prea inteligent ca să şi dea seama că Pardaillan îi arătase situaţia reală. Dar poate că-şi avea propriile idei.

Carcagne, Escargasse şi Gringaille, care ascultaseră fără a rosti un cuvânt, înţeleseră şi ei prea bine. Deja vedeau, într-un viitor nu prea îndepărtat, cum se înalţă nişte spânzurători frumuşele, cu funii noi, la capătul cărora, ei, complicii răzvrătitului, se legănau în bătaia vântului.

Atârnaţi de gât şi cu limbile scoase de un cot. După cât se pare, această viziune îi făcu destul de morocănoşi.

Pardaillan îşi dădu seama că efectul spuselor sale se produsese numai asupra celor trei. Fără să fie surprins, zâmbi uşor, satisfăcut. Încăpăţânarea şi nepăsarea fiului său, departe de a-l deranja, îi făcea plăcere. Dar, la rândul său şi cavalerul avea unele idei, aşa încât continuă:

— Aşa încât am ajuns la concluzia că trebuie să vă arăt intrările secrete care v-ar permite să intraţi în această subterană. Eu sunt singurul din Franţa care le cunoaşte. Astea vor să spună că, atâta timp cât vă veţi găsi refugiul aici, puteţi fi liniştit. Nimănui nu-i va trece prin cap să vă caute aici, deoarece nimeni nu bănuieşte existenţa acestei subterane.

— Domnule, pe drept cuvânt, sunt profund mişcat de atâta bunătate şi delicateţe ce o manifestaţi faţă de mine, spuse Jehan emoţionat. Poate că steaua cea mai bună v-a scos în calea mea. Dacă va fi necesar, mă voi refugia aici! Dar asta numai în caz de pericol extrem. Ce să fac, mie îmi place aerul şi lumina. Aici mă sufoc. Nu regret decât un singur lucru şi anume că, la această oră porţile oraşului sunt închise, altfel aş fi plecat numaidecât.

— Ei şi! făcu Pardaillan nepăsător, o noapte trece destul de repede. Vom pleca mâine, în zori.

— Şi aşteptând dimineaţa, se scuză Jehan, după ce v-am oferit o cină săracă, iată că sunteţi nevoit să petreceţi noaptea pe paie… ca şi mine de altfel. Credeţi-mă, sunt dezolat.

— Credeţi că asta mi s-ar întâmpla pentru prima dată? De câte ori nu mi-am petrecut nopţile sub cerul liber şi cu burta goală. În ceea ce priveşte cina, pe care voi o consideraţi săracă, vă mărturisesc sincer că a fost una din cele mai grozave. Şi credeţi-mă, am ceva experienţă în materie.

Mirat, Jehan îl privi cu atenţie, dar Pardaillan vorbea foarte convins. Atunci tânărul se simţi emoţionat. Dar

imediat se simţi din nou neliniştit.
— Adevărul este că, spuse el cavalerului, mă simt foarte stingherit dându-mi aceste aere de amfitrion când de fapt voi sunteţi acela care ne oferiţi ospitalitate.
— Şi cum asta, Dumnezeule? izbucni Pardaillan luându-şi o figură naivă.
— Simplu, voi sunteţi singurul care cunoaşteţi secretele acestei subterane… Poate că tot ce se află aici vă aparţine…
Jehan le Brave considera întrebarea pusă cavalerului de o mare importanţă deoarece nu-l slăbi din priviri. Dar acesta îşi păstră în continuare fizionomia-i de nepătruns.
— Dar vă înşelaţi, îi replică foarte sigur de el, nimic din ceea ce se află aici nu-mi aparţine.
— Atunci, fără îndoială cunoaşteţi proprietarul locului?
— De ce mă întrebaţi toate acestea? făcu Pardaillan, scrutându-l la rândul său.
— Fiindcă… mi-e teamă că nu va fi deloc mulţumit când va vedea cu câtă insolenţă mi-am permis să mă folosesc de bunurile sale.
— Asta era, făcu Pardaillan surâzător, în cazul ăsta nu vă fie teamă. Doamna căreia îi aparţine tot ceea ce vedeţi aici – fiindcă despre o femeie este vorba – a părăsit Franţa de mai bine de douăzeci de ani. O fi acum în Italia ţara sa de baştină? Ori în Spania? … Oare mai trăieşte? … Nu ştiu încă nimic.
Şi adăugă grav:
— Dar ceea ce ştiu sigur este că, dacă întâmplător ar afla ce aţi făcut, v-ar spune: „Aţi făcut bine. Consideraţi că tot ceea ce se află aici vă aparţine şi puteţi face ce doriţi.”
Jehan fu surprins de tonul pe care Pardaillan pronunţase aceste cuvinte. De la Saętta aflase că tezaurul aparţinuse prinţesei Fausta. Nu se îndoia că femeia la care făcuse aluzie cavalerul era chiar această prinţesă.
O clipă se întrebă dacă nu cumva tot ce se afla în subterană, chiar şi comoara, nu era de fapt proprietatea lui Pardaillan, Dar acesta negase şi nu-i putea pune la îndoială

cuvântul. Fu pe punctul să ceară unele lămuriri cu privire la Fausta. Dar, de acum, îl cunoştea pe cavaler. Ştia că dacă acesta nu-i spusese mai mult, avea motivele sale şi întrebarea ar fi fost de o indiscreţie inutilă. Se mulţumi să spună:

— Pe cinstea mea, domnule, m-aţi liniştit. Nu-mi mai simt conştiinţa încărcată.

În timp ce tatăl şi fiul discutau, cei trei viteji se prăbuşiseră pe snopii de paie şi acum sforăiau de răsunau bolţile.

Pardaillan şi Jehan petrecură câteva ore bune flecărind. Ori, pentru a fi mai exacţi, Pardaillan l-a făcut pe fiul său să-şi dea drumul la gură. În aşa fel încât, printre altele a aflat că datorită lui Ravaillac a putut tânărul s-o regăsească pe Bertille. În acelaşi timp înţelese că Ravaillac nutrea pentru tânăra fată o iubire profundă dar plină de discreţie.

— Ravaillac ăsta, spuse el pe un ton indiferent, nu-i cumva acel individ care a încercat să vă înjunghie atunci când îl aşteptam pe rege în faţa casei Bertillei?

— Chiar el, domnule. Aveţi memoria bună. Între noi fie spus, fiindcă acum pot să v-o mărturisesc, Ravaillac voia să-l ucidă de fapt pe rege… Era gelos, ce vreţi. Astfel încât i-am mărturisit fără şovăire că regele e tatăl Bertillei… Regele îmi cam datorează viaţa.

— Ah! exclamă cavalerul pe un ton ciudat, mi se pare că l-am văzut pe acest Ravaillac împreună cu părintele Parfait Goullard.

— Bineînţeles. Sunt prieteni foarte buni. Trebuie totuşi să vă mărturisesc că această prietenie mă surprinde puţin. În ceea ce priveşte caracterul şi obiceiurile, niciodată nu am văzut doi oameni aşa de diferiţi.

Pardaillan încruntă sprâncenele, dar nu spuse nimic. Se gândea la fratele Parfait Goulard pe care-l surprinsese prefăcându-se beat şi începu să înţeleagă scopul urmărit de acesta.

În cele din urmă, cei doi bărbaţi se întinseră şi ei pe paie, iar Jehan adormi numaidecât. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu Pardaillan care încercă să treacă în revistă evenimentele petrecute în cursul zilei.

Avusese o discuţie destul de lungă şi amănunţită cu Bertille cu privire la hârtiile pe care aceasta le primise. Ştiuse până atunci destule lucruri esenţiale despre acest subiect. Ceea ce-i spusese ea, nu-i dădu decât unele amănunte secundare.

Bertille se arătase neliniştită de dispariţia unei cutiuţe cu fund dublu, care conţinea cifrul şi dădea adevăratele indicaţii cu privire la comoară. După cum ne amintim fata recunoscuse inelul de fier al Faustei pe degetul Perrettei. Asta o făcuse să presupună că micul obiect îi dispăruse.

Pardaillan, căruia îi venise o idee, se grăbi s-o liniştească spunându-i că va veghea asupra comorii.

Deoarece inelul fusese dăruit Perrettei de fratele său, Gringaille, cavalerul trăsese concluzia că acesta avusese în mână cutiuţa. În ce fel? Nu conta. Nu se îndoia însă, că din mâinile lui Gringaille această cutiuţă nu va trece în mâinile fiului său. Cu ochii închişi, în întuneric, îşi spunea: „Pe toţi dracii! Nu-i voi spune nimic până nu se va lămuri chestia comorii. Pentru asta, trebuie să-l las să acţioneze liber… fără a-l pierde din ochi, însă. Pun pariu că la această oră cunoaşte deja conţinutul cutiei. Mâine va afla şi cum poate intra aici nestingherit, milioanele fiindu-i astfel la îndemână. Vreau să văd dacă va avea tăria de a rezista ispitei.”

Ajungând la această concluzie şi fiind sigur că Bertille (căreia îi dăduse unele indicaţii fără a-i dezvălui adevărul) nu-i va spune nimic lui Jehan, Pardaillan adormi la rândul său.

Capitolul 17

A doua zi, o zi de joi, cei cinci bărbaţi se treziră în zorii zilei. Pardaillan îşi goli punga. Aceasta conţinea cam o sută de pistoli, pe care-i oferi fiului său. Cum acesta încerca să refuze, îi spuse blând:

— Luaţi-i, nu vă jenaţi. Nu sunt bogat, e adevărat, dar mă pot lipsi de ei fără să mă strâmtorez. Dacă doriţi, mi-i veţi înapoia când veţi fi bogat… ceea ce se va întâmpla curând. Nu puteţi fi nepăsător faţă de oamenii voştri.

Gringaille, Escargasse şi Carcagne aruncau priviri lăcrimoase când spre grămăjoara de aur, când spre zdrenţele lor. Cunoşteau prea bine mândria şefului lor şi credeau că acesta va refuza, lucru care-i nemulţumea dinainte. Dar spre marea lor surpriză, Jehan acceptă fără să mai facă mofturi. Şi tocmai când deschidea gura pentru a mulţumi, cavalerul i-o tăie scurt, spunând cu o asprime prefăcută:

— La drum!

Îndreptându-se înspre un ungher al grotei îi explică, îndatoritor, mecanismul care acţiona uşa secretă. Odată trecută uşa, pătrunseră într-un coridor destul de strâmt, dar foarte lung. La capătul coridorului mai dădură peste o uşă secretă, căreia Pardaillan îi dezvălui secretul. Ieşind afară, văzură că se află într-o carieră părăsită care se afla pe partea de vest a colinei. La jumătatea înălţimii colinei, pe o platformă ceva mai largă se aflau cinci mori. Ceva mai departe, spre nord, se mai vedea o moară pe la poalele căreia trecea şi se bifurca drumul ce ducea la fântâna But. În apropierea acestei mori se opriră cei cinci.

Jehan împărţi pistolii cu cei trei tovarăşi ai săi, care intrară în Paris prin poarta Saint-Honoré şi se opriră drept la prăvălia unui negustor de haine vechi. Ieşiră de acolo îmbrăcaţi în nişte costume destul de bune şi cu destui pistoli sunându-le încă în buzunare. Fericiţi, braţ la braţ, o luară la drum, veseli ca nişte şcolari în vacanţă.

Cât despre Pardaillan şi Jehan, aceştia se îndreptară spre fântână But care se afla cam la o sută de paşi depărtare. Trecură prin faţa cătunului Clignancourt şi ajunseră deasupra capelei, la locuinţa frumoasei Perrette.

Pardaillan îi propusese fiului său ca această zi s-o petreacă în compania logodnicei sale. Îşi spusese probabil că acesta,

atâta timp cât se va afla acolo, va fi în siguranţă. Oricare ar fi fost motivul, Jehan se grăbi să accepte. Cei doi bărbaţi nu intrară, totuşi, până nu se convinseră că prin împrejurimi nu e nimic suspect.

Pentru Jehan, ziua se scurse extrem de iute. Ca de altfel şi pentru Bertille. Dar oricât de fericit ar fi fost, tânărul nu-şi pierdea capul. În timp ce Pardaillan discuta cu Bertille, acesta o trase pe Perrette într-o parte şi-i dădu unele instrucţiuni, dându-i totodată ceea ce-i mai rămăsese din suta de pistoli oferiţi de cavaler.

Pe înserat, tatăl şi fiul se întoarseră în Paris prin poarta Montmartre. Şi la plecare, ca şi la sosire, nu văzură nimic neliniştitor în preajma căsuţei. De altfel, Escargasse, Carcagne şi Gringale urmau să vegheze pe rând, de la o oarecare distanţă, asupra locuinţei celor două fete.

Pardaillan îşi invită fiul să cineze împreună la hanul Grand-Passe-Partout. Jehan acceptă bucuros cina, dar refuză găzduirea pe care i-o oferea cavalerul, spunându-i:

— Mă voi întoarce la locuinţa mea din strada l’Arbre Sec. Dacă tot mă cred mort, voi fi la fel de în siguranţă că în oricare altă parte.

Şi făcu după cum hotărâse.

A doua zi se trezi dis-de-dimineaţă şi începu să se plimbe cu paşi mari prin mansardă, reflectând asupra situaţiei. În cele din urmă rezumă cu voce tare: Din toate astea, trag concluzia că a sosit vremea să fac ceva avere dacă vreau să capăt fericirea care se află lângă mine.

Şi cuvântul avere aprinse o luminiţă în gândurile sale. Luă hârtia pe care o găsise în cutiuţă şi o privi visător. Deodată scăpară amnarul, aprinse opaiţul şi arse cele trei hârtii murmurând furios:

— Aşa, cel puţin nu va avea ce să-mi mai tulbure mintea!

Şi ieşi din casă pe la zece şi jumătate. Nu ştia încotro s-o ia. Nici măcar nu ştia ce are de făcut. O idee îi încolţise şi anume: trebuia să găsească un mare senior în slujba căruia să intre şi cu puţin noroc, îşi va face o situaţie convenabilă.

În ceea ce priveşte cărui mare senior să i se adreseze, cum să se prezinte, cine să-l recomande, nu avea nici cea mai mică idee. Era, desigur, regele… Dar, la dracu, ar fi însemnat să-şi ridice ochii ceva prea sus. Şi apoi, oricât de iertător ar fi fost, regele n-ar fi uitat, fără îndoială, că într-o zi îl ameninţase cu vârful spadei. Regele îi ordonase să se facă uitat. Şi nu cu afacerea din ajun, de la spânzurătoare, ar fi obţinut rezultatul dorit. Sigur că regele aflase despre această aventură care nu era de natură de a-i deschide porţile. Poate cele ale închisorilor Châtelet, Conciergerie ori ale Bastiliei, în fine, ale oricărei închisori, dar niciodată pe cele ale palatului Luvru.

Gândindu-se bine, îşi spuse că nu e cazul să se mai gândească la rege. Ei! Dacă ar fi putut să-i facă vreun serviciu care-ar fi avut darul să facă uitată purtarea sa dinainte! … Dar, ce serviciu? … Habar n-avea.

Hotărî, fie ce-o fi, să se lase în seama norocului. Cutreiera străzile cu o nepăsare superbă, fără să-şi ia nici o precauţie, fără a se gândi să se ascundă. Chiar trecuse prin faţa locuinţei lui Concini, dar nu din bravadă, ci pur şi simplu din neatenţie şi fiindcă se afla pe strada Saint-Honoré. Dar, chiar dacă şi-ar fi dat seama, tot nu şi-ar fi schimbat drumul numai pentru atâta lucru.

Pe când traversă răspântia Trahoir, cineva i se înfipse în faţă şi-i strigă surprins:

— Domnul cavaler Jehan le Brave! … Cum, chiar voi sunteţi? … Şi încă teafăr, pe legea mea! …

Smuls cu brutalitate din gândurile sale, Jehan tresări şi lăsă privirile să-i cadă asupra celui ce-i vorbea.

Era un tânăr de cel mult optsprezece ani. Purta un costum splendid, de o eleganţă supremă. Cu toată frageda sa tinereţe, avea o stăpânire de sine uluitoare, o mândrie în priviri puţin obişnuită.

Evident că era un mare senior şi, fiind conştient de acest lucru, ţinea s-o arate tuturor numai prin aptitudinea sa. Şi într-adevăr, tânărul se numea Henri de Nogaret, conte de

Candale. Era fiul mai mare al ducelui d'Épernon, fostul favorit al lui Henri al III-lea şi care ştiuse să se strecoare atât de bine printre intrigile de la curte încât, în prezent, era unul din intimii regelui Henri al IV-lea.

Pentru a fi cinstiţi, trebuie să recunoaştem totuşi că tânărul nu se gândea acum s-o facă pe marele senior. Era încântat, în mod evident, de această întâlnire. O bucurie copilărească i se citea în priviri. Departe de a se gândi să-şi strivească interlocutorul cu superioritatea pe care i-o dădeau rangul şi naşterea, părea că-l priveşte ca pe un erou căruia îi arăta o admiraţie naivă şi entuziastă.

Jehan observă toate acestea şi-şi stăpâni mişcarea de nemulţumire care-l încercase.

— Ei, domnule conte! făcu acesta cu un surâs puţin ironic, de ce n-aş fi în viaţă? … Pe toţi dracii! Îmi doriţi moartea?

— Nicidecum, salvatorul meu! strigă tânărul Candale cu o tărie care-i arăta sinceritatea, nicidecum! Mi-aţi salvat viaţa! Credeţi că asta se uită? Numai că se vorbea de moartea voastră şi pe cinstea mea, eram distrus.

— E prea mare onoarea pe care mi-o faceţi, spuse Jehan, fără a se putea şti dacă o spune serios ori în zeflemea. Dar iată că m-aţi făcut curios. Cine naiba se poate gândi la un prăpădit ca mine? …

— Cine? exclamă Candale ridicând braţele spre cer, dar… regele, domnule. Însuşi regele, miniştrii, curtea… Toată ziua de ieri s-a vorbit de voi. Şi la ora asta cred că tot oraşul discută. Sunteţi eroul zilei… şi sunteţi singurul care n-o ştiţi.

Ca mare senior ce era, contele Candale vorbea în gura mare şi se ţinea înfipt în faţa interlocutorului, oprindu-l astfel să-şi continue drumul.

Jehan aruncă o privire rapidă în jurul lui. Instinctiv îşi potrivi centura şi-şi puse mâna pe garda săbiei. Bănuia cam în ce termeni se discutase despre el. Dacă regele şi miniştrii îi făcuseră neînsemnata cinste de a se ocupa de el, asta nu însemna că îi doreau binele.

Înţelese că, din momentul în care vor afla că este viu şi nu putea să dureze prea mult, va avea pe urmele sale toată poliţia oraşului. Şi zăpăcitul ăsta tânăr care în bucuria lui îi trâmbiţa numele în plină stradă…

Dar nici măcar nu clipi. Numai că, deoarece vocea răsunătoare a tânărului începuse să atragă atenţia asupra lor, îl dădu la o parte cu un gest de extremă autoritate şi o luă în josul străzii Saint-Honoré cu un pas nepăsător, dar cu ochii la pândă.

Tânărul conte de Candale nu se lăsă. Îl luă familiar de braţ şi victorios, începu să meargă alături de el. Dacă gestul îl contrarie pe Jehan, totuşi nu lăsă să se vadă nimic şi-l întrebă cu tonul cel mai naiv posibil:

— Şi cu privire la ce mi-au acordat atenţia lor aceste personaje ilustre?

— Mai şi, întrebaţi? … Dar cu privire la afacerea de la spânzurătoarea de la Montmartre… Nu se vorbeşte decât despre asta, domnule… Ah! Pe toţi dracii! Cât de frumos trebuie să fi fost! Ce mult aş fi vrut să fiu şi eu acolo! … Aş fi stat alături de voi, domnule. Doamne! Pe toţi dracii! Un bărbat, un singur bărbat ţinând piept la mai mult de o sută… şi scoţând din luptă nici nu mai ştiu câţi. Asta-i minunat! …

— Ah! Dar deloc. Am avut noroc, asta-i tot.

— E un fel de-a spune, drace! … Şi explozia finală? I-aţi avertizat în mod loial, după câte se spune! Aţi fi putut să fiţi ucis… şi iată-vă, teafăr şi nevătămat. E un miracol. Şi aţi făcut toate acestea singur.

— Iertare! Am fost ajutat de câţiva tovarăşi.

— Da, trei, o ştiu… Dar au sosit abia la urmă.

— Sunteţi bine informat după câte văd. Dar, spuneţi-mi, la curte, toată lumea se agită la fel de binevoitoare ca voi, domnule?

— Drept să spun, nu, domnule, spuse cu sinceritate Candale. Unii vă admiră fără margini, în vreme ce alţii turbaseră. Mai ales domnul de Sully şi comandantul

jandarmilor. Fiţi atent, domnule, din momentul în care vor afla că sunteţi în viaţă, nu vă vor acorda o clipă de răgaz.

— Nici nu mă-ndoiesc! spuse Jehan cu un surâs răutăcios. Şi regele, ce spune?

— În mod oficial îi aprobă pe aceşti doi domni. Dar domnul duce d'Épernon, tatăl meu, afirmă că este încântat şi că, în sufletul său, regretă moartea unui asemenea viteaz.

— Ah! făcu simplu Jehan.

Şi în sinea sa gândi: „Da, domnul de Pardaillan mi-a spus-o: regele este un viteaz şi un om de inimă."

Tot discutând, cei doi tineri ajunseră în colţul străzii Grenelle. Palatul ducelui d'Épernon se afla pe strada Plâtričre. În colţ cu strada Breneuse. Jehan cunoştea acest lucru. Şi cum strada Plâtričre se afla în prelungirea străzii Grenelle, se opri cu intenţia de a se despărţi de tovarăşul său. Dar acesta se opuse:

— Nu vă las aşa de uşor, spuse el agăţându-se de braţul lui Jehan. Veniţi, vreau să vă prezint domnului duce, tatăl meu. Va fi încântat să vă cunoască şi să vă mulţumească, deoarece ştie că vă datorez viaţa, domnule cavaler.

— Domnule, spuse Jehan cu răceală, îmi daţi un titlu pe care nu-i posed. Nu sunt cavaler. Nici măcar gentilom.

— Haida-de! Să le-o spuneţi altora, domnule! … Sunteţi de rasă, asta se vede. Spuneţi că nu sunteţi cavaler? Hm, sunt sigur că veţi sfârşi în pielea unui duce, sau cine ştie, a unui prinţ. Pe toţi dracii, v-o spun eu!

Rostise fraza cu o convingere arzătoare şi cu o impetuozitate tinerească.

— Ei drăcie, ce vă mai ambalaţi! spuse Jehan surâzând. Era întors cu faţa spre poarta Saint-Honoré şi, discutând, zări o caleaşcă în depărtare care se îndrepta spre ei. Caleaşca era escortată de trei cavaleri.

În momentul în care rostise ultimele cuvinte, caleaşca ajunsese în dreptul străzii Bons-Enfants. Fiul lui Pardaillan avea o privire ageră şi, recunoscându-i pe cavaleri, surâsu-i dispăru de pe buze şi trăsăturile-i împietriră.

Cei trei cavaleri erau gentilomii lui Concini: Eynaus, Roquetaille şi Longval. Jehan se resemnase. Îi cunoştea de acum pe fiecare. Ştia că al patrulea, Saint-Julien, nu participa pentru moment la expediţii deoarece nu-i plăcea să apară în lume cu capul înfăşurat în cârpe.

Dar contele de Candale care era aşezat cu spatele spre caleaşcă, nu-şi dădu seama de motivul ezitării lui Jehan. Crezu că acesta evită să fie prezentat unui mare senior ca ducele d'Épernon numai datorită faptului că nu se credea gentilom. Şi cum acesta era un lucru de importanţă capitală în vremurile acelea, încercă să-l convingă, spunându-i:

— Domnul d'Épernon m-a asigurat că regele a declarat în faţa intimilor săi că faceţi parte dintr-o casă ilustră. Cuvântul regelui nu poate fi pus la îndoială. În consecinţă domnul duce, tatăl meu, vă va primi cu toată consideraţia datorată unui gentilom.

Şi cu o inconsecvenţă superbă, adăugă, ca şi cum ar fi adus un argument decisiv:

— Puteţi crede că m-aş fi purta cu voi în acest fel dacă nu v-aş fi considerat egalul meu?

Din toate acestea, Jehan nu reţinuse decât un singur lucru: şi anume că regele afirmase că face parte dintr-o casă nobilă. Regele cunoştea aşadar secretul naşterii sale? Cum? De când? Îi veniră în minte o mulţime de întrebări, în timp ce spunea cu glas tare:

— Domnul d'Épernon ştie cine sunt în realitate?

— Nu. Regele nu a spus nimic în plus. Hai, veniţi, nu uitaţi că tatăl meu este comandantul general al infanteriei şi că se bucură de credit suficient pentru a contrabalansa influenţa celor care se înverşunează contra voastră. Este în căutare de oameni hotărâţi şi viteji, ei de seamă voastră sunt rari. Credeţi-mă, va fi fericit dacă veţi accepta să vă alăturaţi casei noastre şi vă va obţine intrarea în graţia regelui.

În sinea sa, gândea: „La urma urmei ce risc? Poate că ăsta e norocul meu! … După câte se pare, sunt unii oameni care

ştiu cine sunt… şi-i voi găsi, pe toţi dracii! … şi vor fi nevoiţi să mărturisească.”

Şi cu voce tare, cu o mărinimie suverană, ca şi când ar fi făcut o favoare, spuse:

— Ei bine! Fie, să mergem!

Contele de Candale era prea tânăr, sau poate gândea încă prea superficial pentru a prinde unele nuanţe. După cum o spusese chiar el, cu naivitate, nu şi-ar fi amintit că datora viaţa lui Jehan le Brave, dacă regele n-ar fi declarat că acest aventurier este de familie nobilă. Fiu de curtean, contele era născut să fie curtean. Simţea din instinct de unde bate vântul şi îl urma fără greş. Asta era tot secretul amabilităţii pe care i-o arătase lui Jehan. Iar acesta înţelesese. De altfel, se mai trădase odată, spunând:

— Veniţi! Răspund de faptul că veţi fi primit foarte bine şi sunt sigur că domnul d’Épernon îmi va mulţumi văzând ce recrut valoros îi aduc.

Şi luându-l de braţ pe Jehan, îl trase spre strada Grenelle. Pe când traversau strada Coquilliere, care despărţea strada Grenelle de strada Plâtričre, Jehan întoarse capul. Caleaţca ţi escorta sa se aflau în urma lor, cam la o sută de paşi şi părea că urmează aceeaşi cale.

La această constatare, avu un surâs care i-ar fi înfricoşat pe gentilomii lui Concini dacă aceştia l-ar fi văzut. Dar Longval, Eynaus şi Roquetaille nici nu se mai gândeau la banditul Jehan le Brave pe care-l credeau înmormântat sub sfărâmăturile spânzurătorii de la Montmartre.

Capitolul 18

Palatul d’Épernon îţi avea intrarea de onoare prin strada Plâtričre. Acesta ocupa o parte din respectiva stradă ca şi din strada Breneuse. Grădina se întindea pe partea celei din urmă, până în strada Coq-Héron. Fostul favorit al lui Henri al III-lea avea şi el un fel de curte a sa ca şi o mică garnizoană.

Şi într-adevăr, în solda să se aflau câteva sute de gentilomi dintre care mulţi locuiau în palat. În afară de aceasta, fiind

comandantul general al infanteriei, o mulţime de ofiţeri de toate gradele veneau acolo să-i primească ordinele, umplând anticamerele.

Pe poarta principală, care se afla larg deschisă, Jehan observă o vânzoleală neîntreruptă a numeroşi negustori, bancheri angrosişti şi a altor oameni de afaceri. În curtea de onoare era o adevărată îngrămădeală: gentilomi, ofiţeri, soldaţi, lachei ca şi un amestec de căleşti, litiere şi cai.

Toate acestea depăşeau cu mult curtea, încă modestă, a casei Concini. Fiul lui Pardaillan, ţeapăn şi nepăsător în aparenţă, era în fundul sufletului puţin înspăimântat. În sinea sa, îi era recunoscător contelui de Candale care, în cele din urmă, îl conduse în apartamentul propriu. Aici, cel puţin, găsi puţină linişte.

Candale îl servi cu o sticlă de vin cu un buchet delicios şi nişte prăjiturele crocante. După ce ciocni cu Jehan, pe care-l considera conform propriei sale expresii „un recrut de valoare”, îl părăsi câteva momente pentru a-şi anunţa tatăl. Se întoarse în mai puţin de cinci minute, puţin contrariat.

— Domnul duce discută acum cu nişte vizitatori. Imediat după aceasta vă va primi şi de aceea vă roagă să aveţi amabilitatea să aşteptaţi câteva momente.

Jehan înţelese favoarea ce-i era acordată. După ce văzuse îngrămădeala din curte, îşi putea imagina ce se află în anticameră.

Spuse deci cu graţie:

— Fiţi liniştit, domnule. Voi aştepta.

— Dar asta nu-i totul… Vedeţi, sunt obligat să vă părăsesc… Am un ordin de îndeplinit. Oricum, lipsa mea va fi de scurtă durată. Preferaţi cumva să vă conduc în anticameră?

— Oh! Nu! spuse repede Jehan, prefer singurătatea… Vă voi aştepta în apartamentul vostru… Dacă asta nu vă deranjează.

— Nicidecum, pe toţi dracii! … Vă las! Şi aşteptându-mă, goliţi sticla. Nu uitaţi că aici sunteţi ca la voi acasă. Dacă

aveţi nevoie de ceva, loviţi acest gong.

Jehan făcu o mică plecăciune, mulţumindu-i.

Odată Candale plecat, începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Pe când trecea prin dreptul unei draperii groase menite să mascheze o uşă, auzi zgomotul uşor al unor scaune mişcate din loc. Se opri instinctiv şi auzi clar o voce care spunea:

— Doamnă, aici vom putea asculta liniştiţi fără teama de a fi auziţi de cineva. Este apartamentul fiului meu, Candale. Am avut grijă să-l îndepărtez.

— Ei drăcie! murmură Jehan stingherit.

Era cât pe-aici să tuşească sau să facă orice alt zgomot pentru a-i atenţiona pe cei doi care se credeau la adăpost de orice indiscreţie, când în aceeaşi clipă se auzi vocea unei femei:

— Duce, ştiu că nu poţi suferi călugării. Cu toate acestea mi-am permis să aduc unul cu mine.

„Doamna Concini! gândi fiului lui Pardaillan. O! Dar asta schimbă complet lucrurile! … Concini îmi vrea moartea… Am tot interesul să aflu ce urzeşte. Asta-i de bun augur! … Să ascultăm şi dacă-i posibil, să şi privim…”

Şi, în loc să facă şi cel mai mic zgomot, după cum intenţionase la început, rămase ţeapăn ca o statuie, ţinându-şi chiar şi răsuflarea, în timp ce, îndepărtând uşor draperia, privea prin uşa întredeschisă.

Îl văzu pe ducele d’Épernon, pe care-l cunoştea din vedere, pe Léonora Galigaď ţi un călugăr, un bătrân vânjos, cu o fizionomie blândă şi ţinută maiestuoasă. Toţi trei se aflau aşezaţi pe scaune.

— Doamnă, adus de voi, venerabilul părinte e binevenit, răspunse d’Épernon cu o voce, de această dată, de gheaţă.

Cu un zâmbet scurt şi ascuţit, Léonora aruncă o privire fugară călugărului nepăsător.

— Adevărul este că, reluă ea cu un grăunte de ironie, în ciuda aparenţelor, acest om al bisericii nu este un oarecare.

Şi cu un ton solemn, adăugă:

— Este omul care se bucură de toată încrederea reginei. Este omul care, din umbra în care de bunăvoie s-a retras, ne-a condus pe toţi până acum. Acum a considerat că a sosit momentul să iasă la lumină. De aceea am venit pentru a vă spune: „Acest călugăr se numeşte Claude Acquaviva… De acum, cu el veţi discuta.”

Trufia pe care fostul favorit al lui Henri al III-lea o arăta tuturor celor pe care-i socotea inferiori, dispăru ca prin farmec. Oricât de mare senior ar fi fost – Jehan văzu cu uimire – se ridică în grabă şi, făcând o plecăciune adâncă, bolborosi speriat:

— Iertare, monseniore, nici măcar nu am bănuit!

„Oh! gândi Jehan, cine poate fi acest călugăr în faţa căruia, un personaj atât de puternic precum ducele d’Épernon, se înclină cu atâta respect? … Să ascultăm cu atenţie!”

Acquaviva primi omagiul cu aceeaşi nepăsare cu care făcuse faţă impertinenţei. De acum având dreptul de a porunci, îi spuse cu blândeţea sa caracteristică:

— Luaţi loc, fiul meu… Numiţi-mă pur şi simplu „părinte”.

D’Épernon se înclină din nou şi ascultă… cum l-ar fi ascultat şi pe rege într-o asemenea situaţie. Numai că murmură, uşor neliniştit:

— Voi aici, la Paris… părinte? … Ce imprudenţă! … Numai dacă nu…

— A sosit momentul, domnule. Presupun că asta voiţi să spuneţi?

Cu capul, d’Épernon făcu un semn afirmativ. Şi Jehan, care nu înţelegea nimic, văzu că era extrem de palid şi că părea neliniştit, agitat.

Léonora Galigaď ţi Acquaviva observară şi ei acest lucru deoarece schimbară o privire rapidă.

— Domnule, reluă călugărul, acest Ravaillac pe care l-aţi adus de la Angoulęme şi de care sunteţi atât de sigur, pare acum mult prea şovăitor.

— E drept, părinte. De câteva zile am senzaţia că-mi scapă printre degete. Mi-e teamă să nu abandoneze afacerea.

De această dată, Jehan înţelese şi cu o tresărire indignată, gândi: „Pe toţi dracii! Ce stăpân minunat aş fi avut! E la fel ca şi Concini.”

Şi cu un surâs răutăcios: „Sunt mai bine informat că tine, duce trădător şi laş. Iată că ştiu de ce Ravaillac îţi scapă printre degete.”

— Dar nu putem aştepta la nesfârşit ca acest nebun să se hotărască să acţioneze, interveni Léonora.

— Asta mi-am spus-o şi eu, doamnă. Şi cum roşcatul din Angoulęme pare a da înapoi, m-am gândit la un bărbat puternic şi hotărât pe care Candale tocmai mi l-a adus. Sper să am mai mult noroc cu acesta.

„Ei drace!” îşi spuse furios Jehan strângând instinctiv mânerul spadei, se pare că eu sunt alesul care-l va asasina pe rege? … Ce poftă am să-l spintec pe individul ăsta care-şi spune duce! … Da, dar aşa nu mai am ocazia să aflu ce plănuieşte. Să avem răbdare şi să ascultăm… Chestia merită osteneala.”

— Şi totuşi domnul de Candale este destul de tânăr, obiectă călugărul.

— Vă înţeleg, părinte. Dar tot aşa de bine, nici măcar nu bănuieşte la ce vreau să folosesc pe omul pe care mi-l aduce.

— Acest Ravaillac a devenit inutilizabil… prin urmare, periculos, observă Léonora.

— Aşa încât, spuse Acquaviva, îl vom retrimite în ţinutul său de baştină… la Angoulęme… oraţ al cărui guvernator sunteţi voi, duce. Înţelegeţi? …

— Chiar foarte bine, răspunse d’Épernon cu un surâs livid. De cum va ajunge în oraşul său natal… nu va mai fi periculos pentru nimeni. Răspund de asta.

Acquaviva îl aprobă cu un zâmbet blând. Léonora avu o privire triumfătoare. În acest timp Jehan îşi spunea: „Ei bine! … Eu voi aranja lucrurile astfel că bietul Ravaillac să nu ajungă niciodată în oraşul al cărui guvernator este domnul d’Épernon.”

— Şi cine este acel bărbat hotărât de care ne-ai vorbit? întrebă Acquaviva după un moment de tăcere.

— Un bărbat înfricoşător despre care acum se vorbeşte foarte mult. Se numeşte Jehan le Brave.

De această dată, Jehan, care asculta în dosul uşii, nici măcar nu tresări. Se aştepta să-şi audă numele. Numai că ochii-i fulgerară în întuneric şi, cu buzele strânse într-un surâs înfricoşător, murmură:

— Pe bunul Dumnezeu! Nu mi-am pierdut ziua în zadar!

— Jehan le Brave! spuse liniştit Acquaviva. Nu despre el se vorbeşte că ar fi fost îngropat sub dărâmăturile spânzurătorii de pe colina Montmartre?

— Deci este în viaţă? întrebă Léonora fără voia sa.

— Ei da, viu, teafăr şi nevătămat, rânji d'Épernon, după cum m-a asigurat fiul meu, Candale. Se pare că diavolul le vine în ajutor sceleraţilor. Acolo unde un căpitan viteaz şi cincisprezece soldaţi au murit, ticălosul a scăpat ca prin farmec. Din fericire pentru noi.

Léonora şi Acquaviva schimbară din nou o privire rapidă. Fără îndoială că privirea tinerei femei era întrebătoare deoarece înţelegând-o, iezuitul clipi afirmativ. Şi cu acelaşi calm care nu-l părăsea o clipă, întrebă:

— Cum se face că domnul de Candale îl cunoaşte pe acest... personaj?

— E o istorie destul de nostimă, explică d'Épernon, răzând. Ieri, în timp ce ne aflam la Luvru i se raportau regelui evenimentele care avuseseră loc cu o zi înainte pe colina Montmartre. Între noi fie spus, isprava e remarcabilă şi acest Jehan e un viteaz. De altfel şi regele a spus-o cu voce tare. Îmi închipui că n-ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că tâlharul este în viaţă. Dar în acel moment, credeam cu toţii că individul a fost ucis de explozie.

— Da, spuse Léonora, dar tot nu înţeleg cum de a reuşit să scape.

Şi spunând aceste cuvinte, îl privi ţintă pe Acquaviva care-i făcu un semn liniştitor care însemna că nu acordă acestui

lucru prea mare importanţă. Dar în sinea sa gândea: „E ceva la mijloc. Trebuie să pun să se cerceteze ruinele.”

— Candale e tânăr, reluă d’Épernon şi admiraţia arătată de rege l-a impresionat şi l-a făcut să se ambaleze. Văzând asta, în glumă şi fără a putea şti ce va urma, i-am spus o poveste oarecare, cum că Jehan ar fi dintr-o familie nobilă, oricum, povestea o ştia doar regele.

Încă o dată, Léonora şi Acquaviva schimbară o privire iute. Cât despre Jehan, care-şi făcuse o mie de vise în urma celor spuse de Candale, îşi înăbuşi un suspin de dezamăgire.

„Ar fi fost prea frumos! gândi el cu amărăciune. Am făcut precum fiul acestui duce ticălos: m-am ambalat prosteşte. Pe cuvântul meu, deja începusem să mă întreb căruia dintre puternicii prinţi îi puteam fi fiu… Un naiv şi un neghiob mai mare ca mine nici că poate exista.”

D’Épernon, care nici nu bănuia cât de aproape este de adevăr, reluă cu acelaşi ton zeflemist:

— Şi gluma asta, pe care am făcut-o fără nici o intenţie, n-a făcut decât să mărească entuziasmul lui Candale, care este puţin romantic. Aşa încât, în această dimineaţă, în momentul în care l-a întâlnit pe individ, a căzut în plasă şi mi l-a adus triumfător, imaginându-şi că-i voi da un grad oarecare în armată.

— L-aţi văzut pe tânăr?

— Nu încă. Îl voi primi după plecarea voastră.

— Deci se mai află în palatul vostru!

— Fără îndoială. Candale l-a asigurat că-i pot obţine graţia regelui şi că-l voi proteja. Nici nu va pleca până nu-l voi primi.

— Şi unde se află acum?

— Cred că într-una din anticamere.

— Nu trebuie să mai iasă din palat, spuse repede Léonora neputându-se stăpâni.

— Ei nu! făcu d’Épernon surprins. Şi de ce?

Încă o dată, Léonora îl întrebă din priviri pe călugăr.

— Doamna are dreptate, o sprijini acesta. Nu trebuie ca tânărul să mai iasă din palat.

O spuse răspicat, tăios ca o lovitură, de, secure. Jehan se simţi cutremurat şi, privindu-l pe călugăr, gândi: „Că madam Concini îmi vrea moartea, înţeleg! Dar călugărul ăsta? … Ce dracu' vrea? … nici nu-l cunosc! … Ce i-am făcut? … De ce-mi vrea şi el moartea? … Fiindcă asta o doreşte, ticălosul, cu tot aerul său blând şi credincios! …"

— Uitaţi, părinte, spuse d'Épernon, că mă bazez pe el pentru a îndeplini sarcina pe care Ravaillac o refuză.

— Nu uit nimic, replică scurt călugărul. Nu avem nevoie de acest tânăr – care, de altfel, nici nu va accepta, fiţi sigur – nu mai avem nevoie nici de Ravaillac. Mai mult decât atât, Jehan este un pericol pentru noi. Nu trebuie să iasă viu din palat.

— Pe toţi dracii! bombăni furios Jehan… Călugăr al diavolului şi tu, duce asasin, încă nu m-aţi prins! …

Ducele d'Épernon nu schiţă nici măcar un gest de împotrivire. Spuse doar, cu o indiferenţă sinistră:

— Se va face după cum vă e voia. Voi da ordinul ca acest viteaz să fie arestat.

Zbârlit, Jehan trase pe jumătate spada din teacă, spunându-şi: „O clipă! … Dacă se mişcă din loc, intru şi-i spintec pe toţi trei!"

Ducele tocmai încerca să se ridice pentru a da ordinul.

— O secundă, domnule, spuse Acquaviva cu aceeaşi linişte.

— Aha! murmură Jehan băgându-şi spada în teacă, se pare că părintelui s-a mai gândit puţin. Să vedem ce urmează.

— După cum aţi spus, acest viteaz aşteaptă o slujbă din partea voastră şi nu va pleca până nu-l veţi primi. Cum vom termina discuţia, îl veţi primi şi-l veţi aresta.

— Şi totuşi, părinte, interveni Léonora neliniştită, nu ar fi mai bine să se acţioneze imediat? Tânărul îmi pare extrem de norocos. Cine ştie dacă nu va fi prea târziu?

— Nu doamnă, spuse blând Acquaviva. Credeţi-mă, va aştepta răbdător audienţa promisă. Pentru moment, avem

unele afaceri mai importante de discutat.

Capitolul 19

Léonora nu mai îndrăzni să insiste. Şi totuşi era vizibil că nu împărtăşeşte încrederea prelatului. Dacă ar fi fost în puterea ei, arestarea s-ar fi petrecut pe loc. D'Épernon, complet dezinteresat de o problemă care nu-l privea în nici un fel, aştepta răbdător. Jehan îşi spuse: „Deci, tot ce-am auzit până acum n-a fost decât introducerea… Să ascultăm mai departe! Se pare că vor urma unele lucruri importante."

Considerând incidentul definitiv închis prin hotărârea să, Acquaviva spuse pe un ton suveran:

— Duce, în acest moment vorbesc în numele Maiestăţii Sale, regina Franţei şi a Navarrei. Şi vă întreb: regina poate conta pe sprijinul vostru… necondiţionat?

— Maiestatea Să îmi cunoaşte devotamentul.

Spusele ducelui nu aveau nici cea mai mică urmă de căldură. Era evidentă rezerva sa. Jehan îl înţelese şi murmură batjocoritor:

— Pe toţi dracii! Asta-şi măsoară devotamentul după osul ce i se va da de ros!

Acquaviva făcu o strâmbătură dispreţuitoare, neobservată de duce. Fără îndoială că se aştepta la o oarecare târguială, dar nu bănuia atâta cinism. O luă de-a dreptul, dar cu aceeaşi blândeţe:

— Titlul de duce pentru fiul vostru mai mare şi un regiment pentru cel de-al doilea. Pălăria roşie pentru cel mic… Funcţiile şi plata pe care le veţi considera necesar să le atribuiţi în guvernoratul vostru. Asta în ceea ce priveşte pe cei trei fii. Pentru voi: un milion, confirmarea în funcţiile actuale şi guvernoratul Normandiei… primul din Franţa. În sfârşit, votul deliberativ în consiliul secret de regenţă ce va fi constituit. Vi se pare suficient?

„Drace! Cum ar spune Escargasse, gândi Jehan, osul e plin de carne!"

O flacără se aprinse în ochii ducelui. Era chiar mai mult decât sperase. Totuşi rămase impasibil, mulţumindu-se să spună.

— Mi se pare acceptabil! … Şi ce servicii aşteaptă din partea mea Maiestatea Sa, regina?

— Mai întâi, să cereţi Parlamentului ca acesta să confere regenţa reginei-mamă, fără nici o restricţie sau condiţie impusă de rege.

— Dar după câte ştiu, asta nu-i de competenţa Parlamentului.

— Nu-i nimic… cred precedentul, replică cu răceală Acquaviva.

— E-n regulă! … Cu o companie de gărzi franceze şi una elveţiană, cu o sută din gentilomii mei, mă însărcinez să obţin tot ce doriţi de la aceşti domni. Cunosc limba în care trebuie să le vorbesc, rânji d'Épernon lovindu-şi garda săbiei.

Şi adăugă:

— La momentul potrivit, regina poate conta pe mine.

Urmă un moment de tăcere. Léonora, cu un surâs blând, privi spre Acquaviva care spuse cu o linişte înfricoşătoare:

— Momentul a sosit, domnule!

Palid, d'Épernon tresări şi bolborosi:

— Regele? …

— Regele, domnule duce, răspunse Acquaviva cu acelaşi calm înfricoşător, este la fel de muritor ca şi ultimul dintre supuşii săi.

După câteva clipe, continuă:

— În această clipă, regele iese din Luvru, în caleaşca sa, fără escortă. Se duce la Saint-Germain-des-Prés. Au neglijat să i se adape caii… sau poate că li s-a dat să bea ceva nepotrivit… nu ştiu prea bine.

Părea că din priviri o întreabă pe Léonora.

— Cred că au băut prea mult, spuse aceasta cu un surâs.

— Da? … Ei bine, doamnă, deoarece voi aţi fost aceea care aţi pregătit… evenimentul – de altfel cer o îndemânare şi un

curaj extraordinar, cărora nu mă pot stăpâni să nu le aduc omagiul meu – explicaţi-i domnului duce ceea ce urmează a se petrece.

— E simplu, zise Léonora cu acelaşi calm. Un timp, caii se vor comporta normal. La un moment dat, vor deveni supraexcitaţi de băutura care le-a fost dată, încât vizitiul nu-i va mai putea stăpâni. Caleaşca se va zdrobi de primul obstacol întâlnit, asta dacă nu cumva se va răsturna în râul care este destul de adânc.

Jehan, tremurând de mânie şi indignare, murmură:

— Oh! Ticăloşii! …

Timp de o clipă se întrebă dacă n-ar fi mai bine să intre şi să-i ucidă. Îşi dădu seama că ar fi o nebunie care i-ar fi adus moartea fără a-l salva pe rege. Acum, unicul său gând era cum să facă să eşueze atentatul. Din fericire, îi veni o inspiraţie.

— Regele iese din Luvru… până la Saint-Germain-des-Prés, caii vor fi liniştiţi… Poate că am timp să-i ajung şi să împiedic asasinatul! … Ei, haide! …

Şi chiar în aceeaşi clipă, fără a se mai gândi la altceva, se năpusti spre scară. Cu memoria sa fenomenală, reţinuse tot traseul, fără de care s-ar fi rătăcit în palat, ceea ce ar fi însemnat o nenorocire. Într-o asemenea ocazie, orice secundă pierdută putea fi fatală.

Nu ştia în mod precis ce urma să facă. Îşi spusese „Haide!” şi o luase din loc. Nici măcar nu alerga, înainta cu un pas suplu şi ferm, care-i era caracteristic în momente de tensiune.

Curând ajunse în curte. Nici măcar nu-i mai păsa de spadasinii lui Concini. Nu se mai gândea decât la rege… tatăl ei.

La câţiva paşi de poartă, în apropierea caleştii stăpânei lor, Roquetaille, Longval şi Eynaus râdeau şi glumeau. Descălecaseră şi-şi ţineau caii de frâu.

Cu o privire, Jehan observă toate acestea, îndreptându-se direct spre poartă. În du-te-vino-ul neîncetat, nimeni nu-i

dădea atenţie. După cum am spus, până atunci nu-şi făcuse nici un plan. La vederea celor trei spadasini şi a cailor lor, îi veni o idee: „Pe toţi dracii! îşi spuse el, pentru că ticălosul de Concini vrea să-l asasineze pe rege, mi se pare drept să fie salvat de caii acestuia.”

Şi imediat îşi schimbă direcţia îndreptându-se spre cei trei gentilomi care, prinşi în discuţia lor, nu le păsa de ce se întâmpla împrejur. În timp ce înainta spre ei, examina caii cu un ochi de expert. Calul lui Roquetaille i se păru cel mai bun şi se îndreptă spre acesta.

Cei trei îl zăriră apărând brusc în mijlocul lor, zbârlit, cu ochii aprinşi. Spaima care-i cuprinse la vederea acestei apariţii îi lăsă fără glas. Cu un surâs îngheţat, Jehan exclamă simplu:

— Am nevoie de calul ăsta… şi-l iau!

Şi-n aceeaşi clipă, cu un gest brusc, smulse frâul calului din mâinile lui Roquetaille care, înspăimântat, nu schiţă nici un gest şi cu o îmbrâncitură îl aruncă cât colo.

— Hei! Săriţi! Hoţul! Banditul! urlă Roquetaille.

— Banditul a ieşit din iad! Şi încă viu! Pe maţele dracilor! urlară la rândul lor Eynaus şi Longval.

Şi împreună se năpustiră spre Jehan.

Potrivindu-şi frâul, acesta nu-i pierdea din priviri. Nici măcar nu le lăsă timpul necesar să-şi scoată spada din teacă. Cu o voce muşcătoare, îi zeflemisi:

— Nu am timpul necesar să vă dau lecţia meritată. Asta ţine loc de avans.

Şi fără a se întoarce spre ei, trimise o lovitură de picior, după care lovi cu pumnul, o lovitură necruţătoare. Cele două mişcări fură mult mai rapide decât au fost descrise.

Lovit cu piciorul în plin piept, Eynaus se întinse cât era de lung, scuipând sânge, în timp ce Longval, atins de pumn, se prăbuşi pe spate cu falca aproape sfărâmată.

În acest timp, Roquetaille se sculase de pe jos şi dădu drumul unui adevărat torent de înjurături. Jehan se afla deja călare, fără a-i mai păsa de Roquetaille care lătra de la

distanţă, iară a avea curajul să se apropie şi se îndreptă spre poartă.

În acea clipă, pe peronul de onoare, apărură ducele d’Épernon, Acquaviva, Léonora Galigaď ţi tânărul Candale. Cu coada ochiului, Jehan îi zări şi schiţă un surâs batjocoritor.

— Opriţi-l! … Închideţi poarta! strigă ducele.

— Opriţi-l! … Banditul! … Închideţi poarta! repetă Roquetaille.

— Prea târziu! se auzi vocea tunătoare a lui Jehan.

Şi strunind calul cu o mână de fier în timp ce-l îmboldea cu pintenii, trecu pe sub bolta porţii ca o vijelie.

Pe peron, Candale, fulgerat de privirea tatălui său, îşi smulgea părul cu disperare, repetând:

— Prea târziu! …

— Ce idee minunată ai avut, domnule, să introduci un asemenea bandit în apartamentul tău! îşi acuză d’Épernon fiul, palid de furie.

— Dar, domnule, mi-aţi spus…

— Destul, îl întrerupse brutal ducele, sunteţi un neghiob! Intraţi în apartamentul vostru, de unde nu veţi ieşi fără permisiunea mea!

Candale nu scoase nici un cuvânt. Salutând milităreşte, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă cu paşi furioşi.

Acquaviva asistase la această scenă, foarte rapidă de altfel, fără a scoate un cuvânt, cu un dispreţ imperceptibil pe obraz.

Léonora îşi îndrepta privirile scânteietoare când spre călugăr, când spre duce. Era puţin palidă, dar vocea să nu arătă nici cea mai mică emoţie atunci când vorbi:

— Veniţi, părinte… Nu e cazul să ne pierdem timpul cu acuzaţii inutile.

Acquaviva, care nu-şi pierduse calmul său extraordinar, se înclină în faţa ei şi-i răspunse în şoaptă:

— Nu vă neliniştiţi în privinţa mea… Şi cu o voce blândă: duceţi-vă fiica mea, duceţi-vă fără a mai pierde o secundă.

Léonora nu mai insistă. Cu o scurtă înclinare a capului îi salută în acelaşi timp pe duce şi pe călugăr şi se îndreptă spre caleaşcă. Fără a da atenţie gentilomilor săi, le comandă:

— La palat! În cea mai mare grabă!

În acest timp, Acquaviva se întoarse spre duce şi se înclină în faţa acestuia cu nespusă umilinţă, aşa cum ar fi făcut orice călugăr în faţa unui puternic senior. Dar înclinându-se, îi şopti din vârful buzelor, cu o oarecare asprime care contrasta cu obişnuita-i blândeţe:

— Aţi înnebunit, duce? … Trebuie cu tot dinadinsul ca o femeie să vă dea exemplu de hotărâre şi sânge rece? … Pe cai şi fie ce-o fi, trebuie să-l prindeţi pe acel tânăr. Viaţa noastră e în pericol!

— Aveţi dreptate, sfinte Isuse, mormăi d’Épernon dându-şi o palmă peste frunte.

Şi se repezi strigând:

— Pe cai, domnilor, pe cai! … Cel care a fugit nu este altul decât banditul de Jehan le Brave! … Trebuie prins, mort sau viu! …

Din toate părţile, ofiţeri, soldaţi şi gentilomi ai ducelui, care cu toţii cunoşteau aventura de la spânzurătoare de pe colina Montmartre, se repeziră într-o învălmăşeală totală, repetând:

— Jehan le Brave! … Era Jehan le Brave! …

Cu toată această tevatură d’Épernon pierdu cel puţin cinci minute.

Rămas pe peron, Acquaviva privea în linişte toată această harababură, cu un surâs din ce în ce mai dispreţuitor, gândind: „La ce bun toţi ăştia? … Mă îndoiesc că ducele a făcut bine strigând numele lui Jehan.”

Cât de curând posibil, cavalcada porni. D’Épernon, în fruntea a cel puţin cincizeci de ofiţeri şi gentilomi, părăsi palatul în cea mai mare viteză. Cu toate acestea, încă cinci minute se mai pierdură.

După ce şi ultimul om din escorta ducelui trecuse pe sub bolta porţii, Acquaviva îşi lăsă gluga pe frunte, îşi încrucişa mâinile pe sub rasă şi, puţin aplecat înainte, o luă pe strada Breneuse, cu intenţia de a ajunge la zidul oraşului, ocolind drumurile prea aglomerate.

Încă de la primii paşi făcuţi în afara palatului, drumul lui se încrucişa cu cel al părintelui Parfait Goulard care trecuse fără să se oprească sau să spună ceva.

Şi atunci s-au întâmplat cele ce urmează:

Acquaviva ajunsese în strada Coq-Héron, în acel moment, călugări uriaşi apărură din toate părţile. Veneau din strada Plâtričre. Din spatele lui Acquaviva, prin străzile Marie l'Égyptienne şi Coq-Héron (prin dreapta şi stânga sa) şi prin străzile Vieux-Augustins şi Pagevin prin dreapta şi stânga înaintea sa. Aşa încât se trezi încadrat, la o distanţă respectuoasă de o duzină de vlăjgani care, fără a avea aerul că o fac, îl escortară până la mânăstirea capucinilor.

În ce-l priveşte pe d'Épernon, acesta credea că Jehan alerga spre Luvru pentru a-l denunţa. Crezându-se şiret, se năpusti înaintea sa, prin strada Grenelle.

Ajuns la colţul străzii Saint-Honoré cu Coq, un trecător îi spuse că cel pe care-l căuta o luase spre Croix-du-Trahoir. Întotdeauna, într-o situaţie ca asta, se găseşte cineva, un anonim care, văzând vânatul, aruncă haita urmăritorilor pe noul drum.

În loc s-o ia pe strada Coq, d'Épernon se repezi prin strada Saint-Honoré şi astfel mai pierdu două minute.

La Croix-du-Trahoir îl întâlni pe comandantul jandarmilor, seniorul de Neuvy, în fruntea a douăzeci de cavaleri, care se întorcea de la Luvru. O nouă oprire şi parlamentari între cele două căpetenii de escortă. Furios că Jehan le Brave scăpase cu viaţă din afacerea Montmartre, seniorul de Neuvy se hotărî să se alăture ducelui.

În acest timp Léonora Galigaď ajunse acasă, unde-l întâlni pe Concini pe care-l puse în temă cu toate câte se întâmplaseră. Concini rămase stană de piatră. Dar, după

câte ştim, era un om hotărât. Nu-şi pierdu timpul cu acuze, aşa cum făcuse d'Épernon şi-şi adună toţi oamenii pe care-i avu la îndemână, cam zece inşi.

În timp ce aceştia-şi înşeauau caii, între cei doi soţi avu loc o scurtă consfătuire. Léonora, care în tot timpul drumului spre casă reflectase adânc, era acum de un calm de admirat şi-i explică pe scurt:

— Regele a plecat de la Luvru. Jehan este deci pe urmele sale. Din două, una: va ajunge la timp pentru a-l preveni, sau va ajunge prea târziu… Dacă ajunge mai târziu, suntem stăpâni pe situaţie… în acest caz îl putem acuza de asasinarea regelui. Va fi prins, condamnat şi executat iar noi vom scăpa de el pentru totdeauna.

— Da, dar dacă ajunge la timp? întrebă Coneini, gâfâind.

— Cu atât mai mult îl vom acuza, declară energic Léonora. Îl vei avertiza pe d'Épernon ca acesta să mărturisească în acelaşi fel ca tine. Vom găsi destui martori care vor atesta că l-au văzut pe Jehan strecurându-se spre grajdurile palatului… Şi între cuvântul tâlharului şi al acelor viteji gentilomi, nu va exista nici o îndoială. Oricum, e pierdut.

— Drace! Ai dreptate! strigă Concini entuziasmat. Cu puţină îndrăzneală, împuşcăm doi iepuri deodată! … Eşti de invidiat.

— În ceea ce priveşte mobilul crimei, acesta este gelozia… înţelegi, Concini? … Gelozia care, pentru a doua oară l-a făcut să ridice mâna asupra persoanei sacre a regelui.

Toate acestea din urmă fiind spuse cu o violenţă sălbatică. Apoi adăugă cu blândeţe, îmbrăţişându-l pătimaş:

— Du-te, Concinetto! Fii înţelept şi ne vei salva.

— Voi fi, pe Sfânta Fecioară! o asigură Concini, alergând.

Locuinţa florentinului era situată în apropierea răspântiei Trahoir. Ajunse acolo la timp pentru a-i întâlni pe d'Épernon şi Neuvy, care încercau să afle pe care drum o apucase Jehan. Li se alătură fără a scoate un cuvânt, dar imediat i se alătură lui d'Épernon pe care-l puse la curent cu planurile Léonorei. D'Épernon găsi ideea minunată.

După informaţiile primite, rezulta că Jehan trecuse în goană prin strada Arbre-Sec, alergând spre Pont-Neuf. De acum, cei trei erau edificaţi asupra traseului ce-l aveau de urmat. În fruntea călăreţilor, o luară în galop spre Pont-Neuf. Dar toate aceste amănunte însemnară pierderea a încă unui sfert de oră.

Coloana de călăreţi pornită în goană mare prin strada Arbre-Sec nu ajungea la cifra de o sută. Asta-i lăsară indiferenţi pe parizieni, obişnuiţi cu cavalcade mult mai numeroase. Dar…

Lui Concini i se alăturaseră cei patru cavaleri: Eynaus, Roquetaille, Saint-Julien şi Longval. Cu toţii, Saint-Julien cu capul bandajat, Eynaus şi Longval încă ameţiţi, cu toţii îşi recăpătaseră forţele din momentul în care aflaseră că vânatul este Jehan le Brave.

Cei patru răspândiră zvonul că stăpânul lor era în urmărirea unui bandit periculos, încercând să-l aresteze înainte ca acesta să-l ucidă mişeleşte pe rege care, din nefericire, se plimba liniştit în caleaşca sa, fără escortă.

Se făcuse cunoscut numele banditului, care nu era altul decât Jehan Le Brave. Se amintea isprava de la Montmartre, denaturând-o şi amplificând-o. Se puneau pe seama lui acte de o cruzime nemaiauzită care făceau să se cutremure până şi pe cei mai nehotărâţi. O rumoare de nedescris se făcu auzită din toate părţile: blesteme şi injurii la adresa banditului, rugăciuni şi binecuvântări pentru vitejii care goneau pentru salvarea regelui.

Zvonul sinistru zbura înaintea trupei. Acum banditul devenise o armată comandată de însuşi Jehan care, după ce asasinase pe bunul rege, urma să năvălească asupra oraşului, jefuind şi ucigând tot ce-i ieşea înainte.

Drumul parcurs de Concini, d’Épernon şi Neuvy prin Paris lua aspectul zilelor înfricoşătoare ale Ligii, Prăvăliile se închideau în pripă. Oamenii, cuprinşi de groază, alergau din răsputeri urlând ca animalele duse la tăiere. Burghezii se

încuiau în case şi se baricadau cu lanţuri. Mulţi orăşeni se înarmau în grabă şi urmau cavalcada.

În acest timp, cel care era cauza tuturor zvonurilor tocmai ajunsese la poarta Buci fără să zărească încă trăsura regelui. I se părea că în urma sa auzea zgomotul unei cavalcade şi îşi spuse: „D'Épernon e pe urmele mele! Poate că şi Concini!"

Întorcându-se, nu zări nimic.

După ce trecu de poarta Buci, ajuns în strada cu acelaşi nume, fu avertizat de unele zvonuri auzite în trecere: o caleaşcă, ai cărei trăpaşi parcă turbaseră, tocmai trecuse prin cartier, de-a lungul zidurilor mânăstirii Saint-Germain-des-Prés, năpustindu-se spre râul în care nu va întârzia să cadă, asta dacă nu se va sfărâma mai înainte.

Jehan se năpusti prin strada Colombier care trecea de-a lungul zidului vestic a! Mânăstirii. Auzi încă o dată o galopadă în urma sa. Întorcându-şi privirile, zări un călăreţ care în goana calului se apropia cu repeziciune. Nu se nelinişti prea mult, deoarece acesta era singur. Dar călăreţul echipat cu un cal mult mai bun ca al său, câştiga teren. Tocmai se hotărâse să se întoarcă şi să-l înfrunte, când deodată auzi o voce strigându-l:

— Hei! Prietene! Unde naiba vă grăbiţi aşa?

— Domnul de Pardaillan! exclamă bucuros Jehan.

Capitolul 20

Pentru a explica cum se face că Pardaillan se afla în strada Colombier, trebuie să ne întoarcem înapoi cu câteva ore.

Cam în acelaşi timp în care Jehan se preumbla prin Paris întrebându-se ce să facă, Pardaillan ieşise şi el, spunându-şi: „Trebuie să-l văd pe rege! … Cine ştie ce i s-a povestit despre… fiul meu… Pe toţi dracii! Cred că am dreptul să arăt adevărul! …"

Şi o luă din loc. Dar demersul pe care voia să-l facă îi era penibil, fără îndoială, deoarece mergea destul de încet şi cu o figură destul de rece.

Trecând pe străzile Tirechape, Béthisy şi Fossés-Saint-Germain, ajunse curând în strada Poulies, în apropiere străzii Petit-Bourbon, unde odinioară locuise conetabilul Charles de Bourbon. Acum suntem obligaţi să facem o mică descriere a împrejurimilor.

Strada Petit-Bourbon se află între Luvru, la apus şi biserica Saint-Germain-l'Auxerrois, la răsărit. În partea dinspre miazănoapte, unde se află capela, se găseşte o stradă îngustă care, din această cauză şi-a căpătat numele de Petit-Bourbon. Această stradă sfârşea într-o mică piaţetă în care se afla una din intrările în Luvru. Pe aici ar fi urmat să treacă, în mod obligatoriu, Pardaillan.

Între Petit-Bourbon şi Saint-Germain-l'Auxerrois se afla un rând de case dispuse în arc de cerc care pornea dinspre cheiul Senei până în strada Arbre-Sec. Cam la mijlocul acestui arc de cerc se găsea şi strada Jean-Tison, pe care tocmai acum trecea Pardaillan.

Cu cât înainta mai mult, cu atât cavalerul părea mai nehotărât. Sfârşi prin a bombăni:

— Voi lăsa impresia că implor ajutor! … Hm! … Totdeauna mi-am rezolvat singur afacerile şi încă foarte bine, pe toţi dracii! … Şi atunci, ce-i de făcut?

Dezorientat şi mohorât, străbătu strada Petit-Bourbon până când ajunse la cheiul Senei. Ar fi putut s-o ia la dreapta şi să ajungă pe acolo la Luvru. Dar poate că, în sinea sa căuta un pretext pentru a ocoli un demers care nu-i făcea plăcere şi se reîntoarse.

Trecând din nou prin dreptul străzii Petit-Bourbon, părea că se întreabă dacă mai e cazul să întreprindă ceea ce avusese de gând. Deodată tresări, văzând-o pe Léonora Galigaď în mijlocul străzii. În spatele ei se afla Saętta, care o urma fără să se ascundă.

Întâlnirea nu avea nimic neobişnuit în ea. Era clar că Léonora ieşea de la Luvru şi se îndrepta spre propria-i casă. Saętta o escorta în mod discret, ceea ce era normal.

Dar Pardaillan, care nu mai sfârşea cu blestemele, îşi spuse că în ruptul capului nu vrea să dea ochii cu Saętta. Aţa încât, trăgându-şi gulerul mantalei pe figură, depăşi pentru a doua oară strada cu pricina, hotărât de această dată să meargă până în strada Saint-Honoré.

Pe când ajunse în colţul străzii Fosses-Saint-Germain, văzu un călugăr ieşind din strada Jean-Tison, pe care-l recunoscu fără greş: era fratele Parfait Goulard. Nici această întâlnire n-ar fi trebuit să pară cuiva dată. Şi totuşi, Pardaillan o asocie cu prima. Îl fulgeră senzaţia că Léonora Galigaď ţi călugărul Parfait Goulard treceau pe acolo în mod intenţionat şi că întâlnirea fusese dinainte stabilită. Voi să fie sigur. Pentru aceasta, trebuia să-i supravegheze. Aruncând o privire în jurul său, zări un intrând în care se refugie imediat şi privi.

După cum prevăzuse, călugărul o luă la stânga trecând prin faţa sa şi îndreptându-se spre Léonora care mergea nepăsătoare, făcându-şi vânt cu batista.

În momentul în care călugărul se afla la câţiva paşi de ea, batista-i căzu din mână. Léonora schiţă gestul de a se apleca dar Parfait Goulard, mai rapid, se aplecă şi înmână batista Léonorei care-i mulţumi cu un zâmbet, continuându-şi drumul prin strada Fosses, în timp ce călugărul se îndrepta spre strada Petit-Bourbon.

Banalul incident nu ar fi atras atenţia nimănui. Dar nici cel mai mic detaliu al acestei întâlniri nu scăpă privirilor agere ale lui Pardaillan care, ieşind din ungherul în care se ascunsese, murmură, pe jumătate satisfăcut, pe jumătate dezamăgit:

— Eram sigur! … Doamna Concini i-a vorbit călugărului pe când acesta-i ridica batista… Am văzut clar cum îşi mişca buzele! … Ce naiba i-a spus? …

Rămase visător câteva clipe privind când înspre Léonora când spre călugăr. Sfârşi prin a-şi spune: „Numai călugărul mă poate lămuri! … Şi apoi, individul mă intrigă… ba chiar

mă nelinişteşte. Pe Pilat! Trebuie să-l examinez mai îndeaproape!”

Luând această hotărâre, începu să-l urmărească pe călugăr, urmându-l de la distanţă.

Parfait Goulard trecu prin faţa Luvrului, ajungând în strada Saint-Honoré. Acolo se îndreptă spre poarta oraşului, mergea fără să se grăbească şi nu părea a fi beat.

Cu gulerul mantalei ridicat, Pardaillan nu-l pierdea din priviri. De altfel, nici călugărul nu părea că se fereşte.

Până acum se comportase destul de rezonabil. Odată ieşit din oraş şi ajuns în cartierul Saint-Honoré, fu cuprins deodată de un acces de veselie şi începu să cânte în gura mare.

Nu departe de zidul oraşului, pe partea stângă, chiar în faţa capelei Saint-Roch, se afla un han, modest după cum arăta. Firma, care scârţâia deasupra uşii, avea imprimat în mod pompos următoarele cuvinte: restaurantul La Trei Porumbei. În faţa hanului se opri şi Parfait Goulard. Întrerupându-şi cântecul, zbieră în gura mare:

— Hei! Jean-François! … Jean-François! Eşti aci? …

La mansarda hanului, într-o lucarnă, apăru figura palidă şi slabă a lui Ravaillac. Privirea-i căta ţintă spre stradă, recunoscându-l pe cel care-l striga. Schiţă un zâmbet, dar răspunse cu vocea sa morocănoasă:

— Bună ziua, frate Parfait Goulard! … Ce doreşti de la mine?

— Bună ziua, frate Ravaillac… Coboară… am făcut rost de bani şi vreau să te ospătez.

— Astăzi e vineri, frate Goulard, astăzi postesc şi spun rugăciuni.

— Să se ducă la toţi dracii posturile! zbieră călugărul. Le vine timpul la toate. Coboară… ţi-am spus că am făcut rost de bani.

— Imposibil, frate, insistă Ravaillac cu o voce hotărâtă.

Îţi dau eu iertarea pentru azi, urlă Parfait Goulard.

— Mulţumesc, frate, dar nu o pot primi.

— Coboară, ordonă călugărul, coboară sau, pe barba lui Dumnezeu, nu mai plec de sub fereastra ta şi voi face un asemenea zgomot încât îţi va fi imposibil să-ţi spui rugăciunile… Le vei spune de-a-ndoaselea, Ravaillac şi astfel vei comite un păcat de moarte şi vei fi blestemat. Damnatus în secula seculorum!

Ravaillac ştia cât de încăpăţânat putea fi beţivul şi-l ştia în stare să-şi pună în aplicare ameninţarea. Înţelese că nu poate scăpa de el decât dacă-i satisface cererea. Totuşi mai făcu o tentativă, arătând că nu-i îmbrăcat.

— Nu ţine! strigă satisfăcut călugărul. Merg să-i încânt puţin pe fraţii capucini şi mă întorc. În timpul ăsta, îmbracă-te.

Continuându-şi cântecul, se îndreptă, împleticindu-se, spre poarta mânăstirii capucinilor.

Ajuns la destinaţie, Parfait Goulard se sprijini hotărât pe picioare şi intonă un cântec de beţie.

Odată terminat cântecul, izbucni în râs ca unul care a făcut o glumă bună şi, apropiindu-se şi mai mult de poartă, strigă în chip de răspuns la o invitaţie imaginară:

— Nu, mulţumesc, nu intru. Poţi crăpa de sete aici la voi şi astăzi, mărturisesc am punga plină. Du-te şi spune-i astea din partea mea superiorului tău.

Şi se întoarse la han, la prietenul său Ravaillac.

Ieşind din ascunzătoare, Pardaillan o luă pe urmele călugărului, spunându-şi: „E clar că acest cântec a fost un semnal. Cele câteva cuvinte rostite de el au o semnificaţie ascunsă. Dar care? Pe toţi dracii! Trebuie să aflu!”

Între timp, Parfait Goulard se întorsese la hanul Trei Porumbei în pragul căruia tocmai apăruse Ravaillac.

— Hai cu mine, frate Ravaillac, behăi călugărul în gura mare, vreau să-ţi ofer un prânz pe cinste.

— De ce nu am lua masa la Trei Porumbei? întrebă Ravaillac.

— În ruptul capului! zbieră indignat Parfait Goulard, aici se mănâncă mizerabil. Aproape de aici cunosc o

cârciumioară unde, sub bolta de caprifoi ne vom simţi minunat. Fără a mai pune la socoteală bucătăria, care este delicioasă.

Şi-şi conduse tovarăşul în cârciumioara unde, cu, cincisprezece zile mai înainte, acesta o vizitase împreună cu Jehan.

Urmându-i pas cu pas, Pardaillan avu ocazia să ocupe, datorită unui scud dăruit unei servitoare, un separeu, de la fereastra căruia putea să-i vadă şi să-i audă pe cei doi.

— Aici, frate Ravaillac, vom servi o masă de care-ţi vei aminti multă vreme, răcni voios Parfait Goulard care tocmai comandase meniu!

— De ce, întrebă cu blândeţe Ravaillac, de ce mă numeşti frate Ravaillac? Ştii bine că reverendul părinte Marie-Madeleine, reproşându-mi viziunile, m-a gonit din mânăstirea Feuillants unde binevoise a mă primi în calitate de ucenic.

— Aşa e! … Dar mereu uit amănuntul ăsta.

Călugărul comandase un prânz suculent. Avea destui bani – după cum spusese – şi nu-i cruţa deloc. Vinurile erau aromate şi variate şi cărnurile, fripte sau în sos, nu se mai terminau. Pretinzând că azi e vineri şi că nu se poate atinge de carne, Ravaillac încerca să-l înduplece pe călugăr. La această pretenţie, pe care o găsi deplasată, Parfait Goulard se supără.

— Doar ţi-am spus că-ţi acord eu iertarea! urlă acesta. Am dreptul s-o fac, pe maţele papei! … Iar tu n-ai dreptul să nu te supui… Vei posti altădată… dacă asta vrei.

Pentru a-l linişti, Ravaillac se văzu silit să accepte. De altfel, conştiinţa-i spunea că părintele are dreptul să facă ceea ce face.

Tot timpul cât se ospătară, cei doi convivi nu schimbară între ei decât cele mai banale cuvinte, care ar fi descurajat pe oricare altul în afară de Pardaillan, care-şi spunea: „Călugărul îşi va arăta gândurile numai după ce va vedea că

nefericitul ăsta este destul de receptiv datorită paharelor pe care nu le cruţă.”

Şi într-adevăr, spre sfârşitul prânzului, Ravaillac era de nerecunoscut. Obrajii săi, de obicei palizi, se înroşiră, iar ochii săi mohorâţi, deveniră mai veseli. Râdea şi glumea cu nepăsare şi Pardaillan constată că nu-i lipsit de spirit.

Şi totuşi băuse cu cumpătare. Dar obişnuit cu abstinenţa, puţinul vin pe care-l consumase fusese suficient pentru a i se urcă la cap. Nu mai era acelaşi om. Părea că tocmai se trezise dintr-un coşmar şi acum privea florile şi pajiştea din apropiere cu o mirare înduioşătoare.

— Ei bine, spuse deodată Parfait Goulard, acum ai avut ocazia să constaţi cum un prânz copios stropit cu vinuri alese, poate să-ţi schimbe ideile.

— Adevărat, mărturisi sincer Ravaillac, mi se pare că nu mai sunt aceiaşi.

— Spune-mi, am auzit că te spovedeşti părintelui d’Aubigny. Ce ţi-a spus iezuitul ăsta?

La această întrebare, mai mult decât indiscretă, Ravaillac se înnegură şi spuse cu amărăciune:

— Mi-a spus că viziunile mele nu sunt decât imaginaţia unei minţi nu tocmai sănătoase. Mi-a spus să nu mă mai gândesc la toate astea. M-a sfătuit să mănânc şi să beau bine şi să mă întorc în ţinutul meu. Mi-a dat un franc pe care el însuşi l-a împrumutat de la cineva.

— Dar are dreptate, îl aprobă zgomotos părintele Goulard. Acest părinte d’Aubigny e un om de onoare.

Şi ridicându-şi rasa, scoase la iveală o pungă plină pe care o goli pe masă. Se aflau adunaţi acolo mai mulţi de douăzeci de scuzi, sumă destul de mare pentru un biet călugăr.

Aşeză nepăsător zece scuzi în faţa unui Ravaillac aiurit, explicându-i:

— Un singur franc pentru a ajunge în Angoulęme, e mult prea puţin. Ia aceşti zece scuzi pe care ţi-i dau din toată inima.

— Păi, de ce? întrebă Ravaillac zăpăcit.

— Cum, de ce? … Pentru a te reîntoarce pe meleagurile tale, nefericitule. D’Aubigny are dreptate. Trebuie să-ţi goneşti toate aceste viziuni diavoleşti din minte, Ravaillac.

Şi cu o emoţie care-i merse la inimă asprului vizionar, continuă:

— Întoarce-te acasă, Jean-François, crede-mă. Acolo-ţi vei găsi pacea sufletului. Te vei căsători, vei avea copii, o familie, un cămin, în sfârşit, vei fi un om ca oricare altul.

Între cei doi avu loc o discuţie destul de lungă, Ravaillac încăpăţânându-se să rămână la Paris, fără a mărturisi motivul. În cele din urmă, Ravaillac acceptă cei zece scuzi, promiţând ca a doua zi să plece spre Angoulęme. Obţinând ceea ce voia, călugărul se ridică de la masă, clătinându-se puţin şi după ce plăti consumaţia, îşi conduse tovarăşul până la hanul la care trăsese acesta, unde-l părăsi după ce-l îmbrăţişa drăgăstos.

Era aproape zece şi jumătate dimineaţa, tocmai ora la care Jehan le Brave îşi părăsea mansarda din strada Arbre-Sec.

Pardaillan continua să-i observe pe cei doi. Numai că, era din ce în ce mai dezamăgit: „E ceva ciudat! gândi el… Aş fi jurat că jupânul Goulard îl asmuţea pe nebunul ăsta să-l omoare pe rege şi ce văd acum? … Dimpotrivă, îl sfătuieşte să se întoarcă acasă! … Să mă fi înşelat eu chiar aşa de mult? …”

Şi tot întorcând problema pe toate părţile, sfârşi prin a-şi spune: „Oare, nu cumva acest Ravaillac a devenit inutil? În cazul acesta, se vor servi de alt mijloc de eliminare a regelui… un instrument mai sigur, mai hotărât… gata să acţioneze… care poate că în acest moment chiar acţionează… Drace! Drace!!! … Cum să fac să aflu, pe toţi sfinţii? …”

Parfait Goulard se înapoia spre poarta oraşului. Mergea destul de încet, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Acum încerca să treacă liniştit, pentru a nu se mai face remarcat.

Pe când se apropia de poarta oraşului, o caleaşcă fără nici un însemn tocmai ieşea. Părintele o urmări din priviri. După ce parcurse o oarecare distanţă, caleaşca se opri în spatele colinei, puţin deasupra celor două mori aflate acolo.

Parfait Goulard se reîntoarse la hanul Trei Porumbei. Am mai spus că acest han era aşezat chiar în faţa capelei Saint-Roch.

La acea vreme, capela se afla pe o ridicătură, dar nu chiar în centrul unui mare patrulater.

Două părţi ale patrulaterului, aceea care mărginea cartierul Saint-Honoré şi cea care se afla în faţa zidului Parisului, erau compuse dintr-un lung şir de case. Partea care se afla în faţa colinei Saint-Roch, era mai puţin construită. Cea de-a patra latură (care se afla înspre câmpie, la vest) şi care purta numele de strada Gaillon, era neconstruită. În acea parte, pământul era sprijinit de un zid de susţinere destul de înalt şi, care se înălţa până la nivelul solului, în aşa fel încât forma un soi de terasă de la înălţimea căreia se putea observa întreaga panoramă, până la intrarea în mânăstirea capucinilor şi chiar mai departe.

După cum se poate vedea, capela se afla izolată în tot acest patrulater, înconjurată din trei părţi de locuinţe. Numai partea care dădea înspre strada Gaillon era liberă. Şi toată această terasă pe care am descris-o, nu era decât un cimitir pe care trebuia să-l străbaţi pentru a ajunge la capelă. Scara, cu ajutorul căreia puteai ajunge acolo, se afla situată înspre strada Gaillon, în apropierea cartierului.

Când ajunse la han, Parfait Goulard se caţără pe scara care ducea spre capelă.

Pardaillan îl urmărea pas cu pas.

Călugărul făcu înconjurul capelei ca pentru a se asigura că nimeni nu-l pândeşte. Cel puţin aşa bănui Pardaillan, văzându-l cum se comportă.

După ce verifică împrejurimile capelei, Parfait Goulard intră înăuntru şi începu s-o verifice cu mare grijă, grijă pe care o împinse până la a verifica şi confesionalul. Pardaillan,

care nu-l pierdea din ochi nici o secundă îşi spuse satisfăcut: „Cred că în curând răbdarea-mi va fi răsplătită.”

De-acum, sigur fiind că nu-i spionat de nimeni, Parfait Goulard se aşează deasupra scării. De acolo putea să supravegheze cartierul, dinspre mânăstirea capucinilor şi nimeni nu putea ajunge la capelă fără a fi văzut de el.

Precauţia luată era inutilă, deoarece duşmanul se afla deja la faţa locului. Pardaillan reuşise să se strecoare în capela pe care călugărul o păzea cu atâta străşnicie.

Ca şi când mişcările sale fuseseră precis cronometrate, în momentul în care Parfait Goulard îşi luă în primire postul de veghe, poarta mânăstirii capucinilor se deschise şi Acquaviva ieşi. În spatele său, doi câte doi şi la distanţe egale, era urmat de cei doisprezece vlăjgani care-i serveau de escortă discretă.

În momentul în care Acquaviva se afla la câţiva paşi de capelă, Parfait Goulard, făcându-se că nu-l vede, se întoarse cu un aer indiferent şi intră în sfântul lăcaş. După câteva momente intră şi Acquaviva.

Văzând aerul maiestuos al noului venit, ochii lui Pardailan străluciră în penumbra în care se ascunsese.

„Ei bine, îşi spuse el, cred că acum voi afla despre ce este vorba.”

— Suntem singuri, răspunse Parfait Goulard în şoaptă la întrebarea mută a lui Acquaviva.

— Nu contează! spuse acesta pe acelaşi ton.

Şi cu un gest îi dădu de înţeles că trebuie să fie prudent.

Atent, Pardailan nu pierdea nici un cuvânt din discuţia care avu loc, cu toate că aceasta se desfăşura în şoaptă:

— Animalele au băut.

— Sigur?

— Foarte sigur.

— Unde se duce?

— La Saint-Germain-des-Prés.

— Şi roşcatul?

— Va pleca mâine.

— Bine… Şi ea?

— Caleaşca vă aşteaptă în spatele colinei.

Nici un cuvânt mai mult. Acquaviva plecă imediat, îndreptându-se spre caleaţca în care îl aţtepta Léonora Galigaď. Deja i-am văzut cum au acţionat la palatul lui d’Épernon.

Lăsându-i timpul necesar pentru a se îndepărta, Parfait Goulard plecă şi el.

În ceea ce-l priveşte, Pardaillan o luă la fugă, mormăind furios:

— Şi cum? Asta-i tot? … Am pierdut trei ore pentru a-i supraveghea pentru a afla ce? … Că animalele au băut, că un necunoscut se duce la Saint-Germain-des-Prés, că o femeie îl aşteaptă pe moşneagul ăsta, care, după ţinuta să pare un înalt prinţ al bisericii… Ce-mi pasă mie de toate acestea? … Pe toţi dracii! M-am prostit! … Haide, trebuie să aflu ce mai face… fiul meu.

În strada Saint-Honoré recunoscu caleaşca şi pe cei trei gentilomi care o escortau. Şi-şi spuse: „Ei na! Doamna Concini îl aşteaptă pe moşneag! … Pe toţi dracii! Sunt pe aproape… Asta era întâlnirea pe care a fixat-o în strada Fossés-Saint-Germain! … Chestia trebuie lămurită. Numai dacă nu… La dracu’! Şi ce…”

Tot mormăind, urcă strada Saint-Honoré, precedat de caleaşca care se îndepărta în trapul cailor. Dacă ar fi ajuns cu un minut mai devreme, l-ar fi văzut, în colţul străzii Grenelle, pe Jehan care conversa cu contele de Candale.

Pardaillan se îndreptă spre strada Arbre-Sec. Nu se mai gândea decât la fiul său – sau cel puţin aşa îşi închipuia, cel puţin. Cu bună credinţă, îşi spunea: „Trebuie să aflu dacă s-a dus la carieră! … Ce-aş mai da să mă aflu acolo când se va duce să dezgroape comoara… Comoara asta, de fapt îi aparţine. O să se ducă, sau nu? … Nu mi se pare prea hotărât!”

Şi totuşi, dând impresia că nu se gândeşte decât la fiul său, mintea-i scormonitoare o luase pe alte cărări. Astfel

încât, ajuns la răspântia Trahoir, făcu stânga-mprejur, spunându-şi: „Ei bine, nu! Pe Pilat şi Barabas! E ceva necurat la mijloc… Pentru a mă linişti, trebuie să aflu totul.”

Luând această hotărâre, orice şovăială îi dispăru şi se îndreptă hotărât spre Luvru. Prima persoană întrebată, îi răspunse că regele ieşise de mai bine de un sfert de oră.

— Se duce cumva la Saint-Germain-des-Prés? întrebă pe negândite Pardaillan.

— Da, domnule.

„Ah! Pe toţi dracii! strigă în sinea sa cavalerul, încep să înţeleg situaţia! … Măcar de-aş ajunge la timp acum.”

Ceru să ştie cine e ofiţerul de gardă. Era domnul de Vitry. Cunoscându-l, ceru să fie condus la el. Fără a se pierde în politeţuri inutile, îi spuse repezit:

— Domnule de Vitry, trebuie să ajung din urmă, cât se poate de repede, pe Maiestatea Sa care, după câte mi s-a spus, a ieşit neînsoţit. Îmi trebuie un cal de fugă şi asta în cea mai mare grabă.

Cunoscându-l pe Pardaillan, Vitry înţelese că e vorba de ceva grav. Fără a-i mai cere alte lămuriri, îi spuse:

— Veniţi, domnule, vă voi da cel mai bun cal.

După câteva secunde, Pardaillan, călare pe un fugar de neîntrecut, zbura pe cheiul Senei. În acest fel ajunse să-l urmărească pe fiul său pe strada Colombier.

Capitolul 21

Din câteva fuleuri, Pardaillan, care era înzestrat cu un cal mult mai bun, se găsi alături de fiul său. Galopând, îşi repetă întrebarea:

— Unde naiba vă grăbiţi aşa?

Jehan îi răspunse laconic, arătând spre câmpie:

— Regele!

Prins de dorinţa de a-l salva pe rege şi temându-se că va sosi prea târziu, nici nu reuşi să-i explice mai mult. Dar nici nu se miră văzând că fusese înţeles.

Continuară să galopeze în tăcere. La capătul străzii Colombier, după ce trecură de zidul mânăstirii, văzură în

partea stângă caleaşca regală.

Atelajul format din patru cai era lansat într-o goană nebună. Vizitiul, în picioare, încerca să-i stăpânească cu toate forţele sale, dar degeaba, animalele erau dezlănţuite.

Caleaşca tocmai depăşise capela Saint-Pčres. De acum, strada devenea drum de ţară. Pe stânga se mai aflau, din loc în loc, patru sau cinci case, după care urma câmpia, presărată ici-colo cu câţiva copaci. Puţin mai departe se înălţau spânzurătorile mânăstirii. Şi mai departe, Sena, ale cărei maluri – după cum spusese Léonora – erau destul de abrupte.

Caii alergau drept înainte, cu încăpăţânarea fugarilor care urmează o linie precisă. Şi se îndreptau chiar spre râu, de care, s-ar fi putut crede, erau atraşi în mod irezistibil.

Este foarte probabil că licoarea ce o băuseră le crease o sete puternică. Simţind apa în apropiere, se năpusteau în direcţia respectivă fără ca nimic să-i mai poată opri.

Atelajul, dacă urma drumul, era obligat să treacă prin dreptul morii. Puţin mai departe, pe stânga, creşteau doi stejari bătrâni. După care, urma spânzurătoarea. Dacă nu se sfărâma de cei doi stejari, nemaiîntâlnind în drumul ei nici un obstacol, caleaşca se prăbuşea în râu în mod inevitabil, moartea fiind de neînlăturat.

Galopând cu viteză Pardaillan, care acum se afla în stânga fiului său, îi explica netulburat:

— Ne repezim spre spânzurătoare. Trebuie să ajungem înaintea caleştii. Şi vom ajunge. Ajunşi acolo, sărim din şa şi o vom aştepta. Împreună vom sări asupra cailor: eu îl iau în primire pe cel din stânga, iar voi pe cel din dreapta.

— Bine, domnule.

Jehan le Brave, care nu suportă să primească ordine de la nimeni, găsea firesc ca Pardaillan să ia comanda operaţiei.

Foarte calm, cum era totdeauna în momentul acţiunii, Pardaillan aruncă asupra fiului său o privire rapidă. Văzu că este la fel de calm şi de hotărât ca şi el însuşi şi un zâmbet de mulţumire îi înflori pe buze.

Prin ferestrele portierelor caleştii îşi făcură apariţia două busturi şi se auziră două voci:

— Ajutor! … Veniţi! …

— Regele! … salvaţi regele! …

Henri al IV-lea nu era singur în caleaşcă. Împreună cu el se mai aflau ducii de Bellegarde şi de Liancourt. Doi dintre duşmanii lui Concini. Cei doi duci erau aceia care cereau ajutor. Regele încă nu se arătase.

— Curaj! …

— Venim îndată! le răspunse în acelaşi timp Pardaillan şi Jehan.

Manevra se îndeplini după cum prevăzuse Pardaillan. Cei doi cavaleri ajunseră la spânzurătoare înaintea caleştii. Odată ajunşi, săriră jos de pe cai şi, bine proptiţi pe picioare, se aşezară în mijlocul drumului, gata să sară.

Lansaţi, caii veneau drept spre ei. Văzând pe cei doi viteji în mijlocul drumului, vizitiul, care nu-şi pierduse calmul, încerca să le uşureze munca strângând din răsputeri hăţurile pentru a mai reduce încăpăţânarea sălbatică a animalelor.

Pe fereastra portierei apăru şi capul regelui. Era foarte palid, dar voia să vadă. Nu spunea nimic, dar gândea: „Nefericiţii ăştia doi se sacrifică… inutil!”

Şi chiar în acea clipă, caii ajunseră în dreptul celor doi gentilomi care săriră instantaneu. Cu o mână apucară frâiele, iar cealaltă li se încleştă în nările animalelor speriate. Nu încercau să oprească fugarii, dar nici nu se lăsară târâţi de aceştia. Pur şi simplu, alergau împreună cu ei.

Numai că, degetele de fier ale cavalerilor zdrobeau necruţător nările cailor. Henri al IV-lea, care se afla pe partea unde acţiona Jehan, văzu cum animalul scutură sălbatic capul încercând să scape de menghină umană. Nereuşind, necheză de durere.

Pe distanţa a mai bine de patruzeci de paşi, cei doi alergară în acest fel, atârnaţi de nările cailor zdrobiţi de

încleştarea aceasta dureroasă şi, nechezând de durere, începeau să-şi încetinească goana.

— Se poate sări fără teamă, observă ducele de Bellegarde. Şi imediat imploră: în numele cerului, Sire, coborâţi.

În acelaşi timp deschise portiera, în timp ce ducele de Liancourt îl susţinea pe rege.

— Aceşti doi viteji nu vor reuşi să stăpânească multă vreme caii. Coborâţi, Sire, coborâţi!

Fără să comenteze nimic, Henri al IV-lea sări, fără grabă şi cu o mare agilitate.

— Uf! … era şi timpul! murmură acesta când se văzu în siguranţă.

Liancourt şi Bellegarde, palizi şi sfârşiţi, nu aşteptau decât acest gest, grăbindu-se să-l imite, cu un suspin de uşurare.

Ar fi putut aştepta liniştiţi în caleaşcă, deoarece, câteva momente mai târziu, cele două animale furioase, acum îmblânzite, tremurând din toate mădularele şi acoperite de spumă, se opriră.

Odată trecute momentele de furie, animalele deveniră triste, ca şi cum le lipsea ceva.

— Dă-le de băut, îl sfătui Pardaillan pe vizitiu şi-şi vor reveni.

Până în acel moment, Henri al IV-lea îl văzuse pe Jehan doar din spate şi nu-l recunoscuse. Cât despre Pardaillan, nici nu-l zărise. De abia atunci îi recunoscu pe cei doi. Veni spre Pardaillan, cu mâna întinsă şi cu toate că încerca să se stăpânească, îi spuse emoţionat:

— Pe toţi dracii! Prietene, e scris în cer ca la orice întâlnire cu mine să-ţi rişti viaţa pentru a o salva pe a mea! Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Ei aş! făcu Pardaillan liniştit, nici nu merită să vorbim despre asta.

— Mă aşteptam să aud aşa ceva! strigă Henri. Pur şi simplu ţi-ai riscat pielea!

Şi cu o insistenţă afectuoasă adăugă:

— Dar cel puţin de această dată îmi vei permite să-mi arăt recunoştinţa?

Fie că se hotărâse să nu-l bage în seamă pe Jehan fie că dorea doar câteva clipe de linişte în care să-şi ofere timpul necesar pentru a decide ce atitudine să ia faţă de acesta, Henri al IV-lea părea că nici nu-l văzuse şi se plasase de aşa natură încât să stea cu spatele la el, fără a părea că o face ostentativ.

Jehan, care nu-i cunoştea caracterul, crezu că nu fusese remarcat, aşteptând răbdător ca regele să se întoarcă spre el. Era de altfel foarte calm şi nu părea deloc înciudat de comportarea regală. Acţionase în această aventură dintr-un impuls dezinteresat şi fără nici un scop egoist. El nu pe rege voise să-l salveze, ci pe tatăl Bertillei de Saugis. Atingându-şi scopul, restul îi era indiferent.

Dar Pardaillan îl cunoştea pe rege. Mai mult, după cum îi plăcea să spună, era un aventurier încercat şi nu putea fi păcălit.

Acolo unde fiul său văzuse doar mâna hazardului, el ghici intenţia. Şi ochii-i sclipiră răutăcios ca atunci când se pregătea să joace cuiva o festă. Cu aerul său cel mai naiv şi cu un surâs îndatoritor, îl luă de mâna pe Jehan, îl târî în faţa regelui şi cu o bonomie admirabil jucată, exclamă:

— Pentru că regele este aşa de bine dispus, să-şi arate recunoştinţa faţă de acest tânăr… O merită mai mult decât o merit eu, fiindcă fără el, Maiestatea Voastră ar fi fost pierdută.

Privindu-l prea puţin binevoitor, Henri nu-i adresă nici un cuvânt tânărului. În sinea sa, era încurcat. Acest Jehan le Brave – care-i susţinu privirea cu un calm aproape indiferent – îi plăcea, oricâte i-ar fi putut reproşa şi-l admira.

Dar mai rămânea nefericita întâmplare de pe colina Montmartre care, potrivit rapoartelor, nu putea să rămână nepedepsită, iată care era cauza nehotărârii şi morocănelii sale.

Fără a da atenţie primirii reci a regelui, Pardaillan continuă liniştit, dar pe un ton mult mai serios:

— Fără acest tânăr, eu n-aş fi fost aici şi deci nu l-aş fi putut ajuta să vă salveze de la o moarte sigură… Spuneţi, Sire, că mi-am riscat pielea. E adevărat… Dar riscându-mi bătrânul trup, n-ar fi fost un sacrificiu prea mare. În timp ce acest tânăr e în zorii vieţii… iubeşte şi e iubit, are toate motivele să vrea să trăiască cât mai mult posibil… Şi totuşi nu a pregetat… De aceea, repet: lui trebuie să-i arate regele recunoştinţa sa.

Astfel, Henri se văzu constrâns să se pronunţe pe loc. Cu aceeaşi răceală îi răspunse lui Pardaillan:

— Îi recomandasem tânărului să se facă uitat. Şi totuşi, în aceste zile mi s-au povestit multe despre el… Chiar prea multe. Era crezut mort şi ar fi fost bine, deoarece acum riscă să fie spânzurat. Mă asiguraţi că-i datorez viaţa. În acest caz, îl graţiez… şi suntem chit. Şi întorcându-se spre Jehan care asculta liniştit:

— Vă acord patruzeci şi opt de ore pentru a părăsi oraşul. Tot acest timp vă vor lăsa în pace. După acest răgaz, nu mai răspund de nimic… Asta-i tot ce pot face pentru voi, tinere.

Jehan se înclină cu aceeaşi graţie ca şi a tatălui său şi-i răspunse cu răceală?

— Am deja onoarea de a spune Maiestăţii Voastre că mi-e imposibil să părăsesc Parisul.

— Ah! … Regret!

— Regele nu va mai spune asta.

— Asta ce vrea să însemne?

Tonul cu care regele îşi rostise replica ar fi făcut să intre sub pământ un curtean, dar nu şi pe Jehan.

Ducii de Bellegarde şi de Liancourt, martori muţi ai scenei, priveau cu stupefacţie şi milă pe tânărul care nu simţea crescând mânia regală care, odată izbucnită, l-ar fi distrus.

Pardaillan stătea nemişcat, fără a încerca să intervină, fixându-şi fiul cu ochii strălucind de satisfacţie.

După ce regele spusese: „Asta ce vrea să însemne?” se întoarse cu o indiferenţă supremă. Nu era necesar să fii un desăvârşit cunoscător al etichetei pentru a înţelege că dorea ca această întrevedere să ia sfârşit.

Dar Jehan nu era de aceeaşi părere. Şi totuşi, înţelesese perfect. Privirea rapidă pe care o îndreptă spre Pardaillan o spunea cu claritate. Dar în acelaşi timp o însoţi cu un surâs abia schiţat, care-i dădea acestuia de înţeles că are o idee.

Şi Pardaillan, care înţelese pantomima, se întrebă, nu fără o oarecare îngrijorare: „Ce vrea să facă? … Ei drăcie! Să fim atenţi! …” Fără a se mişca din loc, Jehan spuse cu gravitate:

— Regele este încredinţat cu adevărat că aceşti cai minunaţi şi-au ieşit din minţi în mod accidental?

Ca şi când ar fi fost înţepat de o viespe, Henri se întoarse brusc. Expresia de dispreţ de până atunci îi dispăru brusc, făcând loc unei nelinişti pe care nici măcar nu încercă să o ascundă şi îl întrebă cu o voce şovăitoare:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Întrebaţi-l pe acest om… văd că şi-a dat seama despre ce este vorba, răspunse Jehan arătând spre vizitiu. Acesta, după ce coborâse de pe scară, începu să cerceteze cauza care-i făcuse pe trăpaşi să devină furioşi. La un moment dat deschise gura unuia din ei şi apropiindu-se mai mult, îi mirosi cu atenţie răsuflarea. Deodată deveni palid şi privirile sale înspăimântate erau grăitoare.

Henri se apropie repede. Bellegarde şi Liancourt, uitând de etichetă, îl urmară. Pardaillan şi Jehan rămaseră pe loc, în spatele regelui, Jehan îndreptă spre tatăl său acelaşi surâs, arătându-i că mai are o idee.

— Ei bine? întrebă Henri neliniştit.

— Oh! Sire, spuse vizitiul căruia îi fusese adresată întrebarea, un criminal a drogat bietele animale! … Nu a fost accident, e vorba de o crimă premeditată.

Henri deveni livid. Am mai amintit că teama de un asasinat era cancerul care-l rodea. Privind cu ochi morocănoşi spre

cei doi prieteni ai săi, Bellegarde şi Liancourt, mai palizi ca el, murmură:

— Oh! Mizerabilii! … Pe bunul Dumnezeu! Am spus-o şi o spun: mă vor ucide! … Nu voi mai ieşi viu din Paris! …

Şi întorcându-se spre Pardaillan şi Jehan:

— O ştiaţi? întrebă regele.

Aceştia îi răspunseră afirmativ printr-un gest solemn. Strângându-şi pumnii furios, regele strivi o înjurătură printre dinţi. Cu aceeaşi solemnitate, Jehan continuă:

— Da, ştiam… Şi slavă Domnului că am ajuns la timp… cel puţin de această dată. Nu vă lăsaţi înşelat, Sire, dacă acest atentat a eşuat acum, se va reînnoi altădată, într-un alt fel.

Şi întinzând mâna, spuse cu un accent profetic:

— Moartea vă dă târcoale şi-şi întinde spre voi mână-i descărnată! … Da, o văd şi poate că voi avea fericirea să ajung şi data viitoare la timp pentru a o îndepărta… în aceea zi – poate mâine – regele nu va mai regreta că m-am încăpăţânat să rămân la Paris… în ciuda ordinului său.

Tonul cu care fuseseră pronunţate cuvintele îl făcu pe rege să se cutremure. În timp ce le pronunţa, Jehan strecură spre Pardaillan o privire în care sclipea o lumină maliţioasă. Şi Pardaillan, care o înţelese, îşi spuse: „Ei da! Bine jucat! … Acea iertare deplină, pe care regele nu a avut generozitatea să i-o acorde, i-o smulge acum spaimei sale de a fi asasinat! … îşi apără pielea şi şi-o apără cu vitejie.”

Şi cu un surâs subţire: „Hotărât lucru, e fiul meu, nu pot s-o neg! …”

În disperarea sa, Henri îndreptă spre Pardaillan o întrebare mută. Râzând în sinea sa, cavalerul îşi spuse: „Aşteaptă, ţi-o servesc eu!” Şi tare, cu vocea sa rece pe care Henri i-o cunoştea atât de bine:

— Tânărul nu a exagerat cu nimic. Poate că, dimpotrivă a încercat să îndulcească situaţia…

— Drace! murmură regele, încremenind.

— Domnul de Sully nu l-a prevenit pe rege cu privire la o anumită ceremonie?

— Ba da! … Chiar ţineam să vă mulţumesc.

Pardaillan replică pe un ton echivoc:

— Nu mie trebuie să-mi mulţumiţi, Sire, ci tot acestui tânăr… Dacă am reuşit să-l avertizez la timp pe domnul de Sully despre ceea ce se urzea în umbră, tot lui i-o datorez.

Auzind acestea, Jehan deveni atent. Nu ştia la ce face aluzie cavalerul. Pardaillan, la rândul său, nu credea că minte, deoarece în timp ce-l căuta pe Jehan reuşise să surprindă proiectele lui Concini. Cu logica sa ciudată, îşi spunea că fără aceasta, nu ar fi reuşit să afle tot ceea ce aflase. În consecinţă, i-o datora lui Jehan căruia îi reveneau pe drept mulţumirile regelui.

După cum ştim, Henri al IV-lea avea o încredere absolută în Pardaillan. Ştergându-şi fruntea îmbrobonată, spuse cu un suspin:

— Aşadar, tinere, îi cunoaşteţi pe mizerabilii care mă urmăresc din umbră? … Aţi reuşit să mă salvaţi de această dată…

Pardaillan se grăbi să răspundă în locul fiului său:

— Greşiţi, Sire. Tânărul v-a salvat viaţa, acum, pentru a doua oară… Nu e mult timp de când, un cuvânt al său a făcut să cadă pumnalul din mână asasinului care visa…

— Domnule de Pardaillan, îl întrerupse Jehan, vă rog, nu vorbiţi despre aceasta regelui! …

— Pe toţi dracii! Dimpotrivă, continuaţi, strigă Henri. Trebuie ca regele să-şi cunoască vitejii supuşi care i se devotează dezinteresat.

— Jehan le Brave, continuă Pardaillan înăbuşindu-şi un surâs, cunoaşte multe lucruri, într-adevăr. Poate că asta e cauza care-i face pe unii să-l denigreze în faţa Maiestăţii Voastre. E sigur că nu s-a lăudat când a spus că va mai avea ocazia să apere viaţa regelui. În ceea ce mă priveşte, cred cu tărie că, îndepărtându-l, regele se lipseşte de un apărător devotat lui cu sinceritate… şi pregăteşte el însuşi arma care-l va ucide.

După ce pronunţă aceste cuvinte cu o siguranţă impresionantă, îşi spuse în sine: „Şi acum, descurcă-te. Sire, dacă poţi!”

În ce-l priveşte, Henri era înspăimântat şi furios, totodată. Îşi spunea în sinea sa: „Trei atentate! … într-o lună! … şi nimeni nu a bănuit nimic! … fără aceşti doi viteji, aş fi fost mort! … Vor să mă ucidă, ticăloşii! Dar, pe bunul Dumnezeu! Acum sunt avertizat şi mă voi apăra! …

Şi cu voce tare:

— Asta schimbă definitiv lucrurile!

Pardaillan şi fiul său schimbară o privire rapidă. Spaima produsese acest efect asupra regelui care, sub imperiul ei, îşi schimbase optica. Pe cât de rece şi distant se arătase mai înainte faţă de Jehan, tot pe atât se arăta acum binevoitor şi familiar, în felul său obişnuit.

— Aşadar, tinere, spuse el de-a dreptul, numai pentru a veghea asupra mea nu vrei să părăseşti Parisul?

Cu sinceritatea sa care-l caracteriza, Jehan îl corectă:

— Numai, e mult spus… Dar în cea mai mare parte.

„Răspuns inteligent”, îşi zise Pardaillan care-i aştepta răspunsul cu mare curiozitate. Şi cu un surâs: „Ar fi un curtean grozav… ca şi tatăl său.”

Răspunsul plăcu lui Henri care, recăpătându-şi siguranţa izbucni în râs şi spuse:

— Asta da, sinceritate! … Tinere, îmi plăceţi. Dar spuneţi-mi, continuă el cu un surâs maliţios, ce v-a făcut să vă schimbaţi? Îmi amintesc de o anumită întâlnire în timpul căreia voiaţi cu tot dinadinsul să-mi luaţi viaţa pe care, azi, o apăraţi cu atâta zel.

— Este faptul, spuse Jehan fără a se arăta stingherit, că atunci nu ştiam ceea ce ştiu acum.

— Ah! … Şi ce anume ştiţi?

Înclinându-se respectuos, Jehan răspunse simplu:

— Că sunteţi tatăl ei!

Capitolul 22

Henri înţelese prea bine sensul acestor cuvinte. Cu două minute mai înainte, acest răspuns l-ar fi vexat. Dar acum, când sentimentele sale faţă de Jehan se schimbaseră, cuvintele rostite îl liniştiră mai mult decât un jurământ de credinţă. Îşi spunea şi pe bună dreptate, că devotamentul adresat tatălui Bertillei de Saugis era mult mai complet decât cel adresat regelui. Ca şi primul răspuns şi acesta-i plăcu.

Totuşi, rămase visător câteva clipe privindu-l ţintă, fără a-l vedea totuşi. Gândurile-i zburară spre fiica sa. De ce nu îşi ţinuse promisiunea făcută, de a se ocupa de ea? îşi spuse că avusese atâtea de făcut.

Adevărul este că primirea pe care i-o făcuse fiica sa, îl descumpănise. Se simţi puţin jenat de acest copil ciudat care îndrăznise să-l judece şi care nu arătase respectul cuvenit tatălui şi nici nu fusese tulburată de maiestatea sa regală. Respinsese cu aceeaşi nepăsare suverană titluri, onoruri, bogăţii, ba chiar şi afecţiunea pe care i-o oferea. Aşa încât, nu mai avusese curajul să se mai prezinte în faţa ei.

Acum, îşi spunea că va trebui să se ocupe de fiica sa. Îi datora asta. Dar era de presupus că, odată reîntors la Luvru, va uita, aşa cum uitase şi altă dată. Îşi căuta scuze dinainte, spunându-şi că asta dorea şi ea.

De câteva secunde, personajele noastre începuseră să audă, dinspre mânăstire, zgomotul surd al unei cavalcade care se apropia. Nu îl luară în seamă, în afară de Jehan care bănuia despre ce e vorba.

În momentul în care Henri voia să răspundă, trupa în fruntea căreia se aflau d’Épernon, Concini şi Neuvy tocmai ocolea capela Saints-Peres în goana cailor. La zgomotul tot mai puternic, regele se întoarse şi văzu şirul lung de călăreţi care acum treceau prin dreptul morii.

Se simţi mai liniştit şi un surâs de satisfacţie îi însenină faţa, uitând să-i răspundă lui Jehan.

Cei din jurul său se întoarseră şi ei, privind trupa. Care se apropia în goana cailor.

Jehan urmă şi el mişcarea celorlalţi. Pardaillan, care nu-l scăpa din ochi, îl văzu cum se crispează şi cum o flacără de mânie şi sfidare i se aprinse în privire, în aceeaşi secundă, cu un gest rapid, îşi scoase spada şi se pregăti de luptă.

Pardaillan înţelese imediat. Privirile-i alergau când spre Jehan când spre trupă, când spre rege, dar nu spunea nimic. Cu un surâs ascuţit, trase şi el spada din teacă.

Concini, d'Épernon şi de Neuvy îl zăriră pe rege în fruntea celor ce-l însoţeau. Îşi scoaseră pălăriile şi strigară într-un glas:

— Trăiască regele!

Întreaga trupă repetă asurzitor:

— Trăiască regele!

Fericit, regele le mulţumi prin gesturi vii şi strigă:

— Mulţumesc, prieteni.

Şi întorcând spre cei ce-l înconjurau o faţă liniştită, adăugă:

— Pe toţi dracii! Dacă sunt indivizi care-mi doresc moartea iată că, slavă Domnului, sunt şi dintre acei care, mult mai numeroşi, vin să-l apere. Pe bunul Dumnezeu, asta te bucură.

În acel moment, în dreapta regelui se aflau Bellegarde şi Liancourt, iar la stânga Pardaillan şi fiul său. Pardaillan aranjase în aşa fel lucrurile încât Jehan să fie aşezat chiar lângă rege. Lui îi fuseseră adresate acele cuvinte însoţindu-le de un surâs fericit care semnifică faptul că, în cea mai mare parte îi erau adresate. Fără să spună nimic, Jehan se înclină cu o ironie rece. Pardaillan observă nuanţa, cu atât mai mult cu cât îi văzu privirea scânteietoare pe care o aţintise asupra celor trei cavaleri din fruntea coloanei.

Henri nu observase nimic, deoarece încă mai privea spre cei trei călăreţi din faţa trupei care se apropia, încă nu-i recunoscuse, atât din cauza faptului că se aflau la o

oarecare depărtare cât şi datorită vederii sale care slăbea de la o zi la alta.

Întorcându-se spre cei ce-l înconjurau, le ceru:

— Domnilor, vă rog să păstrăm secretul acestei întâmplări. Nu-i vorba decât de un accident. Să nu uitaţi asta.

Şi fără a mai aştepta răspunsul lor, făcu câţiva paşi înainte. Era un om mult prea vioi, care nu putea sta locului nici măcar o clipă.

Ca urmare a acestei mişcări, Pardaillan şi Jehan se găsiră la o oarecare depărtare de rege, în spatele său şi având în dreapta lor pe cei doi duci. Aceştia, la rândul lor, aruncau priviri ameninţătoare asupra celor trei cavaleri. După cum am mai spus, erau duşmanii de moarte ai florentinului. Gândeau şi nu erau departe de adevăr, că era unul din autorii atentatului care tocmai eşuase.

În afară de asta mai credeau – şi tocmai asta-i făcea şi mai furioşi – că poate datorită maşinaţiunilor lui fuseseră aleşi de rege pentru a-l însoţi în periculoasă plimbare care urma să se sfârşească atât de prost. Şi poate că nu se înşelau prea mult.

Pardaillan profită de această depărtare a regelui. Ca şi cum privirile fiului său ar fi fost cuvinte rostite cu voce tare, ghicindu-i-le, îi răspunse în şoaptă, repetând cuvintele regelui:

— Printre aceşti viteji, al căror devotament se arată tocmai la momentul hotărâtor, se află şi ucigaşul.

Jehan nu se miră văzând cât de bine fusese înţeles. Nu-l mai mira nimic din partea lui Pardaillan. Pe acelaşi ton răspunse, arătând cu privirile spre coloană:

— Ziceţi mai bine, ucigaşii! … Fără a-i mai pune la socoteală pe aceia care s-au întors la casa lor… sau care s-au ascuns la mânăstire.

La aceste cuvinte, Pardaillan înţelese că fiul său ştia tot atât de multe lucruri, dacă nu chiar mai multe, decât el însuşi.

— Cum! reluă el, chiar şi de Neuvy?

— Nu, el nu! … Şi totuşi, n-aş putea jura.

— Drace! murmură Pardaillan aruncând asupra regelui priviri pline de milă.

Ajunşi în apropierea regelui, cei trei coborâră de pe cai şi făcură câţiva paşi. Primul era de Neuvy, Concini şi d’Épernon lăsându-i această cinste în mod voit, avându-şi propriile lor motive.

În urma zvonurilor pe care cei doi le lansaseră în timp ce se grăbeau spre aşa-zisa salvare a regelui, de Neuvy se convinsese de vinovăţia lui Jehan, le Brave. În mod sincer, îl credea pe acesta vinovat, ţinând seama şi de ceartă din strada Arbre-Sec.

Sosind acum momentul de a acţiona, Concini şi d’Épernon se dădeau la o parte, hotărâţi să-l lase pe de Neuvy să se angajeze în afacere, asumându-şi toată responsabilitatea. În ceea ce-i priveşte, în funcţie de cele ce vor urma, îl vor sprijini ori îl vor dezaproba. Oricum, ei ar fi fost în câştig.

În toată această maşinaţie, singurul de bună credinţă era de Neuvy, care nici măcar nu bănuia că urma să scoată castanele din foc pentru cei doi complici.

— Ei bine! Ce-i toată această tevatură Neuvy? întrebă regele.

— Ah Sire! strigă Neuvy, care era sincer emoţionat, dacă vi s-ar fi întâmplat ceva, mă aruncam în râu.

— Şi de ce, pe bunul Dumnezeu?

— Fiindcă ajung încă o dată prea târziu pentru a-l apăra pe rege… A doua oară în câteva săptămâni.

— Dar nu-ţi fac nici un reproş… Eşti însărcinat cu poliţia oraşului e adevărat. Dar un accident nu poate fi prevăzut.

Şi cu un aer morocănos, dar cu voce tare în aşa fel încât să fie auzit de toată lumea, adăugă:

— Sunt prinţul cel mai prost slujit din lume! … Caraghioşii ăia de grăjdari au uitat, pun pariu, să-mi adape caii. Şi bietele animale, fiind moarte de sete şi simţind în apropiere apa, au fost cât pe-aici să mă înece şi pe mine… Domnule Le Grand, vei avea grijă ca vinovaţii să fie pedepsiţi.

— Prea bine, Sire! răspunse Bellegarde, căruia-i fuseseră adresate cuvintele. Bellegarde era atât marele scutier, cât şi primul gentilom al apartamentelor regale.

Concini şi d'Épernon îşi comunicară impresiile printr-o privire rapidă. Jehan le Brave nu-i denunţase, după cum se temuseră. Comportarea regelui o arăta cu prisosinţă. De altfel, poate că era mai bine să lase lucrurile aşa. Îl vor găsi oricând pe bandit pentru a-i veni de hac... o lovitură de pumnal şi gata.

Dar mai era şi Neuvy. Trebuia avertizat imediat şi asta chiar în faţa regelui, ceea ce era dificil. D'Épernon, care făcea parte din favoriţii regelui, îşi asumă riscul şi, înaintând spre rege, exclamă:

— Din fericire, asta am aflat-o şi noi. După cum vedeţi, Sire, alergam pentru a-l feri pe rege de această întâmplare nefericită. Suntem la fel de dezolaţi ca şi domnul de Neuvy că am ajuns prea târziu, dar fericiţi, văzând cum aţi scăpat atât de miraculos dintr-un asemenea accident.

Henri crezu că d'Épernon cunoaşte adevărul şi că nu vorbeşte astfel decât pentru gentilomii care-l urmau. De aceea se grăbi să-i vină în ajutor, spunând cu graţie:

— Mulţumesc, duce! ... Vă mulţumesc tuturor, prieteni!

— Trăiască regele! strigară cei cărora li se adresară cuvintele regelui.

Vorbind, d'Épernon insistase în mod deosebit asupra cuvântului accident, aruncând o privire grăitoare spre Neuvy.

Dar, după cum am mai spus, de Neuvy era de bună credinţă. Nu avea nici un motiv pentru a-şi schimba convingerea. De altfel, nici măcar nu înţelese privirea ducelui şi interveni:

— Nu-i vorba de un accident, Sire, spuse cu voce tare, e vorba de un atentat premeditat.

Henri îşi încruntă sprâncenele şi-l privi pieziş pe şeful poliţiei sale:

— Hei, domnule, v-aţi pierdut minţile? spuse el mânios.

Caleaşca regală fusese oprită de Jehan şi Pardaillan pe locul numit Pre-aux-Clercs. Regele se afla încă în apropierea micului său grup. Cu toţii erau aşezaţi cu spatele la râu, la câţiva metri de el.

Înaintea lor, cu faţa la râu, se aflau Concini, d'Épernon şi de Neuvy. În spatele acestor trei personaje se aşezară oamenii din suita fiecăruia. Asta forma trei grupuri distincte, aliniate într-un uriaş semicerc. Grupul lui Concini – cel mai puţin numeros – se afla în faţa lui Bellegarde şi Liancourt; grupul lui d'Épernon – cel mai numeros – în faţa regelui; în fine, grupul lui Neuvy se găsea în faţa lui Pardaillan şi a lui Jehan.

În momentul în care regele rostise cuvintele care nu mai admiteau replică, o aclamaţie tunătoare izbucni în spatele celor trei grupuri:

— Trăiască regele! …

— Trăiască bunul nostru rege! …

Erau locuitorii cartierului cel mai apropiat care invadaseră împrejurimile, dar care se aflau totuşi la o distanţă respectuoasă şi care-şi manifestau astfel devotamentul.

Cu un gest al mâinii, Henri le mulţumi. Şi atunci, ca şi când prin rândurile lor ar fi circulat un ordin, din rândurile mulţimii se auziră strigăte ameninţătoare:

— Asasinul! … Blestematul! … Moarte asasinului! … Aruncaţi-l în apă! … Sfâşiaţi-l! … Nu, să fie tras pe roată! … Daţi-l pe mâna noastră! … Să-i dăm inima la porci! …

Pardaillan privi cu coada ochiului spre fiul său. Îl văzu cum stă încordat, în stânga regelui, la câţiva paşi de acesta. Cu un surâs înfricoşător, fără a face o mişcare, gândi: „Leul e gata de atac… Vai de cel ce-i va cădea în gheare. Dar de ce dracu' ţărănoii ăştia îl cred asasin? … Fiindcă despre el e vorba. Şi de ce această unanimitate… înduioşătoare?"

Poate că de Neuvy ar fi dat înapoi în faţa nemulţumirii regelui, dar toate aceste strigăte îl încurajară.

— Sire, spuse el puternic, ascultaţi vocea poporului care, cu instinctul său de dreptate, cere pedepsirea criminalului.

— Ei pe toţi dracii! blestemă Henri. Îmi răcesc gura de pomană încercând să vă explic că-i vorba de un accident şi voi doriţi neapărat să fie un atentat şi, bineînţeles şi un criminal… Fie, ei bine, domnule, căutaţi criminalul şi arestaţi-l. Asta vă este atribuţia.

— L-am găsit, Sire! triumfă Neuvy.

Şi făcu un semn arcaşilor săi care se deplasară şi-l înconjurară pe Jehan pentru a-i tăia retragerea. El însuşi se repezi spre tânărul care-l privea venind, cu braţele încrucişate la piept.

Concini şi d'Épernon se priviră neliniştiţi, hotărâţi să nu se amestece. În sinea sa, d'Épernon îl înjura cu năduf pe bruta de Neuvy, care nu era în stare să priceapă nimic.

Acesta ajunse la doi paşi de Jehan care părea de marmură. Înclinându-se în faţa regelui care-l privea mirat, spuse:

— Pentru că regele îmi ordonă, îl ascult şi-i execut ordinele chiar pe loc.

Se îndreptă, mai făcu un pas şi întinzând mâna, spuse cu asprime:

— Vă arestez!

Şi-n aceeaşi clipă, scoţând un strigăt de durere, făcu un salt înapoi.

Jehan îl lăsase să se apropie. Dar în momentul în care mâna lui Neuvy era gata să-l atingă, făcu brusc un pas lateral şi pumnul său lovi cu violenţă dosul acestei mâini, spunând cu voce muşcătoare:

— Jos labele!

În faţa acestui nemaipomenit act de rebeliune, chiar în prezenţa regelui, toţi fură stupefiaţi. Imediat izbucniră strigăte ameninţătoare din mijlocul populaţiei. Arcaşii înaintară şi ei pentru a veni în ajutorul şefului lor.

Întorcându-se spre ei, Jehan bubui:

— Înapoi, potăilor! Înapoi!

Li se părură atât de înfricoşător, ca o fiară gata să sfâşie, încât se opriră temători. Dar Jehan îi considera mult prea aproape de el şi înaintând spre ei, le strigă:

— La cuşcă, v-am spus!

Şi-n acelaşi timp, pumnii săi loviră. Doi dintre arcaşi se rostogoliră-n iarbă. Voia s-o ia de la început, dar îşi schimbă ideea. Îl privi pe cel mai apropiat. Era un colos. Mâinile-i i se îndreptară spre el şi-l înhăţară.

Îl ridică ca pe o pană, în timp ce striga cu o voce înspăimântătoare:

— Cine vrea să fie ucis de matahala asta? … Arcaşii se retraseră în grabă.

În acest timp, Neuvy îşi revenise şi se aruncă asupra lui Jehan care era cu spatele la el, strigând:

— Prindeţi-l! Mort sau viu! …

Dar se lovi de Pardaillan. Cavalerul nu scoase nici un cuvânt şi nu făcu nici un gest. Surâdea amabil. Mişcarea pe care o făcuse pentru a se aşeza în faţa acestuia era aşa de calmă şi de naturală, încât Neuvy se lăsă înşelat.

Făcu ceea ce ar fi făcut oricare altul într-o asemenea împrejurare: o luă la dreapta. Ca din nebăgare de seamă, Pardaillan făcu aceeaşi mişcare. Murmurând o înjurătură, Neuvy încercă din nou prin stânga. Din nou se lovi de cavaler.

Numai că, de această dată, cizma lui Pardaillan zdrobi degetele piciorului lui Neuvy care spumegă:

— Pe toţi dracii! Domnule, aveţi intenţia să mă împiedicaţi?

Surâsul lui Pardaillan deveni mai ascuţit şi-i răspunse rece:

— V-a trebuit cam mult să înţelegeţi, domnule.

Neuvy duse mâna la spadă. Gentilomii din suita lui d’Épernon se agitară, iar în mulţime izbucniră din nou strigăte ameninţătoare. Arcaşii se pregăteau să atace, cu toată ameninţarea lui Jehan care nu slăbise nici o clipă matahala pe care o ţinea ridicată deasupra capului şi care scotea ţipete înfricoşătoare. Încă o clipă şi toţi s-ar fi năpustit.

— Nimeni să nu mişte! strigă Bearnezul poruncitor.

Şi asta fu de ajuns. Toţi rămaseră nemişcaţi.

Pe faţa lui Pardaillan apăru zâmbetu-i zeflemitor.

Văzând că arcaşii se retrag, Jehan lăsă matahala uşor pe propriile-i picioare şi-i spuse cu o voce în care calmul se împletea cu ironia:

— Du-te, micuţule! Ai grijă să nu-mi mai fii în preajmă, ţi-ar putea dăuna.

Şi „micuţul” nu aşteptă să i se repete, luând-o la fugă cât îl ţineau puterile.

Incidentul se cerea lămurit pe loc şi pentru asta, de Neuvy trebuia să explice pe ce i se bazau acuzaţiile pe care i le adusese lui Jehan.

La un gest poruncitor al lui Henri toată lumea se îndepărtă. Chiar şi ducii de Bellegarde şi de Liancourt. În preajma sa nu rămăsese decât Pardaillan, Jehan Ie Brave şi de Neuvy. Apropiindu-se de caleaşcă, Henri le făcu semn celor trei să-l urmeze.

— Domnule, îi spuse lui Neuvy cu un aer nemulţumit, ştiţi toţi trei, că tocmai a fost cât pe ce să fiu victima unui atentat. Dar e de prisos să o strigăm în gura mare, aşa cum aţi făcut-o. Mai ales atunci când regele însuşi îşi exprimă clar voinţa, pronunţând clar cuvântul accident.

Şi cu o răceală ameninţătoare, adăugă:

— Pe toţi dracii, domnule, bag de seamă că pentru funcţia de şef suprem al poliţiei, sunteţi lipsit cu totul de tact şi de îndemânare.

— Sire, bolborosi Neuvy, palid, m-am lăsat târât de zel.

— Ei, domnule, un exces de zel necontrolat este la fel de neiertat ca şi un exces de neglijenţă! Amintiţi-vă asta.

Zdrobit, Neuvy făcu o plecăciune umilă. Dar privirea duşmănoasă pe care o aruncă, îl convinse pe Jehan că de acum înainte va avea un duşman de moarte în plus.

Puţin mai liniştit, Henri reluă pe un ton în care încă se mai simţea o urmă de iritare:

— Aşa deci, aţi vrut să-l arestaţi pe acest tânăr. De ce anume îl acuzaţi? Vorbiţi pe şleau.

Din tonul spuselor sale, Henri părea favorabil lui Jehan. De altfel, aşa i se păru lui Neuvy. Ca un bun curtean ce era, acesta, în alte circumstanţe, ar fi dat câteva explicaţii vagi.

Dar acum, discuţia se purta în faţa lui Jehan, pe care, de bună credinţă, îl considera drept un tâlhar primejdios. Umilinţa la care fusese supus i se părea de neiertat. Trebuia să-şi ia revanşa cu orice preţ. Revenindu-şi, spuse cu o voce fermă:

— Îl acuz de crimă de regicid şi de lezmaiestate! Îl acuz că a uneltit şi a atentat la viaţa sacră a regelui, dând să bea un drog periculos cailor voştri!

— Minţi! strigă Jehan cu o voce tunătoare.

— Tinere, spuse Henri pe un ton maiestuos, în faţa regelui, nimeni nu are dreptul să vorbească până nu i se acordă permisiunea.

Jehan era gata să replice când, o privire grăitoare a lui Pardaillan îl opri. De altfel, Henri reluă numaidecât:

— Sunt aici pentru a-i face fiecăruia dreptate.

Şi întorcându-se spre Neuvy, îi spuse cu o voce calmă:

— Acest tânăr şi-a riscat viaţa pentru a opri caii care nu mai ascultau de nimeni. Cu ajutorul domnului de Pardaillan, aici de faţă, a reuşit să-i stăpânească. Dacă încă mai sunt în viaţă, lui i-o datorez. Nu ştiaţi acest lucru, domnule, altfel nu l-aţi fi acuzat. Şi însufleţindu-se, continuă:

— Nu ştiţi, de asemenea, că de două ori în ultimele şase săptămâni, puţin a lipsit să nu fiu asasinat şi că datorită tot acestui tânăr am fost salvat… Şi iarăşi nu ştiţi, ceea ce el ştie, că se unelteşte din umbră moartea mea şi că atentatul de azi va fi repetat, poate mâine, sub o altă formă. Pentru voi, ca şef suprem al poliţiei mele, nu ştiţi multe lucruri, domnule. Aşa încât, mă întreb dacă nu ar fi mai bine să vă înlocuiesc cu acest tânăr… care cunoaşte tot ceea ce voi nu ştiţi şi ar fi trebuit să le ştiţi.

Pardaillan şi Jehan schimbară o privire rapidă. Pentru ei era clar că mânia regelui nu provenea numai din acuzaţia nedreaptă ce-i fusese adusă tânărului, de care acesta se

temea prea puţin. Bearnezul, viclean, se comporta astfel pentru a-şi manifesta nemulţumirea de a se vedea aşa de prost păzit.

Neuvy se crezu pierdut. Crezu că i se va ridica însărcinarea, care-l onora, va fi dizgraţiat şi trimis pe moşiile sale, dacă nu închis la Bastilia. Hotărî să se apere cu orice preţ.

— Sire, ştiam că acest tânăr a oprit caii. Dar, de asemenea, mai ştiu că asta e o viclenie diabolică din partea sa. Văzându-se descoperit, a găsit acest mijloc îndrăzneţ de a ieşi din încurcătură. În ceea ce priveşte pretinsele atentate pe care eu, şef al poliţiei, nu le cunosc, am toate motivele să cred că tot el a fost autorul lor. Şi pe un ton ce nu era lipsit de măreţie, adăugă:

— Sire, văd că trebuie să mă constitui prizonier. Dacă am comis greşeli în exercitarea însărcinărilor mele, să mi se instruiască proces, sunt gata să plătesc cu capul. Dar, totodată, cer să se instruiască proces şi acestui tânăr… Astfel se vor demonstra acuzaţiile mele.

Henri al IV-lea nu era bănuitor, cum urma să fie fiul său, Louis al XIII-lea. Mai degrabă păcătuia printr-un exces de încredere. Dar în acest moment se afla încă sub sentimentul de teamă – pe care de altfel îl ascundea în mod curajos – produs de pericolul de moarte din care tocmai scăpase. Şi mai ales datorită cuvintelor lui Jehan, confirmate de Pardaillan.

Siguranţa demnă cu care vorbise de Neuvy îl impresiona şi-i strecură îndoiala în suflet. Privi spre Jehan suspicios, gândind descumpănit: „Şi totuşi, pe toţi dracii, are o privire strălucind de loialitate! … Sau nu mai cunosc eu la oameni!”

Pardaillan citi aceste cuvinte în ochii regelui şi înţelese ce se petrece în sufletul acestuia şi că manevra abilă a lui Neuvy ducea la arestarea imediată a fiului său. Socoti că a sosit momentul să intervină şi răspunse gândurilor regelui cu acea răceală caracteristică lui în momentele critice:

— Aveţi dreptate, Sire. Acest tânăr nu este asasinul care se vrea crezut de ceilalţi. Domnul de Neuvy, de bună-credinţă, o sper, se înşeală. Afirm sus şi tare… şi regele ştie că nu mint niciodată.

Henri al IV-lea îl privi pe Pardaillan şi spuse cu blândeţe:

— Ştiu că nu minţiţi niciodată, prietene… Dar puteţi să vă înşelaţi.

— În această afacere nu mă pot înşela, afirmă rece Pardaillan.

Henri îl mai privi încă o dată, de această dată fără a mai spune ceva şi, întorcându-se spre Neuvy, îi vorbi pe un ton mai liniştit:

— Pentru că eşti atât de bine informat, Neuvy, poţi să-mi spui ce motive are acest tânăr să-mi dorească moartea?

Neuvy respiră liniştit. Regele discuta, deci încă nu era pierdut. Şi credea că deţine argumentul suprem care-l va convinge:

— Regele, spuse el, nu a uitat în ce circumstanţe l-a întâlnit pe acest tânăr prima dată, sub un anume balcon din strada Arbre-Sec.

— Ei bine?

— Ei bine, Sire, acest om e îndrăgostit nebuneşte de… persoana care… locuieşte în casă despre care e vorba. Gelozia, transformată în ură sălbatică îi înarmează braţul.

Hernri surâse răutăcios. Acum ştia. Cum putea să ia în serios mobilul invocat de Neuvy? Acum câteva minute, doar, Jehan îi spusese că a aflat că este tatăl Bertillei de Saugis.

— Şi chiar credeţi? îl întrebă pe Neuvy.

— Sunt sigur, afirmă categoric acesta.

Henri se întoarse surâzând. Aruncă o privire spre Jehan. Acesta, încă de la intervenţia lui Pardaillan, rămăsese nemişcat, cu braţele încrucişate şi cu un aer de indiferenţă suverană. Văzându-l aşa de calm şi de absent, nimeni n-ar fi bănuit că se vorbea despre el şi încă în termenii în care capu-i era în joc. De la Jehan, privirile regelui se îndreptară

spre Pardaillan, privindu-l în tăcere, cu un surâs maliţios pe buze.

Pardaillan îi răspunse printr-un zâmbet asemănător, însoţit de o ridicare dispreţuitoare a umerilor, spunând:

— Veţi vedea, Sire, că toate acuzaţiile ce i se aduc, sau i se vor aduce acestui tânăr, sunt asemănătoare… Adevărul este că se încearcă în toate chipurile distrugerea lui.

Henri lăsă să cadă asupra lui Neuvy (care asculta fără a înţelege nimic) o privire încărcată de ameninţări. Surprinzându-i privirea, Pardaillan îi spuse regelui în şoaptă:

— Totuşi, îl cred că este de bună credinţă… E doar un instrument.

— Ce vă face să spuneţi asta? întrebă Henri pe acelaşi ton.

— Păi… siguranţa cu care a lansat acuzaţiile… Credeţi-mă, Sire, adevăraţii vinovaţi n-au avut curajul să intervină ei înşişi.

— Poate că aveţi dreptate, răspunse Henri.

Câteva momente îi măsură pe Pardaillan şi pe Jehan. Brusc, îl luă pe cavaler de braţ şi aproape că-l târî înspre caleaşcă, cu familiaritatea bonomă pe care o folosea când se afla cu prietenii săi, spunându-i:

— Prietene, cred că o discuţie între patru ochi e foarte necesară.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, Sire.

— Să intrăm în caleaşcă.

Spunând toate acestea cu voce tare, era ca şi cum ar fi dat ordinul ca toată lumea să se îndepărteze. Atât Neuvy cât şi vizitiul înţeleseră şi dispărură în grabă. Întorcându-se spre Jehan care nici nu se clintise din loc, Pardaillan îi spuse cu blândeţe:

— Copilul meu, vrei să mă aştepţi câteva clipe… Discuţia mea cu regele nu va fi prea lungă…

Spusele acestea dovedeau o mare familiaritate, pe care Henri n-ar fi permis-o altcuiva şi drept acceptare, se întoarse la rândul său spre tânăr, făcându-i un semn

prietenesc pentru a-l îndemna la răbdare. Jehan îi răspunse făcând o reverenţă respectuoasă. Pe faţa lui Pardaillan înflori din nou un surâs de satisfacţie deoarece, chiar dacă reverenţa părea adresată regelui, privirea care o însoţea arăta în mod clar că este adresată cavalerului.

Continuând să discute cu Bellegarde şi Liancourt, care-i ajunsese din urmă, Concini şi d'Épernon nu scăpau din priviri pe rege şi pe cei trei gentilomi cu care acesta se explica. Neputând auzi ce se discută, sperau să ghicească sensul explicaţiilor din gesturile şi fizionomiile actorilor principali. Şi neliniştea lor creştea din ce în ce, deoarece regele se arăta destul de bine dispus faţă de cel de care ei se temeau.

Capitolul 23

Între timp, Henri al IV-lea şi Pardaillan se urcară în caleaşcă.

— Prietene, începu regele, ştiţi că am în voi deplină încredere (Pardaillan se înclină tăcut). Vreau să spun că, deoarece mă asiguraţi de bunele sale intenţii, deoarece răspundeţi de el…

— Răspund, Sire!

— Având în vedere toate acestea, tânărul nu va mai fi deranjat, vă dau cuvântul meu… Şi totuşi… îl cunoaşteţi bine… foarte bine?

— E fiul meu!

Henri se plesni peste coapse, exclamând bucuros:

— Bănuiam eu ceva! … Pe toţi dracii! … m-aţi liniştit.

Şi cu un viu interes:

— În cele din urmă v-aţi regăsit fiul? Acela pe care-l căutaţi încă de la întoarcerea voastră din Spania, de mai bine de douăzeci de ani? Cât de mult mă bucur pentru voi, prietene… Poate că-mi va fi dat să fac pentru fiu ceea ce n-am putut face pentru tată. Fiul vostru, reluă regele după o scurtă tăcere, poate va fi nevoit să mă vadă uneori… cu toate aceste maşinaţiuni, nu se poate şti.

— E posibil, într-adevăr, spuse Pardaillan evaziv.

— Ei bine, fie el, fie voi, nu aveţi decât să pronunţaţi cuvântul Pardaillan pentru a fi conduşi la mine. La orice oră din noapte sau din zi. Mă înţelegeţi, Pardaillan?

— Prea bine, Sire.

— Şi acum, prietene, fiindcă suntem numai noi doi, cu mâna pe inimă, spuneţi-mi, ce avea de gând să facă fiul vostru în împrejurimile mânăstirii Montmartre, când cu lupta de la spânzurătoare?

Ascunzându-şi un zâmbet Pardaillan spuse pe un ton naiv:

— După câte am înţeles, tocmai eliberase o tânără, de care este foarte îndrăgostit şi care fusese atrasă acolo prin viclenie, fiind reţinută împotriva voinţei ei.

— E vorba de Bertille de Saugis? întrebă Henri stingherit.

— Chiar de ea, Sire.

— Şi spuneţi că era reţinută la mânăstire împotriva voinţei ei? Cine a îndrăznit? … Şi de ce? …

— Cine? Nu ştiu, răspunse Pardaillan cu răceală. De ce? Deoarece tânăra deţine în păstrare hârtii care o dată divulgat secretul lor, unii n-ar sfârşi bine.

— De ce n-am fost avertizat? … Credeţi că acest copil îmi este indiferent şi aş fi lăsat să fie persecutată fără a-i pedepsi pe vinovaţi? … Acum, că m-am lămurit în privinţa fiului vostru, reluă regele după o scurtă tăcere, spuneţi-i din partea mea că, pentru câtva timp să se abţină să fie văzut prin preajma mânăstirii… Asta numai pentru a evita unele neînţelegeri asemănătoare celor petrecute zilele trecute lângă fosta spânzurătoare a mânăstirii.

Pe faţa lui Pardaillan se aşternu un surâs ascuţit. Regele ajunsese în punctul în care lui îi convenea. În loc să răspundă celor spuse de rege, replică liniştit:

— Regele, care se interesează cu atâta amabilitate de mine şi de fiul meu, n-ar vrea să afle şi numele mamei sale?

— Ba da, aprobă regele curios, cine-i fericită?

— Prinţesa Fausta, spuse Pardaillan aţintindu-l pe rege cu privirea.

Mai întâi, regele nu dădu atenţie numelui. Sau mai degrabă nu se gândi la ceea ce Pardaillan încerca în mod indirect să-i amintească: comoara Faustei, pe care ministrul său, Sully, cu asentimentul regelui, încerca s-o facă intrată în vistieria regală.

Dar, deodată, regele înţelese.

Privindu-l cu răceală pe cavaler, treptat, în ochi i se aprinse o flacără şi exclamă cu un uşor fluierat de satisfacţie:

— Pe toţi dracii! strigă el. Frumoasă femeie! … după câte mi s-a povestit, cel puţin… Trebuie să mărturisesc, continuă el, că până acum n-am avut norocul s-o cunosc. Complimentele mele, prietene.

— Că e frumoasă, nu încape îndoială, Sire, replică Pardaillan fără să tresară. Dar norocul vostru e că n-aţi cunoscut-o… încă.

Şi continuă cu un aer nepăsător:

— Fabulos de bogată.

Din nou regele se simţi stingherit. Venea acum vorba despre comoară şi, trebuia să-şi mărturisească, întreaga afacere nu era chiar aşa de onorabilă, dimpotrivă.

Fără a părea că-i observă stinghereală, Pardaillan continuă netulburat:

— Într-atât de bogată încât a ascuns în împrejurimile Parisului zece milioane destinate fiului său şi se pare că cifra asta n-a strâmtorat-o cu nimic.

Henri înţelese reproşul ascuns şi, cum era un prea bun jucător, ştia să piardă fără să clipească. Înţelese că această partidă este pierdută. Sigur, pilula era amară, dar o înghiţi fără să se strâmbe. Şi asta cu atât mai mult cu cât nu voia să se expună umilinţei de a i se aminti că-i vorba de proprietatea altuia.

Tocmai pentru aceasta luă iniţiativa, afectând o privire bucuroasă şi nepăsătoare totodată:

— La dracu’! Prietene, ştii că era cât pe-aci să te jefuiesc?

— Oh! făcu Pardaillan cu o ironie fină, liniştiţi-vă, sire. Chiar dacă milioanele s-ar fi găsit în locul în care le căutaţi, operaţiunea n-ar fi fost deloc fructuoasă pentru voi… fiindcă n-aţi fi găsit nimic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că alţii ar fi sosit înaintea domnului de Sully şi i-ar fi suflat milioanele de sub nas.

— Pe toţi dracii! Asta-i prea de tot!

— Sire, îi explică înţelegător Pardaillan, fiul meu s-a născut într-una din temniţele castelului Saint-Ange, la Roma. Dacă a reuşit să scape de acolo cu viaţă, asta se datorează faptului că papa Sixt al V-lea cunoştea existenţa acestei comori. Şi-n timp ce-l lăsa liber pe copil, împreună cu aceea care-l îngrijea, punea pe urmele lor spionii cei mai talentaţi din Franţa şi Italia… Prin acea femeie sau, chiar prin copil, socotea să pună mâna pe comoară.

— Încep să înţeleg…

— Au trecut douăzeci de ani şi Biserica încă mai speră să găsească tezaurul… Ar fi ajuns înaintea voastră la ea… fiindcă sunt acolo unde sunt mai stăpâni ca voi… Şi ăsta-i încă unul din motivele pentru care sunt atât de înverşunaţi împotriva fiului meu şi vor să-l compromită în faţa Maiestăţii Voastre.

— Mă vor ucide, prietene! … Fără îndoială, ei sunt aceia care-mi poartă sâmbetele!

Era atât de palid şi părea atât de distrus, încât lui Pardaillan i se făcu milă. Pentru a-i abate gândurile, îi răspunse cu o siguranţă pe care totuşi nu o simţea.

— Ei aş! Încă n-au reuşit. Aveţi prieteni mult prea devotaţi şi care veghează din umbră… fiindcă nemernicii ăia acţionează numai în umbră. Dar, Sire, acum înţelegeţi de ce fiul meu trebuie să supravegheze mânăstirea Montmartre şi împrejurimile ei. Îşi păzeşte bunul său… şi e în drept s-o facă.

— Îi voi ordona lui Sully să înceteze cercetările.

— Ba nu, Sire, vă rog, interveni Pardaillan. Dimpotrivă, să le continue. Am nevoie de asta! … Numai că, vă rog să-i comunicaţi, ca şi comandantului jandarmilor şi tuturor celor din poliţia voastră şi din justiţie, să-l lase în pace pe Jehan le Brave…

— Cum doriţi. Dar spuneţi-mi, Pardaillan, voi care cunoaşteţi atâtea secrete, cum se face că fiul vostru a găsit sub spânzurătoare praf de puşcă. Şi cum de-a reuşit să scape din explozia aia înfricoşătoare care a făcut destule victime.

— Dar e simplu, explică Pardaillan, surâzând. Sub spânzurătoare se află o subterană de a cărei existenţă nu ştie nimeni. Acolo şi-a îngropat prinţesa Fausta milioanele-i faimoase, pe care atâţia le caută.

— Aha! strigă Henri, căruia i se trezise interesul. Ăsta era motivul pentru care fiul vostru se afla acolo! … Dar praful de puşcă?

— Prinţesa, reluă cavalerul, nu se-ndoia că această comoară va fi căutată şi şi-a luat măsurile sale de precauţie. Mai întâi, o discuţie cu stareţa mânăstirii, pentru a o face să creadă că milioanele se află în incinta ei.

— În vreme ce acestea au fost ascunse în afara ei, într-un loc cu totul la vedere. Nu-i rău gândit, remarcă Henri, din ce în ce mai interesat.

— Da, continuă Pardaillan visător şi cu o voce ciudată, prinţesei nu-i lipsea imaginaţia… ştiu şi eu câte ceva. Şi rămase câteva clipe tăcut, cu privirea pierdută în sine însuşi, rememorând amintiri, din timpul tinereţii sale, trecând din nou prin fazele giganticului duel pe care-l susţinuse contra acestui geniu al răului.

— Continuaţi, prietene, spuse afectuos regele pentru a-l scoate din gândurile sale negre.

— Ei bine, această subterană, continuă Pardaillan scuturându-şi capul, duce spre un fel de peşteră subpământeana în care Fausta a ascuns un adevărat arsenal: praf de puşcă, arme, gloanţe… cu care ar fi putut

susţine un asediu mai multe zile. Mult mai târziu, la Sevilla, mi-a dezvăluit existenţa acestor subterane şi modul cum se poate ajunge la ele în mod secret. Din curiozitate am fost să văd locurile şi am constatat lipsa alimentelor.

— Să te aperi, observă regele, e foarte bine. Dar mai trebuie să te şi hrăneşti. E elementar pentru cel care vrea să reziste asediului.

— E drept, Sire. Iată pentru care motive am dus chiar eu proviziile acolo. Din timp în timp le înlocuiam, deoarece prin învechire acestea se stricau. Numai vinul s-a transformat într-un adevărat nectar. Şi acum înţelegeţi restul, Sire: fiul meu s-a putut apăra cu vitejie datorită armelor mamei sale.

— Şi a putut să se hrănească datorită proviziilor făcute de tatăl său, continuă Henri, râzând. Acum totul se explică! Atunci când fiul vostru a provocat explozia, se găsea deja în peşteră. Pe toţi dracii! Fiul vostru e un tovarăş de arme excelent! Se vede cu cine seamănă!

Cavalerul se înclină în faţa complimentului pe care-l preţui la justa sa valoare.

Henri observase că Pardaillan îi dezvăluise spontan locul în care se aflau ascunse milioanele. Acest semn de încredere îl emoţiona, dar nu făcu nici un comentariu.

Audienţa se terminase, Pardaillan obţinând ceea ce voia: bunăvoinţa regelui. Îşi dădea seama prea bine că această bunăvoinţă a Bearnezului se datora numai egoismului său şi fricii de a fi asasinat, dar pentru el asta avea o prea mică importanţă.

Îşi luă rămas bun de la rege şi coborî din caleaşcă făcând semn fiului său se apropie.

Rămas în caleaşcă, Henri făcu semn seniorilor care până atunci se ţinuseră la o distanţă respectuoasă şi care, acum, se grăbiră să asculte. În spatele acestora, la o distanţă şi mai mare, mulţimea se îngrămădi, curioasă să vadă ce va urma.

Scoţându-şi bustul prin portiera caleştii, Henri rosti cu o voce limpede şi puternică, pe care o auziră cu toţii, chiar şi

cei din ultimul rând:

— Neuvy, spuse el, ai fost rău informat. Domnul Jehan le Brave, aici de faţă, este un gentilom viteaz şi cinstit, demn de stima tuturor. Cu preţul vieţii sale, mi-a salvat-o pe a mea.

O tăcere de gheaţă însoţi spusele regelui. D'Épernon, livid, scrâşnea blesteme. Gentilomii săi, bineînţeles că-i urmau exemplul.

În ce-l priveşte, Concini spumega. Strâmbătura fioroasă care-i schimonosea faţa şi care vroia să treacă drept zâmbet, încerca să-i ascundă gândurile: „Fără nemernicul ăsta, regele ar fi fost mort… şi eu aş fi triumfat! Nenorocire ţie, fiu al lui Pardaillan, te voi zdrobi!"

Furia şi dezamăgirea îl făcu să-şi piardă capul, deoarece înaintând doi paşi, izbucni:

— Sire, acest gentilom, atât de viteaz şi de cinstit, cum îl credeţi, a fost în slujba mea… şi v-aş putea da unele amănunte despre el.

Aruncându-i o privire dispreţuitoare, Henri îi replică sec:

— De prisos, domnule! … sunt lămurit pe deplin.

Dar fiul lui Pardaillan nu era omul care să se eschiveze unei provocări. Făcând şi el doi paşi înainte, spuse cu voce tare:

— Sire, rog umil pe Maiestatea Voastră să-i lase să vorbească pe domnul Concini. După câte ştiţi, este unul dintre duşmanii mei de moarte… cu atât mai preţioasă mi-ar fi mărturia sa… De asemenea, îl rog şi pe ducele d'Épernon să vorbească… un alt duşman de-al meu, Sire… Dacă va fi nevoie, voi mai apela şi la serviciile unui oarecare călugăr… un al treilea duşman de moarte. Vorbiţi Concini şi d'Épernon, chiar e nevoie să-l aduc şi pe acel demn călugăr? …

Întreaga sa atitudine era o sfidare. Regele intui că tot ce rostise Jehan până acum ascundea o ameninţare. Dar ce ameninţare. Şi cum ar fi putut să ghicească acest lucru, când fiul îi semăna pe deplin tatălui. Aruncă o privire

bănuitoare asupra celor doi, interpelaţi, atât de direct, de tânăr.

Livid, tremurând, Concini făcu câţiva paşi înapoi, ca şi când ar fi văzut securea călăului, deasupra capului său. Dimpotrivă, d'Épernon făcu doi paşi în întâmpinarea sa şi-i spuse printre dinţi:

— Aţi înebunit? … Ne grăbiţi sfârşitul în mod prostesc, pe toţi dracii!

Şi cu voce tare:

— Sire, mă înclin în faţa vitejiei şi loialităţii acestui tânăr gentilom. Dar trebuie să vă spun că se înşală când crede că-i sunt duşman… Cum aş putea uita faptul că-i datorez viaţa fiului meu, Candale?

Intervenţia ducelui îi permise lui Concini să-şi revină. Regele părea că aşteaptă. Să-l audă şi pe el vorbind şi chiar ochii strălucitori ai lui Jehan le Brave păreau că-i spun: „Vorbeşte! … numai că, fii atent la ce spui, după tine, voi vorbi şi eu."

Trebui să se execute:

— Sire, spuse acesta cu o voce plină de furie, cu toate că între domnul şi mine nu este nici cea mai mică simpatie, am crezut că e de datoria mea să mărturisesc aici, în public, că este un om de onoare.

Cu un gest al capului, Jehan îşi arătă satisfacţia. Pardaillan, cu ochii strălucitori, surâdea răutăcios în mustaţa-i căruntă. Regele fu pe punctul de a-i cere lui Jehan să-i dea mai multe amănunte despre respectivul călugăr, dar se abţinu, spunându-şi că-n situaţia dată, tânărul nu ar fi spus prea multe. Lăsă incidentul închis. Dar reluă cu voce tare, privindu-şi, rând pe rând, gentilomii prezenţi:

— Domnilor, vă anunţ că de azi domnul Jehan le Brave face parte dintre prietenii mei… şi nu uitaţi că, în cazul în care i se va întâmpla ceva, îl voi apăra eu însumi. Nu uitaţi asta.

Capetele celor ce-l înconjurau pe rege se plecară şi mai mult şi când se înălţară se auzi din nou strigătul:

— Trăiască regele!

Întorcându-se spre Jehan, regele-i spuse cu blândeţe:

— Am însărcinat pe domnul de Pardaillan să vă transmită unele recomandări pe care aş dori să vi le fac şi aş vrea să ţineţi seama de ele, având în vedere că sunt destul de importante.

— Sire, răspunse Jehan înclinându-se, dorinţele regelui sunt ordine pentru mine.

— Da, răspunse maliţios Henri, râzând din inimă, dar numai dacă vă sunt pe plac… şi nu prea sunt întotdeauna.

Surâzând, Jehan îi răspunse:

— După câte am putut remarca, regele nu a fost nemulţumit de faptul că nu i-am ascultat ordinele, deoarece în acest fel i-am salvat viaţa.

Regele se mulţumi să aprobe cu un gest.

Între timp, Bellegarde şi Liancourt îşi reluaseră locurile în caleaşcă. Vizitiul se urcase pe capră şi punea în ordine hăţurile. Văzând că furtuna a trecut, de Neuvy se apropie şi întrebă:

— Ne acordaţi onoarea de a-l escorta pe rege?

— Mulţumesc Neuvy, răspunse regele. Domnii de Pardaillan şi Jehan le Brave mă vor conduce până la Luvru.

Imediat, Pardaillan şi fiul său încălecară şi se plasară în dreptul portierelor caleştii.

— La revedere, domnilor! strigă regele în momentul în care caii, de-acum îmblânziţi, o luară în trap uşor.

Şi toţi gentilomii, urmaţi de gloată, răspunseră într-un singur strigăt:

— Trăiască regele!

Capitolul 24

După ce caleaşca regală se pierdu în direcţia porţii Buci, Concini, d’Épernon şi Neuvy se despărţiră, fiecare rumegând gânduri de răzbunare.

Rămas ultimul, Concini îşi chemă cei patru gentilomi.

— Saint-Julien, spuse el, puţin absent, unde s-a ajuns cu planul răpirii?

Omul cu capul înfăşurat în bandaje răspunse, cu o reţinere care-i scăpă lui Concini:

— Domnule, sper ca toate pregătirile să fie gata mâine… Totuşi, nu îndrăznesc să afirm că aşa va fi. În afacerea asta, nu trebuie să ne grăbim, dacă vrem să reuşim.

Concini nu-i răspunse. După toate semnele, părea că rumegă ceva, în timp ce o luptă surdă, violentă, se ducea în interiorul său. Neliniştea lui Saint-Julien creştea. Oricum, chiar dacă florentinul era generos, asta nu însemna că era şi răbdător, mai ales când era vorbă să-şi satisfacă pasiunile.

Se pare că în cele din urmă Concini luă o hotărâre. Dar care, judecând după grimasa chipului său, nu-i era pe plac. Spre marea uşurare a spionului Léonorei, îl auzi spunând.

— Da, ai dreptate. Nu trebuie să forţăm lucrurile.

Părând să calculeze ceva, reluă cu voce tare:

— Deci, azi e vineri… S-o amânăm până la mijlocul săptămânii viitoare. Miercuri, de exemplu. Până atunci, vă interzic cu desăvârşire să vă arătaţi prin preajma locului.

— Asta înseamnă că trebuie să lăsăm casa nesupravegheată? întrebă Saint-Julien mirat.

— Dimpotrivă, la dracu’! … Dar de la distanţă… nimeni nu trebuie să miroasă nimic. Discreţie, cât mai multă discreţie.

— E-n regulă. Ne vom lua toate precauţiile şi nici măcar pasărea-n zbor nu va şti nimic.

Concini aprobă cu un gest şi continuă şi mai aspru:

— Asta nu-i totul. Până atunci nu aveţi voie, sub pedeapsa cu moartea, să vă atingeţi de Jehan le Brave.

Saint-Julien, Eynaus, Longval şi Roquetaille se zbârliră dintr-o dată. De-acuma, deja, îl urau tot atât de mult cât îl ura şi Concini. Şi explodară. Privindu-i cu o satisfacţie întunecată, Concini îi potoli:

— Uşurel, lupii mei. Nu renunţ la nimic. Dacă dau înapoi… asta e pentru a putea sări asupra lui mai bine. Înţelegeţi?

Dintr-o dată, cei patru se liniştiră şi se apropiară, cu ochii strălucindu-le:

— Explicaţi-ne, monseniore, spuse cu respect unul dintre ei.

Părând cufundat într-unul din visele sale înfricoşătoare, Concini îşi reveni şi le spuse:

— Dacă-i mai acord cinci sau şase zile de răgaz caraghiosului, dacă-i permit – şi numai Dumnezeu ştie cu câtă suferinţă din partea mea – (şi într-adevăr, părea că suferă enorm) dacă-i permit să mai dea târcoale drăguţei sale, asta-i numai pentru a-l linişti, pentru a-l face să creadă că ameninţarea regelui îşi face efectul asupra mea şi că renunţ la a-l pedepsi… Dar în tot acest timp, cu ajutorul vostru, îmi ţes plasa… în care va cădea, negreşit.

Satisfacţia celor patru spadasini izbucni la fel de zgomotoasă, tot pe cât le fusese şi nemulţumirea de la început!

— Eram sigur!

— Pe maţele papei!

— Suntem nişte blegi!

— Pe el! Pe el! …

— Şi acum, fiţi atenţi, făcu Concini, îndemnându-i să se apropie.

Şi în şoaptă, le explică celor patru ideea sa, ideea care avu darul să-i încânte pe măsură ce le vorbea.

Între timp, Pardaillan şi fiul său au ajuns la Luvru şi după puţin timp se despărţiră de rege, care li se arătă mai mult decât binevoitor.

Prima persoană care-i ieşi în cale cavalerului, fu tocmai căpitanul de Vitry, care din întâmplare se afla în faţa porţii şi care-i urmă până la intrarea în palat.

Zărindu-l, pe faţa lui Pardaillan îşi făcu loc un surâs puţin răutăcios. Şi cum regele tocmai se îndepărta, sprijinindu-se prietenos de ducele de Bellegarde, îi spuse destul de tare pentru a fi auzit de rege:

— Ei, domnule de Vitry! Vă înapoiez calul… Bun animal, pe legea mea. Datorită lui am putut să o ajung din urmă pe Maiestatea Sa şi tocmai la momentul potrivit, pentru a-i

opri caii, care însetaţi, deveniseră de nestăpânit. În felul ăsta, indirect e drept, regele vă datorează viaţa.

Vitry aruncă o privire furişă spre Henri al IV-lea care, fără a se opri, întoarse capul şi-i spuse surâzând:

— N-o voi uita, fii liniştit, Vitry.

Şi dispăru fără a-i mai aştepta răspunsul. Apropiindu-se de Pardaillan, Vitry îi strânse mâna şi-i spuse pe un ton complice:

— Pe toţi sfinţii, domnule de Pardaillan, sunteţi unul dintre cei mai îndatoritori oameni pe care-i cunosc! … Vă rog să dispuneţi de mine ca de un prieten devotat.

— Credeţi-mă, domnule, răspunse serios de această dată Pardaillan, că sunt onorat de prietenia pe care mi-o oferiţi.

Şi cu un grăunte de zeflemea, urmă:

— De altfel, mi s-a părut necesar să fac cunoscut regelui serviciul pe care i l-aţi adus cu această ocazie.

— Ei asta-i, exclamă zăpăcit Jehan le Brave, asta mă face să-mi amintesc că şi eu am împrumutat calul! … Dar puţin cam împotriva voinţei stăpânului său.

— M-aş fi mirat să fie altfel, cunoscându-vă bogăţia, făcu Pardaillan surâzând.

Vitry îl văzuse pe Jehan călărind în dreptul portierei caleştii regale, onoare pe care mulţi şi-ar fi dorit-o. Însemna că acest tânăr nu era un fitecine. Privirile-i fugeau când spre Pardaillan, când spre Jehan. Înţelegându-i curiozitatea, cavalerul se grăbi să facă prezen-tările:

— Cum! exclamă Vitry uluit, Jehan le Brave! … Deci domnul este eroul minunatei aventuri de la spânzurătoarea din Montmartre?

— El însuşi, întări Pardaillan, zeflemitor. Şi cu un aer nepăsător, adăugă:

— Acest gentilom, cu toate că a fost destul de calomniat, a avut norocul de a aduce oarecare servicii Maiestăţii Sale, servicii destul de importante, de altfel şi regele, la rândul său, a avut bunăvoinţa de a-l, număra printre prietenii săi, după cum aţi văzut.

Bineînţeles că Vitry văzuse. Şi nu-i trebui mai mult pentru a se arăta binevoitor faţă de tânărul care se bucura de favorurile regale.

— Domnule de Pardaillan, spuse el prietenos, deoarece mi s-a părut că apreciaţi calul, faceţi-mi favoarea de a-l accepta ca dar din partea mea, mărturie a stimei şi recunoştinţei mele.

Pardaillan era pe punctul de a refuza darul. Dar în acel moment zări privirile cu care fiul său admira animalul şi-i veni o idee.

— Pe legea mea, domnule, mi-e greu să refuz ceea ce-mi oferiţi cu atâta graţie. Numai că, adăugă el cu naivitate, cum am deja un cal şi nu sunt destul de bogat pentru a-mi permite un altul, îngăduiţi-mi să-l dăruiesc tânărului meu prieten care nu are niciunul.

— Calul vă aparţine, cavalere, răspunse căpitanul. Sunteţi liber să faceţi cu el ce doriţi.

Profitând de faptul că fiul său se afla la o oarecare distanţă, Pardaillan se plecă spre Vitry şi-i spuse la ureche:

— Vă spun un secret, domnule! Faceţi în aşa fel încât regele să afle că aţi dăruit acest cal tânărului acesta… Veţi vedea că onorurile vor urma.

— Hotărât lucru, sunteţi un prieten încântător! murmură Vitry.

Se întoarseră spre Jehan care continua să-şi privească cu încântare calul.

— Dar ce veţi face cu acesta, pe care l-aţi împrumutat împotriva voinţei stăpânului său? întrebă Pardaillan.

— Aveam intenţia să i-l înapoiez. Dar, domnule, sunt încurcat… Aparţine lui Concini.

— Ia te uită! exclamă Pardaillan.

— Nu vreau să-l las să creadă că vreau să-mi însuşesc ceea ce îi aparţine… Pe de altă parte, mi-e penibil, o mărturisesc să i-l duc chiar eu.

— Păi, atunci trimiteţi-l prin cineva, insinuă cavalerul, privindu-l pe furiş.

— În ruptul capului! protestă Jehan. Ar putea crede că mi-e frică.

— Nu ne rămâne altceva de făcut, răspunse Pardaillan surâzând, decât să mergem împreună, la care Jehan îi răspunse cu o privire de mulţumire.

Ducând de căpăstru calul lui Concini, cei doi se îndreptară spre locuinţa acestuia. Jehan şi Pardaillan ajunseră acolo tocmai în momentul în care florentinul şi oamenii săi descălecau.

— Pe legea mea, şopti tânărul la urechea tatălui său. Nici nu se putea un moment mai potrivit.

Şi, în timp ce Pardaillan rămase pe loc, pregătit să intervină în caz de nevoie, tânărul înainta până în faţa lui Concini şi a oamenilor săi.

Zărindu-l, aceştia rămaseră împietriţi. Văzându-i îndrăzneala de a pătrunde până în bârlogul lupului, fură cuprinşi de furie, începând să mormăie tot felul de blesteme.

Imediat, Concini se întoarse spre oamenii săi pentru a le impune tăcerea, comandându-le în şoaptă:

— Nimeni să nu facă nimic, pe sângele lui Cristos! Tăcere!

Ajuns la doi paşi de grup, Jehan se descoperi cu un gest larg. Artist de geniu, stăpân pe el însuşi, cu toate că pălise puţin, Concini se descoperi la rândul său şi rămase într-o aşteptare demnă.

Luând drept model pe stăpânul lor, cei patru spadasini făcură la fel. Mirat, Jehan se adresă lui Roquetaille:

— Domnule, vă înapoiez calul pe care l-am împrumutat de la dumneavoastră… puţin cam brutal, recunosc. Dar aveam scuza că era pentru a-l servi pe rege.

Spunând acestea, se înclină cu o graţie dispreţuitoare, înmânând frâul lui Roquetaille care părea stană de piatră. Privirea pe care i-o aruncă Concini, păru că-l scoate din amorţeală. La rândul său, încercă o reverenţă şi-i răspunse, cu o voce şuierătoare, încercând să zâmbească:

— Domnule, pentru oricare gentilom, serviciul regelui mai întâi de toate.

Înclinându-se încă o dată în faţa lui Concini şi a oamenilor săi, Jehan spuse cu blândeţe, fără urmă de provocare.

— La revedere, domnilor!

Şi în timp ce Concini, Roquetaille, Longval, Eynaus şi Saint-Julien încercau să răspundă cât mai cavaleresc salutului său, Jehan se îndepărtă, întorcându-le spatele, mirat şi el de uşurinţa cu care ieşise din încurcătură.

Dar în spatele său, blestemele izbucniră cu furie.

Concini nu spunea nimic, doar îl privea pe tânăr cum se îndepărtează, în timp ce ochii-i fulgerau.

— Uşurel, lupii mei! … Doar câteva zile şi vă jur că insolenţa fanfaronului va fi pedepsită. Va plăti pentru toate şi răzbunarea mea va fi îngrozitoare.

— Domnule, asta ne-a şi reţinut. Altfel…

Capitolul 25

Imediat ce Acquaviva se întoarse la mânăstirea capucinilor, ceru să aibă o discuţie cu părintele Joseph. După mai puţin de o jumătate de oră poarta mânăstirii se deschise şi el ieşi, călare pe un catâr. Părintele Joseph, care-l întovărăşise până la poartă, îi ură cu voce tare:

— Călătorie plăcută, părinte!

— La revedere, frate, şi mulţumesc pentru găzduire, răspunse Acquaviva.

După ce poarta se închise în urma sa, cu un scrâşnet, Acquaviva îşi lăsă gluga pe ochi şi se îndepărtă în pasul nepăsător al catârului.

Pe când se apropia de strada Gaillon, un călugăr apăru pe terasa care preceda intrarea în capela Saint-Roch care coborând scara nepăsător, se opri în mijlocul drumului cu un aer nehotărât, ca unul care nu ştie încotro s-o ia.

Apropiindu-se de el, Acquaviva făcu un semn ciudat, la care celălalt îi răspunse printr-un semn asemănător.

Acquaviva trecu de călugăr, fără să se oprească, făcându-i doar un semn de bineţe. În trecere, îi şopti un singur

cuvânt:

— Ruilly.

Nehotărârea călugărului se sfârşi subit, acesta îndepărtându-se imediat, luând-o înaintea lui Acquaviva pe care, curând, îl lăsă în urmă.

Acesta din urmă traversă oraşul, de la poarta Saint-Honoré până la poarta Saint-Antoine. Ajuns în cartierul Saint-Antoine, îşi îndemnă catârul s-o ia la trap.

Curând ajunse la zidul de incintă al mânăstirii Saint-Antoine. Acolo, o luă la dreapta şi în scurt timp se află în târgul Ruilly, o aşezare cu puţine case, aruncate care încotro. Părintele, se opri în faţa unei ferme singuratice, care nu era decât vechiul conac regal din Ruilly, în care intră ca acasă.

După mai puţin de un sfert de oră, sosi şi călugărul Parfait Goulard cu care avu o discuţie destul de îndelungată. În urma căreia, în timp ce se despărţea de el, îi spuse:

— Du-te fiule şi mai ales, nu uita nimic. Tânărul de care ţi-am vorbit trebuie să moară cât de curând… E vorba de existenţa ordinului nostru.

— Va muri, replică Parfait Goulard cu răceală.

În aceaşi zi, pe înserate, Acquaviva îşi înşeuă catârul şi se îndreptă spre mânăstirea Saint-Antoine. O dată ajuns în dreptul ei, o ocoli şi, trecând prin dreptul crucii Faubin, coborî spre Popincourt, trecu prin Courtille, traversă Montfaucon, ajungând în cartierul Saint-Laurent, astfel încât descrise un semicerc destul de mare în jurul zidului de incintă al oraşului.

Ajuns în cartier, la mai bine de o sută de paşi de poarta Saint-Martin zări un călugăr care părea că aşteaptă pe cineva. Acquaviva descălecă şi călugărul apucă imediat frâul catârului fără a rosti nici cel mai mic cuvânt.

Mergând pe jos, cu gluga acoperindu-i faţa, Acquaviva intră în Paris doar cu câteva momente înainte de închiderea porţilor. După câteva ocoluri pe străzile cele mai puţin umblate, ajunse în curând în strada Heaumerie, o stradă

îngustă, dar care, în acea epocă, era destul de animată. La capătul acesteia, în apropierea străzii Vieille-Monnaie, se află o fundătură numită pe atunci Fort-aux-Dames şi asta deoarece mânăstirea de călugăriţe Montmartre îşi avea propria închisoare.

Închisoarea de care vorbim se află tocmai în capătul fundăturii. Era o clădire veche, cu trei etaje, întunecată şi sinistră ca oricare altă închisoare. Cine şi-ar fi închipuit că această închisoare era o parodie, s-ar fi înşelat amarnic. Dimpotrivă, era o închisoare cât se poate de dură, dotată cu tot ceea ce e necesar: portari, temniceri, gardieni, călău şi ajutoarele sale, capelă şi capelani. Mai avea şi celule adânci, dotate cu lanţuri solide, cameră de tortură. După câte se vede, nu lipsea nimic.

Având în vedere faptul că lăcaşul era destul de neîncăpător, că doamnele călugăriţe nu erau prea bogate, nenorociţii care erau închişi aici o duceau mult mai rău ca în oricare altă parte.

Detaliile acestea vi s-ar putea părea de prisos. Mai târziu se va vedea că au fost necesare. Poate chiar vom fi obligaţi să revenim asupra lor.

Mai înainte de a ajunge la capătul fundăturii, alăturată închisorii, se găsea o casă, destul de modestă, cu două etaje. Cu ferestrele şi uşa tot timpul închise, părea mai întunecată decât era chiar închisoarea, care, totuşi, era locuită şi a cărei poartă se deschidea şi se închidea deseori. Era un du-te-vino neîncetat al călugărilor şi al călugăriţelor, al temnicerilor şi al paznicilor care intrau şi ieşeau mereu. Cât despre casa vecină, nimeni nu văzuse acolo vreo mişcare.

Spre uşa acesteia se îndreptă Acquaviva când se făcu întuneric. Şi uşa se deschise în faţa sa fără cel mai mic zgomot şi fără ca părintele să se anunţe. Cel ce-i deschise era tot fratele Parfait Goulard. Conducându-şi şeful la ultimul etaj al casei, îl introduse într-un cabinet mic, dar mobilat destul de confortabil.

Aruncând în jurul său o privire indiferentă, Acquaviva ceru scurt:

— Să vedem.

Parfait Goulard deschise o fereastră mică prin care părintele Acquaviva privea în timp ce beţivanul explică:

— În spate se găseşte o grădină mică. Acolo, mai în jos, în spatele zidului acela înalt, e strada Vieille-Monnaie.

— Bine. Mai departe, spuse Acquaviva.

Goulard închise fereastra şi deschise mai apoi uşa. Se aflau acum pe un palier îngust. În stânga se afla scara abruptă pe care urcaseră. În faţă se găsea o uşă joasă, ferecată cu un lacăt enorm. În mijloc, uşa camerei pe al cărei prag se aflau. Arătând spre uşa ferecată, Goulard explică:

— Nu-i decât un hambar, fără nici o altă ieşire. Nimeni nu intră acolo.

Îndreptându-se spre zid, în faţa uşii, ridică lampa pe care o avea în mână pentru a face vizibil un buton minuscul, ascuns cu dibăcie şi pe care apăsă. Imediat se deschise o uşă secretă prin care intrară. Se aflau acum într-o cameră cu mult mai mică decât aceea pe care tocmai o părăsiseră.

— Aici ne aflăm deja pe teritoriul călugăriţelor de la Montmartre, explică Parfait Goulard.

— Mai departe, repetă Acquaviva.

Reîntorcându-se la scara abruptă, coborâră înspre temniţele de la subsol. Datorită unei noi intrări secrete, ajunseră, curând, într-un coridor îngust, în care Acquaviva, pentru a trece, fu nevoit să-şi plece capul. După ce-l străbătură, ajunseră în cele din urmă la o scară care-i conduse la un vestibul.

— În acest loc, spuse Parfait Goulard, ne aflăm de cealaltă parte a străzii Vieille-Monnaie. Totdeauna se află aici un om de pază. La momentul convenit, de la fereastra voastră, puteţi să-i semnalaţi în codul zilei şi veţi fi ascultat cu sfinţenie.

— Foarte bine, se declară satisfăcut Acquaviva. Să ne întoarcem.

După nu mai mult de două minute se aflau din nou în misterioasa locuinţă. Pe când se aflau la parter, Parfait Goulard îl întrebă:

— Monseniorul doreşte să-i arăt şi camerele trucate?

— La ce bun! replică indiferent Acquaviva, să urcăm.

Ajuns în camera de la ultimul etaj, pe care o părăsiseră nu cu mult timp înainte, Acquaviva se aşeză în singurul fotoliu existent şi, făcându-i semn lui Parfait Goulard să ia loc pe unul din scaune, îi spuse:

— Ei bine, fiule, ce se mai aude cu acel Ravaillac? … Vedeţi, datorită fiului lui Pardaillan, avem acum nevoie de el mai mult ca oricând. Pe cât de mult ne-am străduit să-l convingem să se întoarcă în ţinutul lui de baştină, acum trebuie să-l facem să se răzgândească. Crezi că vei reuşi?

— Cel mai dificil va fi, răspunse călugărul, de a-l convinge fără a-i deştepta bănuielile. Totuşi sper să reuşesc. Dacă intră în casa asta, vă jur că nu o va mai părăsi.

— Şi-n privinţa lui Jehan le Brave?

Cu un surâs înfricoşător, Parfait Goulard îi răspunse:

— Oamenii noştri îl urmăresc pas cu pas. Şi astă până în ziua în care… nu vom avea a ne mai teme de el.

— Cât mai curând, fiule, cât mai curând. Este foarte urgent acest lucru, spuse Acquaviva, fără a-şi arăta totuşi nerăbdarea.

— Poate că în clipa asta, lucrul e deja făcut.

— Să te audă Dumnezeu, fiule.

Şi după câteva momente de meditaţie:

— În ce stadiu ne aflăm cu cercetările la mânăstire?

— Ne apropiem, monseniore. Altarul arătat de actul de care ne servim este aproape degajat. În câteva zile vom descoperi resortul secret. Şi atunci vom fi aproape la capătul drumului.

În acea clipă, se auzi cum cineva îşi face cunoscută prezenţa de cealaltă parte a uşii. Goulard se grăbi să

deschidă. Un călugăr, cu o înfăţişare atletică, îşi făcu apariţia şi ceru respectuos monseniorului să-şi exprime dorinţa în ceea ce priveşte cina.

— Aduceţi-mi o bucată de pâine, fructe şi un pahar de apă, ceru Acquaviva.

În timp ce acesta se îndepărtă, începu să-i comunice ordinele sale fratelui Goulard.

Cinci minute mai târziu, când voinicul călugăr se înapoie aducând cu el cina frugală, nu-l mai văzu pe Parfait Goulard, dar acest lucru nu-l miră prea mult.

Capitolul 26

După ce-l părăsi pe Pardaillan, Jehan le Brave ieşi din Paris prin poarta Montmartre, trecând prin faţa casei Perrettei fără a se opri. Când ajunse în dreptul castelului Porcherons, fu întâmpinat de Gringaille, apărut din spatele unui tufiş unde se ascunsese până atunci şi de unde supraveghea casa fetei.

— Ei, care mai sunt noutăţile? întrebă Jehan.

— Linişte deplină, şefule.

— E bine, dar continuaţi supravegherea. Sper ca în curând să vă eliberez de sarcina asta.

— Care-i destul de plictisitoare, mărturisi cu sinceritate Gringaille.

Liniştit dinspre partea asta Jehan se îndepărtă după ce strânse mâna lui Gringaille, fericit de prietenia şefului.

Şi-n timp ce parizianul îşi continua veghea conform dorinţei lui Jehan, acesta din urmă porni în căutarea lui Ravaillac. La hanul Trei Porumbei i se spuse că roşcatul îi părăsise, asigurându-i că se întoarce în ţinuturile natale.

„E-n regulă”, gândi tânărul.

Spre seară, ieşi să cineze într-una din cârciumile din strada Saint-Denis. Când o părăsi, se făcuse deja târziu.

Străzile erau de-acum întunecate, tăcute, pustii. De altfel, puţin îi păsa. Le străbătea cu nepăsarea-i obişnuită, luând-o pe drumul cel mai scurt pentru a ajunge cât mai repede acasă.

În strada Béthisy, la câţiva paşi de propria locuinţă, simţi în spatele său o foială neobişnuită şi făcu o săritură într-o parte.

În aceeaşi clipă, pe lângă ureche, la câteva degete îi trecu un glonţ. Şi imediat se auzi un alt foc. Căzu pe spate şi după ce zvâcni din picioare de câteva ori, rămase ţeapăn. Imediat se auzi o voce:

— L-am atins!

Două umbre se apropiară, cu pumnalele în mână.

— Cred că-i mort, continuă vocea.

— Ce contează, spuse celălalt, pentru cât am primit, merită să fim siguri.

Jehan nu făcu nici o mişcare. Trebuia să pară mort, sau măcar leşinat.

Cu prudenţă, cele două umbre se apropiară. Busturile li se aplecară asupra tânărului, în timp ce pumnalele le sclipiră în lumina lunii. Dar nu mai apucară să lovească, deoarece, în aceeaşi clipă, se auziră două urlete de durere.

După cum v-aţi dat seama, Jehan nu fusese lovit. În momentul în care primul glonţ îi trecuse pe la ureche, îşi aminti într-o străfulgerare de vorbele lui Pardaillan, care-l avertizase de ce va urma. Se aruncă la pământ chiar în momentul în care plecase cel de-al doilea glonţ, cu o uşurinţă care arăta cât de familiară îi era mişcarea.

Şi-n timp ce zărea cele două umbre apropiindu-se şi le auzea discuţia şoptită, nu făcuse nici o mişcare. Dar în momentul în care cele două siluete se aplecară asupra sa, cu pumnalele gata de a lovi, picioarele sale îi aruncă concomitent cât colo, cu o dublă lovitură.

Atinşi în plin piept, cei doi asasini se întinseră cât erau de lungi, în drum.

„Aşa, acum pot să le vorbesc!” îşi spuse Jehan.

Îi fu de-ajuns un salt pentru a-i ţine în pumn pe amândoi, gata să-i sugrume. Mijlocul era excelent pentru a-i expedia ad patres, dar nu pentru a-i face să vorbească, după cum intenţiona. Şi totuşi, procedase cât se poate de înţelept,

deoarece amândoi căscară nişte ochi înfricoşaţi, bolborosind:

— Iertare, monseniore!

— Caraghioşilor, le strigă Jehan, vă iert, cu condiţia să-mi spuneţi cine v-a plătit ca să mă ucideţi… Altfel, vă sugrum pe amândoi.

Şi palmele sale se mai strânseră puţin în jurul gâtului lor.

— Spun tot, gâfâi unul dintre tâlhari… numai nu mai strângeţi aşa… mă sugru…

Jehan îşi mai slăbi strânsoarea şi, prudent, culese cele două junghere care se aflau lângă el, rostind:

— Hai, vorbeşte, nemernicule!

Nemernicul respiră cu nesaţ şi rânji:

— Pe toţi dracii! Ce pumn!

— Cine v-a plătit pentru a mă ucide? repetă cu răceală Jehan.

— Nu ştim, monseniore.

— Minţi, caraghiosule! Vorbeşte… sau ţi-a sosit ceasul din urmă.

Şi-ncepu să strângă din nou.

— Vă jur pe sufletul meu că nu ştiu! gemu mizerabilul.

Văzându-l sincer, Jehan slăbi strânsoarea.

— Bine, spuse el, v-am auzit spunând că aţi fost bine plătiţi. Că nu-l cunoaşteţi pe cel ce vă plăteşte, sunt gata să vă cred! … Dar sunt sigur că l-aţi văzut… descrieţi-mi-l.

— Dar nu l-am văzut… Avea gluga lăsată până peste nas… Tot ce putem spune este că părea un om al bisericii… Sau cel puţin aşa lăsa să se creadă.

Jehan era edificat şi nu mai insistă.

— Bine, nefericiţilor! făcu el dispreţuitor. Vă iert, caraghioşilor! … Şi acum, căraţi-vă… şi mai ales, încercaţi să nu-mi mai ieşiţi în cale dacă ţineţi la pielea voastră.

Cei doi tâlhari se ridicară cu greutate şi, în ciuda condiţiei lor fizice, o luară la fugă cu o viteză care le arăta groaza pe care cavalerul le-o insuflase.

Reîntors în camera sa, Jehan răsuci cheia de două ori în broască, lucru care nu i se mai întâmplase până atunci şi, lăsându-se într-un fotoliu, revăzu etapele aventurii.

„Deci Acquaviva a început vânătoarea, îşi spuse el. Domnul de Pardaillan a avut dreptate… ca totdeauna, de altfel. Pe toţi dracii, dacă lucrurile se vor repeta destul de des, nu mai dau doi bani pe pielea mea!” Dar felul său nepăsător ieşi din nou la suprafaţă: „Ei bine, vom vedea! … Am trecut eu prin altele şi mai şi.”

Şi cu toate că se arăta nepăsător, nu se putu stăpâni să nu facă o inspecţie amănunţită camerei sale şi nu se culcă decât atunci când se convinse că totu-i în regulă.

A doua zi dimineaţa, sâmbătă fiind, pe când se pregătea să iasă, cineva îi bătu în uşă. Precaut, întredeschise uşa, dar se linişti curând. Cel care se afla pe prag, nu era decât unul dintre slugile hanului Grand-Passe-Partout, pe care-l recunoscu imediat. De braţ îi atârna un coş. Intrând în cameră, scoase din coş şase sticle şi un pachet legat frumos, pe care le puse pe masă, spunându-i tânărului:

— Din partea cavalerului de Pardaillan.

Jehan se uită curios la sticle: trei conţineau un vin vechi de Saumur şi trei erau cu vin de Vouvray, două vinuri pe care cavalerul le îndrăgea nespus. Desfăcând pachetul, văzu că era garnisit cu tot felul de prăjiturele. Cuprinse toată această bogăţie cu o privire înduioşată în timp ce-şi spunea: „Ce prieten minunat! … Se gândeşte la toate… şi cu câtă delicateţe!”

Şi cu voce tare, trădându-şi temerile de până atunci:

— Aşa ceva pot mânca şi bea fără teama de a fi otrăvit!

La rândul său şi valetul începu să râdă. Întinzându-i un scud, Jehan observă că acesta se codeşte să-l primească.

— Domnul cavaler nu va fi prea mulţumit… Şi când nu e mulţumit, are o palmă atât de grea… v-o spun eu.

Răzând din toată inima de mutra dezamăgită a slugii, Jehan insistă:

— Ia-l, netotule! … Domnul cavaler nu va afla nimic. Cel puţin dacă nu-i vei spune chiar tu!

Tentaţia fiind prea mare, valetul făcu scudul dispărut într-o clipă, retrăgându-se cu mii de mulţumiri.

Rămas singur, Jehan apucă o sticlă şi se pregăti s-o desfacă. Dar un gând îi trecu prin minte:

— Nu, rosti el cu glas tare, tot va veni să mă vadă peste o oră, o vom bea împreună.

După o oră, Pardaillan se înfiinţa. Imediat tânărul Jehan se pierdu în mulţumiri.

— Dar nu v-am trimis nimic, i-o tăie cavalerul. Şi neliniştit:

— Sper că nu v-aţi atins de vin şi de prăjituri?

— A fost cât p-aci… dar v-am aşteptat s-o facem împreună.

Amândoi erau palizi ca moartea. După ce Jehan îi explică modul cum devenise stăpânul bunătăţilor, Pardaillan îl întrebă:

— Găsiţi că am exagerat vorbindu-vă de Acquaviva?

— Nu! Pe toţi dracii! Călugărul ăsta e un demon scăpat din iad?

— Şi ăsta nu-i decât începutul, îi răspunse Pardaillan cu răceală. Aşteptaţi cele ce vor urma.

— Cum? … izbucni Jehan simţind cum îl cuprinde furia. Ei bine, vom vedea! Aşteptându-l, dacă popa ăsta fariseu îmi cade-n mână, vă jur că nu va mai avea ocazia să facă rău cuiva!

Surâzând blând, Pardaillan puse o sticlă deoparte, vărsându-le pe celelalte cinci. Prăjiturile căpătară aceeaşi destinaţie. După ce făcu toate acestea, ieşiră împreună, cavalerul ducând sub braţ sticla plină şi se îndreptară spre hanul Grand-Passe-Partout. Valetul care adusese lui Jehan vinul cu pricina se afla acolo, văzându-şi de treburile sale obişnuite. Pardaillan puse să fie chemat.

Văzându-l pe cavaler însoţit de Jehan, valetul se tulbură. Văzându-i stinghereala, Pardaillan luă un pahar şi-l puse în faţa individului. După care, desfăcu sticla adusă şi umplu paharul.

— Băiete, îi spuse cavalerul, ai adus în dimineaţa asta, din partea mea, cavalerului Jehan le Brave, aici de faţă, şase sticle cu vin…

— Da, domnule, răspunse valetul care părea că-şi regăsise siguranţa.

— Vinul pe care tocmai l-am turnat în pahar, continuă Pardaillan, este din acela pe care i l-ai adus. Înţelegi: acelaşi vin.

— Am înţeles, răspunse sluga cu un calm de invidiat.

— Ei bine, acum, că ştii cum stau lucrurile, ţin să-ţi spun că domnul Jehan le Brave doreşte să guşti vinul ăsta.

Şi aţintindu-l cu privirea:

— Bea! îi porunci.

Pe moment, individul păru mirat. Dar imediat un surâs larg îi înflori pe faţă şi fără cea mai mică ezitare, apucă paharul cu lăcomie şi-l duse la buze, spunând vesel:

— Ţin să vă spun că beau în sănătatea voastră, domnule cavaler şi a dumneavoastră, domnule!

Văzându-l sincer, Pardaillan se repezi:

— Stai!

— De ce? întrebă celălalt, dezamăgit.

— Vinu-i otrăvit, replică Pardaillan cu răceală. Imediat valetul fu cuprins de un tremurat puternic.

Ca şi cum i-ar fi fost frică de lichidul care-i cădea la picioare, făcu un salt înapoi, gemând:

— Ah! Blestemat călugăr!

După care, urmă explicaţia: în lipsa lui Pardaillan, un călugăr îi adusese sticlele şi după ce-i dăduse trei scuzi, îi ordonase să le ducă lui Jehan ca din partea cavalerului, care fusese chemat în altă parte. Îl ascultase fără să presupună că face un lucru rău.

Dumiriţi asupra acestei aventuri, cei doi se îndreptară spre nouă locuinţă a Bertillei. Şi ziua se scurse repede, fără ca nimic important să se mai întâmple. În ciuda avertismentului lui Pardaillan, Jehan se întoarse în mansarda sa din strada Arbre-Sec.

După ce se aranja pentru dormit, se urcă în pat, căscând mai să-şi rupă fălcile. Şi-n aceeaşi clipă, cu capul dat pe spate, privirile i se aţintiră asupra tavanului.

— Oh! exclamă el.

Ceea ce-l făcuse să scoată acest sunet, era o grindă uriaşă aşezată în toată lungimea sa, deasupra patului.

Apucă lampa în viteză şi cu ea în mână, suindu-se pe un scaun, începu să examineze îndeaproape grinda apărută din senin, murmurând:

— Ciudat! Până acum nu era aici. Şi totuşi, numai Dumnezeu ştie de câte ori mi-am pironit privirile în tavan.

O mai privi o dată, ascultând cu atenţie. I se păru că aude un scrâşnet lent, neregulat, abia auzit. Coborî în grabă de pe scaun, îşi înhăţă mantaua şi sabia şi stingând lampa, ieşi grăbit din cameră.

Ajuns în stradă, se opri. Curios, se întoarse şi privi înspre mansarda pe care tocmai o părăsise. Deodată se auzi un pârâit sinistru, urmat de un zgomot înfricoşător. Din locul în care până atunci se aflase mansarda sa, acum nu mai era decât o gaură neagră din care ieşeau trâmbe de praf. Îşi spuse: „Drace! … tocmai la timp!”

Înfăşurându-se în manta, o luă din loc bombănind furios:

— Ah! Dar asta nu-i cinstit, domnule Acquaviva! … Pe toţi dracii! Gluma a durat prea mult! …

O luă încotro vedea cu ochii. Dar, se opri, venindu-i o idee:

— Ce-ar fi dacă…

După ce se mai gândi o clipă, conchise:

— Ei! O să-i cer găzduire lui Gringaille.

Şi luând-o pe strada Montmartre, curând ajunse în uliţa Bout-de-Monde fără a i se mai întâmpla ceva. Tot timpul se aşteptase să fie atacat. Îşi petrecu noaptea pe paie, împreună cu cei trei tovarăşi ai săi.

Pe la ora nouă dimineaţa, îi părăsi pe cei trei. Casa în care înnoptase era acum înconjurată de schelărie, uşa de la intrare aflându-se şi ea sub aceasta.

În momentul în care păşi peste pragul uşii, un pietroi uriaş, căzu cu zgomot în faţa sa. Puţin a lipsit ca să nu-l zdrobească.

Cu un salt instinctiv sări în mijlocul străzii, privind în sus. Fiind o zi de duminică, în acea vreme nimeni nu lucra, de aceea nici nu văzu pe nimeni pe schele. Furios, bombăni:

— Pe toţi dracii! Vreau să fiu sigur!

Aruncându-se orbeşte înapoi pe scări, îi strigă pe Gringaille, Escargasse şi Carcagne şi toţi patru răscoliră casa de jos şi până sus fără a găsi însă nimic.

Jehan era mai mult decât furios. Insistenţa acestor atentate îl exasperau, fără a mai adăuga că rapiditatea loviturilor îi dovedea existenţa unei reţele de spioni foarte bine organizată. Şi în ciuda precauţiilor sale, nu reuşise să surprindă niciunul dintre spionii care îl înconjurau, cu toate că, prevenit fiind, făcuse totul pentru a-i descoperi.

Acum nu se mai gândea la Acquaviva şi nici la spionii acestuia. Îşi punea întrebarea dacă era sau nu cazul să se refugieze în subterana de la spânzurătoarea Montmartre.

Problema era destul de banală, în aparenţă, dar în realitate era atât de complexă, de gravă şi de temut, încât îl făcu să uite, pentru moment, mulţimea de asasini pe care o avea pe urmele sale.

În subterană s-ar fi aflat la adăpost, dar tot acolo se aflau ascunse şi milioanele de care el fugea.

Să-şi apere viaţa, ar fi fost în dreptul său. Dar să şi-o apere, dezonorându-se prin furtul, da, prin furtul unei asemenea cantităţi de aur care l-ar fi tentat… şi care nu-i aparţinea? N-ar fi fost mai bine să piară?

Toate acestea-i trecură prin minte lui Jehan în timp ce se învârtea în culcuşul celor trei prieteni, pe care-i părăsise cu câteva minute înainte, după care urmase tentativa de asasinat. Sfârşi prin a se opri în faţa lui Gringaille, Escargasse şi Carcagne, pe care, de altfel, nici nu-i vedea. Furios, bătu cu piciorul în podea şi strigă:

— Şi totuşi, nu mă voi duce, pe toţi dracii! Nu mă voi duce… Dacă aş ajunge acolo, n-aş rezista ispitei… Şi nu vreau asta! … nu o vreau! …

Cei trei se priviră înspăimântaţi. Ce voia să spună şeful lor? Unde naiba nu voia să meargă? Şi mai ales, cărei ispite nu ar rezista?

Dar Jehan se linişti curând. Luase o hotărâre.

— Gringaille, spuse el, poţi să-mi găseşti un adăpost sigur pentru câteva zile?

Gringaille stătu gânditor câteva clipe, după care strigă:

— Am găsit! … Da, dar e în afara oraşului.

— N-are importanţă, spuse Jehan după o secundă de ezitare.

— Ei bine, şefule, o cunoaşteţi pe Martine, lucrătoarea şi menajera Perrettei?

Jehan făcu un semn de aprobare. Gringaille continuă:

— Cumnatul ei are o căsuţă în Villeneuve-sur-Gravois, aproape de cartierul Montmartre. Dacă priveşti mai cu atenţie, o poţi vedea chiar de aici.

Şi se repezi spre lucarna pe care o deschise. Urmându-i sfatul, Jehan se aplecă şi privi.

— Vedeţi, la stânga noastră, zidul care înconjoară cele trei căsuţe? … Ei bine, cea de-a treia, aceea de jos, din colţul pe care-l face zidul. Cumnatul Martinei, Simon Chiorul cum i se mai spune, va fi fericit să vă închirieze o cameră… Numai că, drace, e lipsită de orice confort.

Jehan făcu un gest prin care arăta că acest amănunt îl lasă rece şi spuse:

— Ocupă-te de problema asta. În această noapte, trebuie să dorm acolo.

— Oh! Afacerea-i ca şi încheiată. Simon Chiorul nu va refuza scudul pe care i-l voi oferi pentru a vă găzdui timp de o lună. Puteţi merge la el chiar şi acum.

— Nu, voi merge acolo numai la noapte…

După ce puse la punct acest lucru, tânărul plecă să-l întâlnească pe Pardaillan. Tată şi fiu, odată împreună,

încălecară şi ieşiră din oraş. În timpul plimbării lor, Jehan îi povesti toate aventurile prin care trecuse de când se despărţiseră, chiar şi faptul că, datorită lui Gringaille, îşi găsise o nouă locuinţă, fapt pe care Pardaillan îl aprobă din toată inima.

— Dacă aţi vrea să-mi ascultaţi sfatul, n-ar mai trebui să călcaţi prin strada Arbre-Sec.

— Asta n-ar servi la nimic, domnule! Mi-am părăsit mansarda astă noapte fără să fiu văzut sau urmărit de careva… sau cel puţin eu n-am observat. Şi nu mai departe de azi dimineaţă, refugiul mi-era cunoscut şi au încercat să mă asasineze… Cine ştie dacă nu se va întâmpla la fel şi cu nouă locuinţă pe care mi-a găsit-o Gringaille? Cine ştie ce mă mai aşteaptă şi acolo?

Pardaillan îşi dădu seama că fiul său, totuşi, nu era prea afectat de cele întâmplate. Nepăsarea lui făcu să-i înflorească pe buze un surâs de satisfacţie.

— Veţi vedea, spuse el pe un ton nepăsător, că veţi fi nevoit să vă refugiaţi în subterana de la Montmartre. La urma urmei, e cel mai bun lucru, pe care-l veţi face.

Peste faţa tânărului trecu o umbră şi, cu dinţii strânşi, răspunse:

— Rămâne de văzut.

Se întoarseră în oraş odată cu lăsarea întunericului, deoarece Jehan voia să meargă la noua sa adresă înainte de închiderea porţilor. Se despărţi de cavaler şi se grăbi spre poarta Montmartre.

După ce-l lăsă să se îndepărteze câţiva paşi, Pardaillan o luă pe urmele lui. Văzându-l ieşind din oraş, se întrebă: „Şi dacă mi-aş petrece noaptea păzindu-l?”

După ce reflectă câteva secunde, îşi spuse: „Ei, dar nu l-a urmărit nimeni… sunt sigur… Oricât de puternici ar fi, nu pot ghici unde va dormi în seara asta. Probabil că această noapte va trece fără probleme. De altfel, e deja târziu, poarta s-a închis.”

Făcând cale-ntoarsă, îşi continuă gândul: „A sosit vremea să văd ce hram poartă Parfait Goulard ăsta. Numai el mă poate pune pe urmele lui Acquaviva şi atunci… vom avea destul timp să ne explicăm.”

Între timp, Jehan Le Brave ajunsese la căsuţa arătată de Gringaille. Şi el remarcase că nu fusese urmărit. Dar, înainte de a bate în uşă, cercetă cu atenţie împrejurimile.

Căsuţa se afla în colţul unui zid care împrejmuia un perimetru în formă de trapez, ale cărui baze erau paralele cu zidul de incintă al oraşului. În partea în care se afla acum tânărul şi care era aceea dinspre cartierul Montmartre, mai erau două maghernițe asemănătoare. De aici începea o străduţă.

După ce bătu la uşă, apăru o bătrână care-l primi, cam prea vorbăreaţă:

— În sfârşit, iată-vă, tinere gentilom! Vă aşteptam cu nerăbdare. La vârsta mea, nu prea ne place să întârziem cu somnul. Hai, veniţi să vă arăt camera.

— Scuzaţi-mă, doamnă, răspunse politicos Jehan în timp ce urca scara, dar mă aşteptam să găsesc aici un bărbat… Simon Chiorul, dacă-l ştiţi.

— Ei, Simon nu mai locuieşte aici. A avut norocul să-şi vândă casa chiar azi. Iată-vă camera, tinere gentilom. Dacă aveţi nevoie de ceva, eu dorm dedesubt, nu aveţi decât să bateţi în podea. Noapte bună, domnule!

Şi după ce puse lumânarea, cu care îl condusese pe Jehan, pe o masă joasă, ieşi, lăsându-l pe tânăr puţin aiurit de atâta vorbărie.

— Ei drăcie, mormăi el, iată o vânzare la care nu mă aşteptam! … Şi cocioaba asta! Gringaille zicea că-i lipsită de confort… Al naibii să fie dacă poţi trăi aici. Cred că ar fi mai bine dacă aş pleca!

Dar după ce reflectă câteva momente, îşi spuse, precum Pardaillan:

— Şi unde să mă duc la ora asta? … Şi cine ar fi putut bănui că-mi voi petrece noaptea aici? … Numai dacă l-ar fi

spionat pe Gringaille… E posibil. Dar, dacă am intrat în horă…

Precaut, verifică atent mansarda. Uşa, solidă, era dotată cu un zăvor tot atât de solid, pe care-l trase imediat. Mai exista şi o ferestruică. O deschise şi se plecă în afară.

— Hm, de jur-împrejur nu sunt decât grădini, nu-mi prea place zidul ăsta împrejmuitor! E prea aproape de fereastră. Nu-i nimic! O noapte trece iute. Mâine mă voi muta. Acum, mai trebuie să şi dorm.

Totul îi părea dubios: atât casa cât şi bătrâna care-l primise.

Înfăşurându-se în manta, se întinse pe pat fără a se dezbrăca, cu sabia la îndemână. După ce stinse lumânarea, îşi spuse: „Şi acum, să dormim!”

Dar neliniştea care-l cuprinsese încă de la început, îl împiedică să adoarmă. Nemişcat, cu degetele încleştate pe mânerul spadei, rămase îndelung în aşteptare, cu nervii încordaţi, cu ochii deschişi şi cu urechile la pândă.

Până la urmă, calmul şi tăcerea din jur sfârşiră prin a-i calma cât de cât neliniştea şi curând aţipi.

Deodată se trezi brusc, în mijlocul nopţii. În jurul său întunericul era gros, greu. Se simţi sufocat de un miros înţepător şi parcă mii de ace îi înţepau pupilele, închise ochii şi ascultă. În jurul său se auzeau pârâituri sinistre, în vreme ce dedesubt se făcea auzit zgomotul pojarului care creştea în intensitate.

De-acum era treaz, dar senzaţiile prin care trecea i se păreau ieşite cu totul din comun, încât bolborosi:

— Pe toţi dracii! Ce coşmar nenorocit! … Mă sufoc, pe cuvântul meu! Mă sufoc! … Cred c-ar trebui să mă trezesc, la dracu!

Senzaţia de sufocare pe care o avea şi care credea că este datorată coşmarului, se accentua. Respiraţia-i devenea din ce în ce mai grea, ca un gâfâit. Şi mai ales, năduşea puternic. O căldură puternică se făcea simţită din ce în ce, copleşindu-l.

Mormăi, făcând eforturi disperate:

— Ei, la dracu! Nu mă mai trezesc odată?

În aceeaşi clipă, o lumină puternică îi inundă camera şi, ca şi când ar fi avut puterea să-i lumineze şi mintea amorţită, înţelese că nu e vorba de un Coşmar, ci chiar de o realitate înfricoşătoare.

— Foc! …

Într-adevăr, era vorba de un incendiu care poate se dezlănţuise de câteva ore şi care acum ajunsese la paroxism. În faţa pericolului evident îşi regăsi instantaneu calmul care, ca şi la tatăl său, îl stăpânea în timp ce acţiona.

Privi spre fereastră. Era larg deschisă. O închisese neglijent? Sau se deschisese din cauza căldurii? Prin fereastra deschisă ieşeau nori groşi de fum.

Înţelese pe dată: fumul care-i năvălise în cameră urma să-l sufoce. Începutul asfixiei care-i provocase paralizia de la început, îl făcuse să creadă că se află pradă unui coşmar. Deschizându-se, fereastra a permis fumului să iasă, aerul devenind cât de cât respirabil şi astfel permiţându-i să-şi vină în fire şi să supravieţuiască. Dar numai cu condiţia să iasă din pojarul ăsta.

Într-adevăr, acum flăcările îl încolţeau din toate părţile. Nu-şi mai pierdu timpul şi se repezi la fereastră. Aplecându-se în afară, avu un moment de ezitare: „O să-mi frâng oasele!” îşi spuse.

Dar nu avea de ales. Trebuia să sară, cu orice preţ. Sau să rămână… şi să se prăjească.

Alegerea era făcută. Va sări, orice ar fi. Privirile-i căzură pe zidul ce trecea pe sub fereastră. Când îl privise, înainte de a se culca, i se păruse prea aproape în vreme ce acum, dimpotrivă, i se părea la câteva leghe distanţă. Asta era, trebuia să încerce.

Încalecă pervazul şi rămase agăţat în gol câteva secunde. La etajul de dedesubt, flăcările îi atingeau călcâiele.

Imprimă corpului o mişcare de balans, calculându-şi elanul şi la momentul oportun, sări.

Căzu călare pe zid. Rămase acolo o secundă, zăpăcit de şoc, după care, revenindu-şi, îşi spuse, zâmbind:

— Haida-de! Iarăşi au dat greş! … hotărât lucru, domnul Acquaviva n-are noroc.

Ridicându-se în picioare pe creasta zidului, se îndreptă în direcţia cartierului Saint-Denis. Când socoti că se află la o distanţă convenabilă, se lăsă să alunece de pe zid.

O jumătate de oră mai târziu se afla în grota subterană de sub spânzurătoarea de la Montmartre. Şi în loc să fie bucuros că reuşi să scape încă o dată de la o moarte sigură părea stăpânit de o furie turbată. Până la urmă, se aruncă pe o legătură de paie spunându-şi: „Ei bine, da! Domnul de Pardaillan a avut încă o dată dreptate. Iată-mă ajuns aici contra voinţei mele! … Dar, chiar de-ar fi să fiu predat, legat de mâini şi de picioare, sceleratului de Acquaviva, nu voi pune piciorul pe scara asta blestemată!”

Capitolul 27

A doua zi, Jehan le Brave îşi părăsi vremelnicul adăpost la revărsatul zorilor şi asta nu fiindcă l-ar fi grăbit ceva, dar, în subterană, prezenţa scării cu pricina îl neliniştea profund. Sub această scară erau adăpostiţi galbenii care-l fascinau şi de a căror influenţă voia să se elibereze.

Înainte de a ieşi din subterană, avu precauţia să se asigure că nu se află nimeni în preajma carierei, fără să-şi facă alte probleme, spunându-şi: „Şi la ce bun? Aici nu-i vorba de o supraveghere obişnuită. Degeaba încerc să-i păcălesc.”

Se reîntoarse în oraş fără să se mai ferească îndreptându-se spre strada Saint-Denis, unde locuia Pardaillan.

Când ajunse la hanul Grand-Passe-Partout, îl găsi pe cavaler care era pe punctul de a ieşi. Apucă să-i povestească încercarea prin care trecuse în ajun, dar, lucru curios, la care nu dădu prea multă atenţie, Pardaillan păru că nu reţinuse decât un lucru:

— Aşa încât, spuse el, evenimentele v-au dus acolo unde nu voiţi: sub spânzurătoare.

— Am fost nevoit, răspunse înciudat Jehan.

— Şi acum, vă mai încăpăţânaţi să căutaţi alte adăposturi?

— Nu, domnule, dacă tot am ajuns acolo, chiar dacă fără voia mea, voi rămâne.

— Altceva mai bun nici nu aveţi de făcut, răspunse Pardaillan cu răceală.

Şi spunând acestea, cavalerul îl părăsi, scuzându-se că are o treabă grabnică şi care-i va răpi toată ziua, ba chiar şi ziua următoare.

Ceea ce nu-i mărturisi lui Jehan, era faptul că pleca în căutarea lui Parfait Goulard, prin care spera că va ajunge până al Acquaviva.

Pentru Jehan le Brave, ziua trecu destul de încet. La lăsarea întunericului, se grăbi spre poarta Montmartre, făcând dese ocoluri. Tocmai când trecu de Saint-Jacques-de-la-Boucherie i se păru că aude în faţa sa zgomotul unei lupte, o luptă destul de înverşunată după câte îi spunea auzul, obişnuit cu astfel de lucruri.

În timp ce se grăbea spre locul cu pricina, o voce de femeie se făcu auzită:

— Ajutor! Asasinii! …

Dar, lucru ciudat, cu toate că vocea părea destul de gravă, nu trăda nici cea mai mică urmă de emoţie sau teamă. De altfel, i se părea cunoscută.

Încă de la primul strigăt începuse să alerge cu obişnuinţa omului exersat în asemenea evenimente. Dacă cineva cerea ajutor, era obligat să-l acorde. Era simplu.

În faţa sa se deschidea o ulicioară în care năvăli în trombă.

Văzu o învălmăşeală nedesluşită. Şapte sau opt puşlamale atacau un singur om, un viteaz, desigur, deoarece le ţinea piept cu hotărâre, fără a scoate un cuvânt. În spatele său se putea zări o umbră nedefinită, femeie sau călugăr şi care, nemişcată, urmărea lupta inegală. Alături, o altă umbră, mai mică. Aceasta chemase în ajutor şi care, în asemenea împrejurări, devenea ciudată.

Scena se petrecea într-o fundătură. După câte se părea, eforturile celui ce ţinea piept puşlamalelor, avea drept scop

atragerea acestora spre capătul fundăturii. Poate spera că, în acest fel cei doi pe care-i apăra, vor găsi acolo un adăpost.

Dintr-o singură privire, Jehan îşi dădu seama de situaţie. Prima-i impresie a fost aceea că a nimerit într-o capcană întinsă cu mare viclenie. Dar în acelaşi moment se făcu din nou auzită chemarea femeii. Cu o voce puternică, îi răspunse:

— Rezistaţi! Sosesc îndată! …

Căzu pe neaşteptate în cârca asasinilor, lovindu-i cu garda spadei şi făcându-şi astfel cărare printre ei, în timp ce le strigă:

— Hei, la naiba, faceţi-mi un pic de loc! …

Şi, într-adevăr, în urma sa rămaseră întinşi trei indivizi. În faţa acestui atac neaşteptat, cei rămaşi teferi se înspăimântară. Viteazul luptător care până atunci le ţinuse piept, profită de zăpăceala lor şi fandă. Un al patrulea individ se prăbuşi.

Între timp, Jehan se alăturase necunoscutului şi ataca puşlamalele cu avântu-i bine cunoscut.

Forţa cu care intervenise în luptă noul adversar, le dădu de gândit tâlharilor. Sau poate că-l recunoscură pe Jehan care, în rândurile lor avea reputaţia unui adevărat diavol. Oricum, imediat o luară la goană, părăsind locul luptei.

Băgându-şi spada în teacă, Jehan începu să râdă din toată inima, întorcându-se spre cel căruia îi venise în ajutor. Dar râsu-i îngheţă pe buze, recunoscându-l.

Necunoscutul nu era altul decât Saętta.

Femeia care strigase după ajutor înainta spre Jehan, care în acel moment era cu spatele la ea.

Văzând-o apropiindu-se de Jehan, Saętta îi făcu în grabă câteva semne pe care aceasta, ori nu le-a văzut, ori nu le-a înţeles. Cu aceeaşi voce liniştită, din care nu se desprindea nici cea mai mică urmă de emoţie, spuse cu blândeţe:

— Ne-aţi salvat viaţa, Sfântului Părinte şi mie, domnule. Suntem prea săraci pentru a vă răsplăti după cum meritaţi.

Cel puţin, recunoştinţa noastră vă va fi veşnică. Pot îndrăzni să cer numele viteazului care şi-a riscat viaţa pentru a o salva pe a noastră?

La rândul său, se apropie şi Sfântul Părinte. Ca şi la însoţitoarea sa, gluga îi acoperea faţa până peste ochi şi ca şi ea, nici nu încercă să şi-o ridice. La rândul său, rosti cu o voce blândă şi calmă:

— Care vă este numele, nobile gentilom? Vi-l cer numai în scopul de a-l pomeni în rugăciunile noastre.

Înciudat că nu fusese înţeles, Saętta bombănea ceva de neînţeles.

Jehan se întoarse spre femeie şi, cu o voce din care răzbătea o furie surdă, cu toate eforturile pe care le făcea pentru a o ascunde, rosti:

— Numele meu, doamnă? Dar nu-l vedeţi pe Saętta care de atâta timp încearcă să vă facă semne? Oare chiar nu m-aţi recunoscut?

— Jehan le Brave! exclamă necunoscuta.

— De acum mă recunoaşteţi… după câte văd. Îndepărtează-te, Saętta… Am câte ceva de spus doamnei şi Sfântului Părinte… Hai, pleacă dacă-ţi spun şi stai liniştit. Ştii că sunt printre puţinii care te pot omorî… cu chiar propria-ţi lovitură. Faimoasa aia lovitură, „Saętta” pe care chiar tu ai inventat-o… ţi pe care nu mi-ai arătat-o niciodată. Acum o cunosc şi eu… şi alte câteva pe care tu încă nu le ştii. Mai ales cum să dezarmez un maestru absolut, ca tine. Nici nu e nevoie să-ţi spun cine mi le-a arătat… Cred că ai ghicit.

La această aluzie, Saętta îţi înăbuşi un muget de furie, amintindu-şi de duelul cu Pardaillan. Acum, credea el, Jehan cunoştea faptul că este fiul lui Pardaillan. Numai că noi ştim că în această privinţă, Saętta se înţela. Jehan încă nu ştia nimic. Cu toate că amintise de loviturile pe care Pardaillan i le arătase, nu ştia toate urzelile ticălosului împotriva sa.

Oricum ar fi fost, lui Saętta i se făcu frică. Nu de a fi ucis, fiindcă nu ţinea prea mult la viaţa sa şi, pe deasupra, era un

viteaz. Îi fu frică să nu fie încă o dată dezarmat în faţa acelora pe care avea misiunea de a-i păzi. Şi, precum i se ordonase, se îndepărtă.

Jehan se îndreptă spre Léonora Galigaď ţi Claude Acquaviva. (Ghicise numele personajului). Ţi aceţtia se retraseră, până când zidul unei casei îi opri.

— Doamnă, din partea mea, v-am recunoscut imediat, la fel ca şi pe domnul. Vreţi să vă pronunţ numele în gura mare? Vreţi să vi-l spun şi pe al vostru domnule, părinte, sau, dacă preferaţi, monseniore.

Oricât de stăpâni ar fi fost pe ei înşişi, Acquaviva şi Léonora nu fură în stare să-şi reţină un gest de spaimă. Şi Jehan izbucni din nou în râs.

Încet, încet, fu cuprins de furie şi izbucni cu voce mânioasă:

— Şi totuşi! … Vedeţi doamnă, aţi încercat să faceţi să par un regicid. Şi pentru că n-aţi reuşit, voi şi soţul vostru aţi încercat să mă asasinaţi. Dacă mai sunt încă în viaţă, nu e vina voastră. Voi, părinte, aţi încercat să mă împuşcaţi. N-aţi reuşit. Atunci aţi încercat să mă otrăviţi. Nici de această dată n-aţi reuşit. Şi iar aţi încercat să mă omorâţi, prăbuşind peste mine tavanul camerei în care mă aflam în speranţa că-mi voi găsi sfârşitul printre dărâmături. Pe urmă aţi încercat să mă zdrobiţi cu un bloc de piatră. Nereuşind nici în această tentativă, aţi incendiat în cele din urmă adăpostul în care mă aflam… Dar nici de această dată n-aţi reuşit să mă ucideţi! … E adevărat? …

— Foarte adevărat, adeveri Acquaviva pe un ton sec.

— Pentru tot răul pe care mi l-aţi făcut, se poate spune că aş fi în drept să vă ucid pe amândoi, deoarece sunteţi la bunul meu plac?

— Da, declară hotărât Acquaviva.

Şi adăugă imediat cu aceeaşi blândeţe care-i era obişnuită:

— Dar nu o veţi face.

— De ce? mormăi Jehan, furios. Cine m-ar putea împiedica?

— Voi înşivă! răspunse Acquaviva.

Şi cum fiul lui Pardaillan rămase uluit, îi explică:

— Nu veţi ucide această doamnă… pentru că este femeie, adică o fiinţă slabă şi fără apărare tot aşa cum nu mă veţi lovi nici pe mine, pentru că sunt un biet moşneag, plăpând, deja cu un picior în groapă. Un om ca voi, domnule, îşi face un punct de onoare din a apăra pe cei slabi ca noi şi e incapabil să le facă vreun rău. V-am judecat bine, domnule?

— Pe toţi dracii, da! strigă Jehan, furios de faptul că fusese atât de bine ghicit. Asta vă dă dreptul să spuneţi tot ce vreţi, domnule! … Pe toţi sfinţii! Doamna e bogată şi puternică! … Voi, şeful suprem al unuia din cele mai de temut ordine religioase, dispuneţi la rândul vostru de o putere enormă, care ar face să tremure până şi pe regele Franţei! … Pe lângă voi, cine sunt eu, biet nevoiaş, fără un ban, fără nume, fără nici un sprijin… în afară de acela al propriului meu braţ?

— Tot ce mi-aţi spus, e adevărat, declară Acquaviva. Nu aveţi în sprijinul vostru decât propria spadă… Dar e puternică! … Şi eu, în această clipă, singur, fără arme, lipsit de forţă, sunt la discreţia voastră. O ştiţi prea bine. Iată de ce nu mă veţi lovi… Tot aşa cum nu veţi lovi nici această femeie care ne ascultă fără teamă. Fiindcă şi ea v-a judecat la fel ca mine. Aţi văzut, nu aţi lovit nici pe cel care ne apăra fiindcă eraţi sigur că-l puteţi ucide!

— Ei bine, izbucni Jehan, e adevărat!

Şi îndreptându-şi bustul, spuse cu o nobleţe suverană:

— Ei bine, puteţi pleca, vă iert pe amândoi.

Acquaviva rămase nepăsător. Ştia că lucrurile vor ajunge în acest punct.

— Accept iertarea voastră cu recunoştinţă, spuse el, nu pentru că aş ţine prea mult la viaţă. La vârsta mea, tinere gentilom, nu jinduieşti decât la odihnă veşnică. Dar acum

doresc să mai trăiesc încă vreo câţiva ani pentru a-mi duce la bun sfârşit proiectele începute.

Şi întorcându-se spre Léonora, îi spuse:

— Duceţi-vă, doamnă şi nu vă îngrijiţi de mine. Domnul, sunt sigur, nu-mi va refuza sprijinul său şi mă va însoţi până la locuinţa mea.

Şi către Jehan, care-şi stăpâni cu greu un gest de nedumerire:

— Poate că abuzez puţin de bunăvoinţa voastră, dar vă voi mai reţine puţin… Locuinţa mea se află la capătul străzii.

Jehan se înclină cu răceală. Dar nici nu refuză. În întuneric, Acquaviva surâse satisfăcut. Cu privirea sa pătrunzătoare, îşi dăduse seama de valenţele tânărului.

La aceste cuvinte, Léonora răspunse printr-o înclinare uşoară a capului. Înainte de a se îndepărta, îi spuse tânărului:

— Am greşit foarte mult faţă de voi, domnule. Dar poate că totuşi aţi remarcat faptul că, de câteva zile, soţul meu nu a mai întreprins nimic contra voastră.

— Da, doamnă, o recunosc.

— Sper că şi pe viitor va fi la fel. Datorez asta loialităţii voastre.

— E de dorit! răspunse Jehan pe un ton de gheaţă.

Şi adăugă:

— Pentru voi şi soţul vostru!

Surâzându-i, Léonora îşi coborî gluga şi însoţită de Saętta se îndreptă spre strada Saint-Denis.

Acquaviva se lăsă condus, nu la casa misterioasă care se afla învecinată cu închisoarea mânăstirii, ci la cealaltă casă care se afla la colţul străzii Vieille-Monnaie cu strada Écrivains. După câte ne amintim, cele două case comunicau printr-o trecere subterană. Şi astfel, părând că-i acordă încredere tânărului, vicleanul părinte îşi păstra bârlogul ascuns.

Bătând la uşă într-un mod special, aceasta se deschise imediat. Dar Acquaviva încă nu intră. Aflat pe prag, se

întoarse şi-i spuse tânărului:
— Domnule, vă cer scuze. Motivul este că, ştiind cine sunt, am crezut că mă veţi denunţa. Dacă v-aş fi cunoscut, nu aş fi încercat să vă ucid de atâtea ori… tentative pe care le regret… pentru că au fost de prisos. Astăzi, după ce v-am văzut şi v-am cunoscut, după cum vedeţi, nu am şovăit să vă arăt locul în care mă adăpostesc.
Jehan nu-i răspunse, dar îşi spunea cu ciudă: „Să dea ciumă-n el de flecar! … Şi acum, unde o să mă culc? Porţile sunt de mult închise! … De ce nu mi-am văzut de drum şi a trebuit s-o fac pe generosul cu madam Galigaď ţi călugărul ăsta unsuros care nu-mi inspiră nici cea mai mică încredere? Să fiu al naibii dacă ştiu!”
În acest timp, Acquaviva îşi suflecase poalele rasei şi, căutând în buzunare, scoase un scud tăiat într-un mod ciudat. Întinzându-l tânărului, îi spuse:
— Din cauza mea, aţi ratat ieşirea din oraş. E drept să repar răul făcut. Prin ce poartă doriţi să ieşiţi?
Mirat, Jehan îi răspunse:
— Prin poarta Montmartre.
— N-aveţi decât să chemaţi sergentul de gardă. Arătaţi-i această monedă şi nu pronunţaţi decât cuvântul „Ruilly”. Vă va deschide imediat poarta şi veţi putea merge să vă adăpostiţi în cariera în care aţi fost şi noaptea trecută, după ce aţi scăpat din flăcări.
Pentru Jehan, mirarea fu şi mai mare. Deci, puterea misterioasă de care dispunea acest călugăr, era mai mult decât neliniştitoare. Dar Acquaviva, văzându-l că tace, reluă:
— Mi-aţi salvat viaţa. Faptul în sine, nu înseamnă nimic. Şi totuşi, pentru mine, e enorm. Datorită acestui fapt îmi voi putea îndeplini misiunea pe care singur mi-am asumat-o. Trebuie să fac ceva pentru voi.
— Nu accept nimic! declară Jehan cu măreţie. De altfel, nu-mi datoraţi nimic.

— O ştiu, spuse Acquaviva netulburat. Aţi acţionat numai pentru a avea cugetul împăcat. Acceptaţi asta din partea mea. Iată ce voi putea face pentru voi: începând cu acest moment, nu voi mai atenta la viaţa voastră.

— Pe toţi dracii! rânji Jehan, e mult, într-adevăr şi vă sunt recunoscător.

Fără a-şi arăta nemulţumirea, Acquaviva continuă pe un ton, puţin mai aspru:

— Şi totuşi, reţineţi, tinere: îmi împiedicaţi anumite planuri. Mă voi reţine să vă caut gâlceava, dar numai atât. Păziţi-vă să-mi mai cădeţi în mână.

— Şi dacă, totuşi, nenorocirea asta se va întâmpla, ce se va alege cu mine?

— Veţi muri! spuse Acquaviva cu răceală, dispărând pe uşă.

Capitolul 28

Condusă fiind de Saętta, Léonora Galigaď ajunse cu bine la palatul său. La poartă, îl părăsi, dar spadasinul îi vorbi cu acea familiaritate care numai lui îi era îngăduită:

— Signora, aş dori să vă mai reţin atenţia o clipă.

Privirea Léonorei scânteie, dar nu spuse decât:

— Vino!

Când rămaseră singuri în cabinetul de lucru, Léonora, aşezată într-un fotoliu, îi spuse:

— După câte văd, eşti neliniştit, Saętta. Asta-i din cauza celor ce am spus lui Jehan? Te întrebi dacă într-adevăr am renunţat la a-l mai urmări?

— Signora, răspunse Saętta şi-n vorbele lui era imposibil să ştii dacă glumeşte sau vorbeşte serios, aveţi o privire care nu iartă. Nu vi se poate ascunde nimic.

— Ei bine, reluă Léonora cu un calm înfricoşător, liniştеşte-te, Saętta. Nu am renunţat, dimpotrivă… Am spus tot ce am spus pentru că trebuia să-l liniştesc. Mâine însă, va fi în puterea mea.

— Pe Sfânta Fecioară! Signora, îmi luaţi o piatră de pe inimă, exclamă Saętta. Nici nu vă închipuiţi disperarea care

mă cuprinsese la faptul că Jehan n-a murit în explozia de la spânzurătoare. Îmi venea să mă omor. Şi mai ales când l-am văzut dându-şi acele aere obraznice. Astfel încât puteţi să-mi înţelegeţi furia şi disperarea care m-au cuprins când v-am auzit spunându-i că sunteţi hotărâtă să-l cruţaţi. Signora, ştiţi că nu trăiesc decât pentru a mă răzbuna. Şi răzbunarea asta o urmăresc de mulţi ani. Nu veţi considera în acest caz, că sunt obraznic, întrebându-vă ce aveţi de gând să faceţi.

— Asta-ţi voi spune mâine, Saętta. Pentru moment, nu-ţi spun decât că un om de-al meu se ocupă de fanfaronul ăsta şi de iubita lui. E vorba de Saint-Julien. Acesta îmi va raporta mâine ceea ce a făcut. Dacă mi-a executat ordinele, după cum cred, înseamnă că-i am în mână pe cei doi.

Până acum, totul era pe gustul lui Saętta. Dar Léonora adăugă:

— Răzbunarea mea faţă de cei doi ar face-o pe a ta de doi bani, Saętta. Nici nu ştii ce le-am pregătit…

Saętta înţelese uşor. Şi el îşi rumegase îndelung răzbunarea. Gândindu-se câteva clipe, spuse:

— Signora, mi se pare că, datorită acestei tinere care este fiica regelui, vom putea vâna doi iepuri dintr-o dată.

— Cum asta? întrebă Léonora.

— Încă nu ştiu… dar voi afla… Spuneţi că mâine tânăra vă va cădea în mână… dacă Saint-Julien vă execută ordinele.

Léonora aprobă cu un semn al capului.

— Ei bine, reluă Saętta, ar putea fi dusă, de exemplu într-un loc îndepărtat… în afara Parisului. Acum… Da, iată cum totul mi se clarifică în minte. Ascultaţi: regele e interesat de această tânără. Asta nu se poate nega. Pe de altă parte, nu vrea să se cunoască acest lucru… şi asta o ştim datorită faptului că tot timpul cât a vizitat-o, s-a ascuns.

— Regele, îl întrerupse Léonora, nu vrea să se ştie că este tatăl ei. Cât despre faptul că este interesat de ea, asta nu dovedeşte nimic. Iată că de mai bine de o lună a dispărut şi lui nici nu-i pasă.

— Asta numai din cauză că fata nu a făcut apel la el, dacă l-ar fi chemat în ajutor, credeţi că n-ar fi intervenit?

— Poate! răspunse visătoare Léonora. Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, dacă o închidem pe tânără undeva, în apropierea Parisului şi ea îşi avertizează tatăl, pe rege…

— Nimic nu ne asigură că se va întâmpla aşa.

— O va face, signora, spuse Saętta cu răceală. Dacă nu ea, o vom face noi în locul ei.

— Hm! Încep să înţeleg.

— Tânăra, deci, îşi va chema tatăl în ajutor, iar acesta nu va îndrăzni să se codească. Va răspunde chemării fiicei sale, dar îşi va lua toate precauţiile. Deci, nu va fi escortat – asta-i esenţial – poate-l vor însoţi unul sau doi prieteni intimi. Credeţi că s-ar putea întâmpla aşa?

— E posibil.

— Ei bine, signora, triumfă Saętta, presupuneţi că Jehan le Brave ar fi înştiinţat de aceste lucruri. Nu credeţi că va ajunge la fată în acelaşi timp cu regele? Presupuneţi că regelui i se va întâmpla ceva rău. Asta-i posibil oricând, mai ales când o doreşti. Vom sosi acolo tocmai bine pentru a-l prinde pe Jehan şi pentru a-l acuza de moartea regelui… După cum vedeţi, totul se aranjează! … Voi vă atingeţi scopul… şi eu pe al meu! Ce spuneţi, signora?

— Nu spun nici da, nici nu, spuse Léonora cu răceală. Şi acum, du-te, Saętta. Nu mai e nevoie să-ţi spun că trebuie să nu-i spui lui Concini nici o vorbă despre planurile mele… Nu avem aceleaşi vederi asupra lor.

Înclinându-se în tăcere, Saętta ieţi. Nemulţumirea i se citea pe faţă. Era convins că Léonora avea un plan ştiut numai de ea, plan la care nu voia să renunţe şi în care nu era vorba ca Jehan să moară pe eşafod.

Restul nopţii şi-l petrecu meditând. La ivirea zorilor, hotărârea-i fusese luată. Îşi încinse spada şi ieşi. Se îndreptă spre strada Saint-Honoré, la Concini. Dar nu ceru să fie introdus la Léonora, ci chiar la Concini, unde discută

cu acesta mai mult de un sfert de oră. Când ieşi pe uşă, părea foarte mulţumit.

Capitolul 29

După ce Acquaviva intrase în casă, Jehan o luă din loc în mare grabă. Oricât ar fi fost de greu ca vreo ameninţare să-l tulbure, tonul cu care călugărul îi vorbise îl descumpănise într-atât încât simţi un fior în ceafă.

— Pe dracu! mormăia el, cred că ar fi fost mai bine dacă-i lăsam pe nemernicii ăia să le facă de petrecanie! Hm, da, dar ar fi însemnat să mă fac părtaş la crima lor… Şi totuşi, am impresia că încă n-am sfârşit-o cu el şi, cine ştie, poate data viitoare nu voi mai avea norocul de până acum. Ei, fie ce-o fi! Dar de ce oare vor să mă omoare? Ştiu prea bine că nu-i voi denunţa şi atunci?

Tot mormăind astfel, ajunse la poarta Montmartre. Odată ajuns acolo, chemă sergentul de gardă căruia îi arătă ciudata monedă şoptindu-i şi parola: „Ruilly”.

Până atunci crezuse că totul nu fusese decât o păcăleală a călugărului, dar cu această ocazie îşi dăduse seama, după grabă cu care sergentul îi deschise poarta, că se înşelase.

După multe ocoluri şi supraveghindu-şi mereu spatele, pătrunse în cariera abandonată. Nu se linişti decât după ce se află în spatele uşii secrete, în subterana care ducea în marea grotă. De abia acolo se simţi în siguranţă. Ajuns în grotă, aprinse o torţă şi se aşează pe unul din cufere, visând îndelung. Îşi umpluse o sticlă cu vinul dintr-unul din butoaiele aduse de Pardaillan şi o goli, cu mici înghiţituri, aproape fără a-şi da seama. După câtva timp se sculă şi începu să umble prin grotă în sus şi-n jos. În forfota sa, trecu de câteva ori prin faţa culoarului care ducea în prima subterană… şi în care se aflau scările sub care se găseau milioanele. De fiecare dată când trecea pe acolo, arunca o privire, dar nu intra…

Deodată se opri în faţa culoarului şi, cu o ridicare furioasă din umeri, mormăi:

— Ei şi, de ce n-aş merge? … Nu văd ce rău aş face! …

Apucă torţa şi pătrunse în cealaltă grotă subterană unde se opri în faţa scărilor pe care le privi îndelung. Aplecându-se, începu să studieze prima treaptă, murmurând:

— Aici, dedesubt, sunt toate acele milioane… dacă hârtiile pe care le-am avut în mână au spus adevărul.

Aruncând o privire în jurul său, tresări.

Într-un colţ, chiar lângă scară, se aflau îngrămădite fel de fel de unelte. Şi chiar deasupra lor, poate tocmai pentru a fi mai bine văzute, un târnăcop şi o lopată.

— E ciudat, spuse el cu voce tare, sunt sigur că mai înainte nu erau aici!

Păli şi-şi încleşta puternic dinţii, aruncând jur-împrejur priviri neliniştite. Apucă târnăcopul cu o oarecare reţinere. În cele din urmă, furios, se scutură ca şi când ar fi vrut să îndepărteze toate scrupulele şi intră în acţiune.

După aproape o oră de săpat, era plin de sudoare. Din timp în timp se oprea pentru a-şi mai aduna puterile şi a înghiţi o gură de vin. Începea să creadă că faimoasa comoară nu-i decât o înşelătorie. Şi într-adevăr, groapa se adâncise destul, fără să apară nimic.

Deodată, târnăcopul atinse un corp dur. Lovi în alte locuri şi-şi dădu seama că acel corp este destul de mare.

„Trebuie să fie dala de piatră!” îşi spuse Jehan.

Îşi reluă munca nerăbdător. Curând, dala era curăţată de tot pământul îngrămădit deasupra ei şi o ridică. Se găsi în faţa unei guri negre. Luă torţa şi, apropiind-o de această nouă intrare subpământeană, văzu o grotă mai mică, cu pereţii zidiţi cu cărămidă. Aruncă înăuntru lopata şi târnăcopul şi, cu torţa în mână, se lăsă să lunece în interiorul noii grote. Capul îi depăşea marginile chepengului şi, pentru a înainta, trebui să se aplece.

— Sicriul! strigă el deodată.

Ocupând el singur mica subterană, trona un sicriu din inimă de stejar. Altceva nu se mai afla acolo. Îl privi mai de aproape. Părea în bună stare. Cu vârful târnăcopului

încercă să-l deschidă când, deodată-şi spuse: „Şi dacă înăuntru nu-i decât un schelet?”

Simţi cum îl trece un fior. Era viteaz, ştim asta, dar dacă ce urma să facă ar fi fost o profanare?

Şi apoi, pentru că trebuie s-o spunem şi pe aceasta, îi era ruşine să pună mâna pe toate acele milioane care, poate, zăceau acolo. Şi simţea acea îndoială şi, totodată, neputinţă, a omului cinstit care e silit de împrejurări să comită un lucru rău.

Adăugaţi la toate acestea decorul sinistru: hruba în care, pentru a înainta, trebuia să se aplece destul de mult, zidurile-i acoperite de mucegai şi pânze de păianjen, dalele de piatră care o pardoseau şi care scoteau un zgomot înfiorător şi, capac la toate, sicriul. Toate acestea văzute în lumina roşiatică şi plină de fum a torţei. Sinistru.

Unde mai pui, conştiinţa care-i protesta din toate puterile la toată această acţiune.

Cu tot curajul său, Jehan simţi cum i se face părul măciucă şi urechile-i fură pline de zgomote confuze, care, curând, le distinse ca pe nişte strigăte de dispreţ. I se părea că mii de voci, adunate într-una singură, îi strigă un sigur cuvânt, mereu acelaşi: „Hoţule! … Hoţule! …”

Ghemuindu-se în faţa sicriului, această impresie deveni şi mai puternică încât îşi ridică fruntea ca pentru a vedea de unde vin toate aceste voci care-i reproşau infamia pe care încă n-o comisese.

Ridicând privirile înspre chepengul micii grote subterane, rămase împietrit de groază. Deasupra acestuia i se păru că se află un cap care-l privea cu ochi dojenitori şi trişti… atât de trişti, încât simţi cum un suspin îi sfâşie gâtlejul şi ochii i se umplu de lacrimi care-l ard ca plumbul topit. Roşi în sinea sa, spunându-şi: „Domnul de Pardaillan! …”

Ca Pardaillan să-l fi spionat în acţiunea lui, asta n-ar fi fost nimic surprinzător. Ar fi fost, pur şi simplu, o realitate neplăcută şi mai ales, penibilă pentru Jehan. Acesta-şi recapătă imediat sângele rece. Dintr-un salt, ieşi din criptă îngustă şi ajunse în subterana cea mare. Dar nu văzu pe nimeni.

După ce verifică toate ungherele, se întoarse la scara cu pricina. Şi încă o dată, drept urmare a emoţiilor prin care tocmai trecuse, inspectă cu mare grijă întreaga subterană, mutând din locul lor uneltele şi tot ce se mai găsea pe acolo, în dosul cărora s-ar fi putut ascunde cineva. Curând se convinse că se afla singur şi că nu era decât victima unei iluzii.

Dar fusese aşa de impresionat de această posibilitate, încât spuse cu voce tare:

— Aş muri de ruşine dacă m-ar vedea făcând ceea ce fac acum! … Şi ea! … dacă şi ea ar şti! …

Şi cu firea-i violentă, încă prea puţin îmblânzită, bătu din picior mânios, strigând, ca pentru a se convinge pe sine

însuşi:

— Şi de ce? … Pe toţi dracii, nu sunt un hoţ! … vreau doar să mă conving… asta-i tot!

Recăpătându-şi sângele rece, coborî din nou în mica subterană şi se aplecă asupra sicriului.

Dacă în acea clipă şi-ar fi ridicat privirile, ar fi putut să vadă în cadrul chepengului figura cavalerului Pardaillan. Şi de această dată, ca şi prima oară, n-ar fi fost victima unei iluzii. Fiindcă era însuşi Pardaillan, în carne şi oase, care-l supraveghea, spunându-şi cu un surâs, puţin zeflemitor: „Nu eşti un hoţ! Fie… Dar asta rămâne de văzut!”

Din câteva smucituri, Jehan deschise capacul sicriului. Dar în faţa ochilor săi apăru un al doilea sicriu, din plumb. Încercarea de a-l deschide şi pe acesta dură ceva mai mult.

Al doilea sicriu era plin cu rumeguş. Stăpânindu-şi nerăbdarea, Jehan îşi cufundă mâinile în rumeguş şi începu să caute.

— Un cufăr! exclamă bucuros.

Aruncă rumeguşul afară din sicriu şi în faţa ochilor săi apăru un cufăr din fier, de o mărime respectabilă, încercă să-l ridice dar, cu toate că-şi depuse toate forţele, nu reuşi. Nici măcar nu-l clinti din loc.

— Pe toţi dracii, e greu! îşi spuse el.

Cufărul era închis cu două lacăte respectabile. Fără prea multe scrupule, le smulse cu o mână care îi tremură puţin.

Ceea ce văzu, îl orbi.

În interior, cufărul era împărţit în trei compartimente, nu toate de aceeaşi mărime. În primul, cel mai mare, era o învălmăşeală de monezi de aur: pistoli, dubloni, ducaţi, claie peste grămadă. În al doilea compartiment se aflau bijuterii de o valoare inestimabilă: inele, lanţuri, brăţări, coliere, cercei, agrafe de toate felurile: de centuri, de pălării, de pantofi… Bijuterii de toate felurile, cizelate într-un mod într-adevăr extraordinar. În al treilea compartiment, cel mai mic, numai pietre preţioase: diamante, perle, safire, rubine,

smaralde, topaze, un adevărat foc viu… care te orbea… care te ameţea…

Văzând toate aceste bogăţii, un gând îl fulgeră: „Şi toate astea ar putea fi ale mele! Dacă aş dori! Haide Jehan, asta-i o adevărată comoară! Numai cu câteva din aceste pietre şi te-ai îmbogăţit! Cine şi-ar putea da seama că din grămadă lipsesc câteva? … Cine-ar putea afla? …”

Jehan le Brave îşi supraestimase forţele. Trebuie să recunoaştem că tentaţia era mult prea mare. În final, urma să se dea bătut. Şi se dădu.

Ca şi cum ar fi vrut să se încurajeze, izbucni într-un strigăt care nu mai avea nimic omenesc:

— Cine ar putea afla? … Cum, nu trebuie decât să întind mâna pentru a deveni bogat şi nu o fac? … De ce? … Haida-de! … La dracu’ cu toate scrupulele! …

Şi, cuprins de nebunie, îşi cufundă ambele mâini în compartimentul cu pietre preţioase, scoţându-le pline.

Deasupra lui, figura lui Pardaillan căpătă o expresie greu de definit. Apoi, brusc, trăsăturile i se înăspriră, privirea-i deveni de gheaţă şi întreaga-i atitudine deveni inflexibilă. Se ridică încet şi se apropie de chepeng, ca şi când ar fi vrut să prindă hoţul asupra faptului.

Privindu-şi mâinile pline cu pietre preţioase, Jehan avu o mişcare violentă de revoltă, aruncând înapoi tot ceea ce apucase în mâini.

— Ei bine, n-o voi face! spuse el vehement.

Deja unul din picioarele lui Pardaillan coborâse prin chepeng. Auzind cuvintele spuse de fiul său şi-l retrase uşurel şi se ascunse din nou în spatele grămezii de unelte. Figura sa îngheţată se destinse puţin şi murmură:

— Chiar îmi spuneam că nu-i posibil să mă înşel într-un mod aşa de grosolan. Pe toţi dracii! Niciodată n-am fost atât de emoţionat.

Jehan închise cufărul cu o mişcare bruscă, îngrămădi în jurul lui şi peste el, rumeguşul pe care-l scosese mai înainte şi acoperi coşciugul de stejar. Câteva secunde rămase

visător, vizibil uşurat. Apoi, întinzând o mână ca pentru un jurământ sacru, rosti:

— Nu ştiu cui aparţine această comoară. Dar dacă numai eu sunt cel care o cunoaşte, proprietarul poate fi sigur că o va regăsi aşa cum a lăsat-o!

Pardaillan fu pe punctul de a striga: „Dar aceste bogăţii sunt ale tale!”

Cum se apropia amiaza, era timpul ca Pardaillan – care voia să înlăture necazurile ce-i ameninţau fiul – să treacă la treabă.

Urcă cu destulă greutate grămada de pământ scoasă de fiul său pentru a ajunge la dala care acoperea mică grotă şi ajunse aproape de scara despre care am mai vorbit. Acolo, la nivelul solului, se afla o gaură adâncă prin care dispăru. Odată intrat înăuntru, puse la loc piatra uriaşă montată pe un ax invizibil care servea drept uşă. După ce termină toate acestea, printr-un orificiu, aruncă o privire înspre subterană.

Acolo îl văzu pe Jehan punând la locul ei dala care acoperea mica grotă în care se afla coşciugul. De acum, putea pleca liniştit. Ieşi prin carieră şi cu paşi repezi se îndreptă spre oraş, spunându-şi:

— Şi acum, între noi doi, domnule Claude Acquaviva!

Asta se întâmpla cam pe vremea când Saint-Julien revenea pentru a doua oară la cariera părăsită prin care Jehan urma să iasă. Era aproape ora şapte dimineaţa.

Între timp, Jehan pusese, în subterană, toate lucrurile la locul lor. Toată această activitate îi luase mai bine de o oră.

Era zdrobit, atât fizic, cât şi moral. Întorcându-se în marea grotă, se aruncă pe legăturile de paie şi adormi de îndată. Pe la unsprezece se trezi refăcut. Chiar şi mintea-i era mult mai limpede acum.

Aprinse focul şi-şi pregăti o omletă căreia îi adăuga o bucată respectabilă de jambon şi un cârnat uriaş. Devoră totul cu o poftă de lup. Odată sfârşită masa, se simţi

puternic precum Samson. Îşi spuse: „Ne apropiem de amiază!”

Şi trăsăturile sale luară acea blândeţe pe care o căpătau ori de câte ori se gândea la Bertille.

— Trebuie s-o văd! îşi spuse.

Şi ieşi. În carieră, atât timp cât nu putea fi văzut de nimeni, îşi luă toate precauţiunile, cercetând toate ungherele, cu ochiul şi urechea la pândă şi mâna pe garda spadei. Cu cât se apropia mai mult de ieşirea din carieră şi cu cât mai mult se făcea zărită lumina zilei, cu atât devenea mai stăpân pe sine şi pasu-i era mai sigur.

Înainte de a ieşi din carieră, privi în jurul său: nimeni. Făcu doi sau trei paşi cu mersul său rapid, când deodată, nu mai simţi pământul sub picioare şi se prăbuşi într-un puţ care părea că nu are fund. Strigă disperat:

— Bertille! …

Simţi un şoc puternic, ca şi când picioarele i-ar fi ajuns până la piept. Câteva momente rămase nemişcat, mirat parcă de a-şi da seama că încă mai trăieşte, în ciuda atentatului a cărei victimă căzuse.

Împleticindu-se, căzu ca un arbore tăiat de la rădăcină. Capul i se lovi de o piatră ascuţită şi rămase nemişcat, în timp ce un fir subţire de sânge i se scurgea pe faţă înroşind-o.

Deasupra, pe drum, Saint-Julien şi oamenii săi ieşiră de pe unde se ascunseseră şi se apropiară, precum nişte larve care ies la lumină. Aplecându-se spre gaura neagră şi privind înăuntru, Saint-Julien ascultă cu un rictus sălbatic pe faţă, scrâşnind cu ură:

— S-a sfârşit cu el! …

Şi întorcându-se spre cei ce-l însoţeau, le porunci scurt:

— Ştiţi ce aveţi de făcut. La treabă! …

Şi pentru încă o dată se avânta înainte în timp ce oamenii săi erau ocupaţi cu îndeplinirea unei munci înfricoşătoare stabilite mai înainte.

Sosit la capela Martirului, judecătorul şi cei şase soldaţi îl aşteptau fără a-şi arăta nerăbdarea. Saint-Julien le ordonă pe un ton sec:

— La drum!

Şi judecătorul, care, fără îndoială ştia ce are de îndeplinit, se aşează în fruntea trupei.

După ce-i lăsă să se îndepărteze câţiva paşi, Saint-Julien îi urmă cu aerul unui hoinar nevinovat, fericit să respire aerul proaspăt de ţară.

După ce ajunse la cruce, judecătorul o luă la stânga Şi se înfundă în cartierul Montmartre.

Capitolul 30

Ne aflăm acum în casa Perrettei. E aproape amiaza, timpul când, de obicei, Jehan le Brave îşi vizitează logodnica.

Suntem în atelierul micii pariziene, atelier care-i slujeşte drept cameră de zi sau drept sufragerie, după cum necesităţile o cer. În apropierea ferestrei, prin care putea vedea grădina plină cu flori şi scăldată de soarele generos, Bertille e aşezată într-un scaun.

Perrette, cu mânecile suflecate până la coate, calcă de zor lenjeria fină a clientelor sale. Martine, lucrătoare şi servitoare totodată, e într-un du-te-vino neîntrerupt.

Din acest interior simplu, înveselit doar de prezenţa celor două tinere, se degajă o impresie de calm şi pace benefică.

— Perrette, exclamă Bertille cu vocea-i melodioasă, chiar trebuie să munceşti atât de mult? Nu te-ai putea odihni câteva clipe?

Ca şi când munca i-ar fi părut cu totul firească Perrette îi răspunse cu aerul său serios care nu o părăsea niciodată:

— Când eşti sărac, trebuie să munceşti.

— Dar, replică Bertille, dacă nu sunt bogată, slavă domnului, nici săracă nu sunt! Ceea ce am, ne-ar face pe toţi să trăim fără nici o grijă. Nu văd de ce te-ai omorî atât cu munca.

— Dar chiar şi dumneavoastră, domnişoară predicatoare, de ce vă munciţi atât de mult cu broderia asta fină?

— Ah, spuse râzând Bertille, asta-i ca să mă distrez.

— La mine-i acelaşi lucru, o asigură Perrette şi în şoaptă adăugă:

— Munca te mai consolează! Ştiţi, reluă ea cu voce tare, sunteţi o brodeză excelentă. Ştiu multe doamne din nobilime care ar plăti scump să aibă ceea ce brodaţi.

— Da, răspunse râzând Bertille, numai că, vezi tu, Perrette, nu o vor putea avea. A fost deja vândută, scumpa mea.

— Şi anume cui? Isuse Cristoase! făcu Perrette mirată.

— Cuiva care nu se află prea departe de aici. Nu crezi că eşarfa asta ar sta de minune în jurul gâtului tău, Perrette?

— Pentru mine? se sufocă Perrette, dar asta-i ceva pentru o doamnă din nobilime, nu pentru o biată fată ca mine!

— Şi de ce nu? se miră Bertille cu un surâs maliţios. Totuşi trebuie să-mi promiţi că o vei purta fiindcă pentru tine am făcut-o… Dacă m-ai refuza, mi-ai aduce o mare ocară pe care n-aş primi-o nici din partea ta.

Şi sculându-se, o îmbrăţişă din toată inima pe frumoasa Perrette, care-i răspunse la fel.

Deodată, în poartă se auziră nişte bătăi.

— Parcă ar fi domnul Jehan. Numai el bate aşa, exclamă Martine, cu un râs şăgalnic. Îmi permiteţi să deschid, domnişoarelor?

Fără să le mai aştepte încuviinţarea, se repezi, râzând în gura mare de gluma pe care credea că o făcuse.

Camera în care se aflau cele două tinere se afla în partea din faţă a clădirii, aşa încât nu puteau vedea cine este vizitatorul. De altfel, nu aveau nici o îndoială asupra acestuia, altfel Martine nu i-ar fi deschis. Aşa încât îşi văzură de treburile lor în continuare.

Curând, un strigăt ascuţit le făcu să tresară. Era vocea Martinei. Se priviră neliniştite şi se repeziră spre poartă.

Aceasta se deschise înainte ca ele să ajungă acolo şi un om în vârstă, îmbrăcat în negru, intră ca la el acasă, cu pălăria pe cap. În spatele lui, patru soldaţi cu suliţe în mâini,

purtând uniformele gărzilor mânăstirii Montmartre, aşteptau. Erau judecătorul şi acoliţii săi.

Fără să salute, grav, cu un aer foarte important, aşa cum stătea bine unui personaj de rangul său, judecătorul pronunţă de parcă ar fi recitat o litanie:

— În numele prea înaltei, prea puternicei şi prea sfintei Marie de Beauvilliers, stareţa mânăstirii Montmartre, vă arestez, tinerelor!

Şi, cu vârful bastonului care-i arăta funcţia, le atinse pe umăr, arătând astfel luarea în posesie şi pronunţând cu demnitate:

— Gărzi, ridicaţi vinovatele.

Cei patru soldaţi, cu aceeaşi gravitate ca şi a judecătorului, le înconjurară.

După câte am constatat până acum, Bertille era o fată plină de energie şi de hotărâre. Drept pentru care, desfăcându-se din strânsoarea Perrettei, i se adresă judecătorului cu demnitate:

— Mă arestezi în numele stareţei! … Ce am eu de-a face cu ea? … Fii atent, domnule, abuzezi de o fată de obârşie înaltă, care este de asemenea nobilă şi puternică. Cel puţin egală cu aceea în numele căreia acţionezi. N-am nimic de-a face cu justiţia stareţei, eu depind numai de rege căruia mă voi plânge.

Fără să se tulbure, judecătorul îi replică:

— Asupra acestui punct vă veţi pronunţa mai târziu, când se va judeca procesul vostru. Până atunci, mă veţi însoţi la închisoarea mânăstirii.

— Şi dacă refuzăm?

— În acest caz, răspunse netulburat judecătorul, vă veţi face singure vinovate de violenţa la care mă siliţi să recurg. Mai mult, vă veţi agrava situaţia în care vă aflaţi, prin acest act de nesupunere.

— Fie, consimţi ea, cedez forţei şi vă voi urma, domnule. Dar fiţi sigur că mă voi plânge regelui.

Printr-o ridicare a umerilor, judecătorul îi dădu de înţeles că nu-i pasă. Nu făcea decât să se supună ordinelor primite, restul nu-l privea.

Bertille şi Perrette se înfăşurară în mantalele lor, îşi aranjară glugile şi ţinându-se de braţ, urmară soldaţii care le înconjurau.

În dreptul porţii, Martine, pe jumătate leşinată, era ţinută strâns de spadasinii lui Saint-Julien. Cu un aer de demnitate severă, judecătorul le ordonă:

— Eliberaţi-o. Şi aveţi grijă să nu se mai amestece în ceea ce n-o priveşte!

La ce se referea? Judecătorul n-o spusese. Dar nici Martine nu stătu să întrebe şi dispăru imediat.

Aproape de poarta Montmartre, de grupul astfel format se apropie un bărbat, mergând nepăsător, cu nasul în vânt. Era Carcagne care, plictisindu-se, se gândise că ar fi bine să meargă să-şi întâlnească prietenii: Gringaille şi Escargasse.

Ca unul care se interesa de tot ce se petrece în jurul său, se opri pentru a privi mai de aproape escorta şi cele două prizoniere, spunându-şi: „Justiţia stareţei de la Montmartre!”

Ca şi cei doi tovarăşi ai săi, Carcagne cunoştea şi cu ochii închişi diferitele uniforme care circulau prin Paris şi asta numai fiindcă nevoia de a se feri de unul sau altul din marii seniori, îi învăţase.

Altădată, recunoscând agenţii vreunei autorităţi oarecare, Carcagne s-ar fi grăbit să dispară cu prudenţă. Dar acum, când devenise un om cinstit, pe maţele papii! Putea să privească în linişte aşa ceva.

În trecere, una din prizoniere îşi ridică pentru o clipă gluga şi-l privi fix.

Înfricoşat, Carcagne tresări: „Pe toţi dracii! exclamă în sinea sa, dar e Perrette! … împreună cu domnişoara! … Ce naiba fac Gringaille şi Escargasse? … Ce-o să spună Jehan? …”

În acel moment privi în urma alaiului care tocmai trecuse. În spatele acestuia, la câţiva paşi, se afla Saint-Julien cu faţa ascunsă în gulerul mantalei, urmat de cei şase spadasini fioroşi care-l urmau îndeaproape.

— Asta ar fi ce ar fi, mormăi Carcagne, dar, pe dracu! Cum ar fi spus Escargasse, nu e de glumă! Poate aş găuri unul sau doi, dar ceilalţi mă vor vâna în mod sigur. De altfel, mă întreb ce se întâmplă cu Gringaille şi Escargasse… doar nu s-au lăsat ucişi? … Dacă ar fi aşa, pe toţi dracii, ce-mi rămâne de făcut? …

După ce făcu aceste reflecţii adânci, Carcagne încercă să devină cât mai invizibil şi începu să urmărească escorta.

Ajunşi în strada Heaumerie, judecătorul prizonierele şi cei şase soldaţi intrară în fundătură. Saint-Julien şi oamenii săi rămaseră la intrarea acesteia, ca pentru a opri accesul oricărui individ.

După cât de bine cunoştea toate uniformele agenţilor, tot atât de bine Carcagne cunoştea şi închisorile din Paris. Imediat ce trupa o luă pe strada Heaumerie, murmură:

— Închisoarea mânăstirii Montmartre!

Şi rămase la distanţă.

Câteva minute mai târziu, judecătorul şi oamenii săi, apărură şi se îndreptară spre drumul ce ducea la Montmartre. Atunci, Saint-Julien scoase de sub manta o pungă destul de dolofană şi o aruncă celor ce-l însoţiseră şi care o împărţiră între ei cât ai clipi. Se pare că treaba pentru care fuseseră angajaţi se terminase.

După ce şi ultimul dintre aceştia dispăru, Saint-Julien intră în fundătură şi bătu la poarta închisorii. Ferestruica se deschise imediat şi în cadrul ei apăru o figură înfiorătoare. Arătând o hârtie, uşa se deschise şi Saint-Julien intră.

Carcagne îl urmări până la poarta închisorii. Ajuns acolo, reflectă îndelung. Şi iată la ce concluzii ajunse: „Să încerc mai întâi să aflu ce s-a întâmplat cu Escargasse şi cu Gringaille. Împreună, îl vom vesti pe seniorul Jehan.”

Şi se îndepărtă.

Bertille şi Perrette au fost închise împreună, în aceeaşi celulă, care, după toate aparenţele, părea destul de bine, mobilată, lucru pe care temnicerul i-l semnală: înăuntru se aflau două laviţe, destul de înguste, o masă joasă şi două taburete. După cum le spusese temnicerul, în alte celule dacă se afla o mână de paie pe care să te întinzi, în timp ce în altele nu se afla nimic. Trebuiau deci să se considere norocoase, fiindu-le rezervat un regim de favoare.

Dar cele două fete nu dădură atenţie acestor amănunte. Singurul lucrul pe care-l apreciară, a fost acela că n-au fost despărţite.

Împreună, temniţa li se părea mult mai uşoară.

De altfel, Bertille, care nu părea prea neliniştită, încerca să o convingă pe biata Perrette că singura persoană de care aveau a se teme, era Concini. Ori, după câte se părea, acesta nu era amestecat în întâmplarea ce le adusese în temniţă. Nu vor întârzia prea mult aici, domnul de Pardaillan sau Jehan le vor scoate cât de curând. În cel mai rău caz, îi vor scrie regelui care va şti s-o pună la punct pe stareţă.

La căderea serii li se servi o masă modestă dar care era departe de a fi pâine goală şi apă. Bertille încercă şi până la urmă reuşi, să mănânce. Nu acelaşi lucru se întâmpla cu Perrette care, pentru a face cât de cât pe placul prietenei sale, înghiţi un dumicat şi bău un deget de vin.

După care, se culcară. Bertille nu era chiar atât de sigură după cum o lăsase să creadă pe Perrette.

Pentru a fi mai precişi, trebuie să spunem că dacă se temea să ajungă în puterea lui Concini, asta nu era decât din cauza faptului că era sigură că din această parte o aştepta în mod sigur dezonoarea. Altfel, ştia bine că Pardaillan ar fi dărâmat orice în calea lui pentru a o găsi şi a o salva. Fără a-l mai pune la socoteală pe Jehan, care nici el nu era mai prejos.

Cu toată teama şi neliniştea sa, adormi curând.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu Perrette care, neavând aceleaşi nelinişti, rămase totuşi multă vreme trează, până când şi pe ea o cuprinse somnul. Dar acesta nu era acel somn profund, odihnitor, ci un fel de toropeală populată de coşmaruri înfricoşătoare. Mai ales un vis o impresiona în mod deosebit. Iată-l: se vedea moartă, ţeapănă pe pat, cu ochii închişi. Vedea limpede zidul care se afla la picioarele sale. Deodată, acest zid se dădu într-o parte. O lumină plăcută pătrunse în celulă şi doi călugări, cu glugile trase pe ochi, se apropiară. Unul dintre ei îi ridică braţul drept şi ea văzu cum acest braţ îi cade înapoi, cu greutate. I se păru normal, doar era moartă.

— Au adormit! spuse în şoaptă unul din călugări.

Perrette privi din nou zidul: acesta revenise la locul său. Călugării o înfăşurară pe Bertille în pături şi o ridicară de pe laviţă. Unul din ei se întorsese spre capul laviţei Perrettei. Părea a căuta ceva pe zid. Nu se auzi decât un zgomot sec şi fata văzu cum zidul se mişcă din loc, dând la iveală o deschizătură. Luând-o pe Bertille cu ei, cei doi călugări dispărură în timp ce în urma lor, zidul revenea la loc.

Rămasă singură în întuneric, Perrette făcea eforturi disperate pentru a striga după ajutor, pentru a se trezi, îşi simţea mâinile şi picioarele grele ca de plumb. Rămase astfel un timp, care-i păru secole.

Deodată auzi zăvoarele uşii scrâşnind. Uşa, adevărata uşă, se deschise şi o lumină slabă se făcu văzută în temniţă. Doi călugări, poate aceiaşi cu cei dinainte, se apropiară de laviţă, o ridicară, tot aşa cum fusese ridicată şi Bertille şi o scoaseră pe uşa pe care temnicerul o închise în urma lor. În faţa uşii, pe culoar, se afla o scară. Cei doi călugări, îngreunaţi de povara vie, începură să urce treptele. La capătul de deasupra, o luară la dreapta. Temnicerul le deschise curând uşa unei celule. Simţi cum e aşezată pe o grămadă de paie, după care, cele trei fantome, călugării şi temnicerul, dispărură.

Se scurseră mai multe clipe. Încă o dată, uşa celulei, se deschise, dar acum nu intră decât temnicerul, în mână avea un pachet pe care fată-l recunoscu: erau hainele ei. După ce i-l aruncă la picioare, acesta se retrase fără zgomot.

Când se trezi, lumina zilei îi pătrundea în celulă printr-o deschizătură strâmtă, prevăzută cu bare solide, îşi simţea capul greu. Aruncă în jurul său priviri mirate. Se văzu culcată pe un snop de paie, în timp ce hainele-i erau aruncate în dezordine, la picioare.

Privind celulă, nu o mai recunoscu. Se afla acum într-o temniţă întunecată şi murdară unde se simţea un miros infect, care părea că iese din ziduri. Şi această temniţă dacă avea trei paşi în lăţime şi şase în lungime. Din fericire, era destul de bine luminată şi aerisită de mica lucarnă, fără de care n-ar fi putut trăi din cauza mirosului insuportabil. Nu era aici nici un fel de mobilă. Într-un colţ, văzu un ulcior şi pe acesta, o bucată de pâine uscată.

Perrette începu să plângă:

— Deci, n-am visat! … Vai, biata domnişoara Bertille! … Bietul Jehan! …

Ar fi putut spune tot atât de bine şi: biata Perrette!

Dar la asta nu se gândise.

Capitolul 31

Era aproape ora patru după amiază când Saint-Julien ieşi din închisoarea mânăstirii. Aşteptă cu răbdare să se facă ora şase, oră la care îi fusese fixată întâlnirea de Léonora Galigaď care ţtia că atunci, soţul ei, Concini, nu se va mai afla în palat. Imediat fu primit de aceasta.

— Ei bine, îl întrebă nerăbdătoare, Léonora, s-a făcut?

— Da, doamnă!

— Amândoi?

— Amândoi!

Pe faţa Léonorei apăru un surâs satisfăcut. La vederea acestui. Surâs, Saint-Julien se simţi cuprins de o bucurie sălbatică numai gândindu-se la ce-l aştepta pe acela pe care-l ura cu înverşunare.

Léonora se aşează mai comod în fotoliu şi cu un calm înfricoşător îi ceru:

— Ei bine, povesteşte-mi. Poţi începe cu ea.

Şi Saint-Julien îi povesti modul cum a decurs arestarea Bertillei şi a Perrettei, pe care de altfel am aflat-o. După ce termină ce avu de spus, Léonora urmă:

— Şi el! … E mort?

— Nu, doamnă. Încă trăieşte.

— Ah! făcu Léonora puţin absentă. Şi totuşi, după câte mi s-a spus, puţul acela e destul de adânc. Căderea i-ar fi putut să-i fie mortală.

— Aşa e, doamnă. Dar în fundul puţului se găsea o grămadă destul de mare de ramuri şi frunze uscate care i-au amortizat căzătura. Astfel încât, dacă oricare altul ar fi fost deja mort până acum, individul e teafăr şi nevătămat, în afară de un uşor leşin cauzat de o lovitură pe care capul său a primit-o în momentul în care s-a lovit de o piatră. Acum şi-a revenit pe deplin. Cred că şi el e mirat să vadă că se află închis într-una din cele mai formidabile închisori.

— Mi-aţi urmat cu sfinţenie instrucţiunile?

Spionul scoase un hohot înfricoşător:

— Pe toţi dracii, doamnă, erau în concordanţă cu dorinţele mele. Fiindcă n-a murit pe loc, ceea ce mi-ar fi fost deosebit de neplăcut, l-am dezarmat cât se poate de complet. I-am luat până şi pintenii. Chiar dacă ar vrea, nu ar avea cu ce să se sinucidă.

— Cu atât mai rău pentru el! spuse Léonora, indiferentă. Ei bine şi acum amănuntele!

Şi Saint-Julien îi dădu un raport complet asupra modului în care îl capturase pe Jehan, timp în care Léonora îl ascultă cu atenţie. Când acesta termină, îl concedie spunându-i:

— Acum sunteţi liber să-i îndepliniţi şi ordinele domnului Concini în ceea ce-i priveşte pe cei doi tineri. Domnule de Saint-Julien, sunt mândră de voi.

La vorbele stăpânei sale, Saint-Julien de-abia se stăpâni să nu surâdă. Se mulţumi să facă o plecăciune respectuoasă şi

ieşi.

Tocmai intrase pe strada Orleans, când simţi o mână grea aşezându-i-se pe umăr. Făcu o săritură într-o parte, cu mâna pe garda spadei, ca o fiară gata de atac. Auzi o voce care-i spunea:

— Ei bine, Saint-Julien ce-i cu tine?

Cel care i se adresase, nu era altul decât Concini.

Tânărul aruncă o privire cercetătoare spre faţa stăpânului său. Îl văzu calm şi surâzător, doar puţin mirat de neliniştea pe care el însuşi o dovedise. Liniştindu-se, îi răspunse:

— Scuzaţi-mă, monseniore, eram cu gândul în altă parte şi intervenţia voastră m-a surprins.

— Drace, spuse Concini râzând, trebuie să ai grijă de nervii tăi. Cineva care te-ar vedea aşa de impresionabil ar putea crede că ai ceva pe conştiinţă!

Din nou Saint-Julien aruncă o privire cercetătoare asupra lui Concini, dar se linişti imediat. Glumea, fără îndoială. Era în toane bune. Simţindu-se sigur pe el, Saint-Julien spuse, cu un râs silit:

— Vai, monseniore, fără să fie un reproş, dar asta nu e o oră la care să abordezi un om fără a-l avertiza.

— Ai dreptate, la dracu'! Nu sunt decât un zăpăcit. Ei bine, sunt în drum spre Luvru, mă însoţeşti?

— La ordinele voastre, monseniore!

Nici n-ar fi putut refuza, deoarece Concini îşi petrecuse braţul pe sub al lui, spunându-i:

— În drum îmi vei spune ce dispoziţii ai dat pentru îndeplinirea expediţiei de mâine. Te avertizez că sunt la capătul răbdării. Trebuie, înţelegi? Trebuie ca mâine, atât tâlharul de Jehan cât şi iubita lui să fie în mâinile mele.

Şi Saint-Julien îi explică curtenitor:

— Monseniore, am angajat o duzină de flăcăi straşnici. Vom lua cu asalt casa şi vom pune mâna pe domnişoară. Oamenii voştri o vor duce acolo unde veţi ordona. Noi vom rămâne ascunşi în casă, aşteptându-l pe tâlhar. Când acesta va apărea, va fi o joacă să-l facem prizonier.

Tot povestind, ajunseră fără a-şi da seama în strada Saint-Thomas. Prin această stradă se putea ajunge foarte repede la intrarea palatului Luvru, sau, dacă o luai la stânga, în spatele acestuia.

Concini o luă pe strada Saint-Thomas. După câţiva paşi se opri. Locul era pustiu. Dacă ar fi fost mai puţin încrezător, Saint-Julien ar fi trebuit să se neliniştească. Dar Concini îşi păstra mereu aceeaşi faţă zâmbitoare. Îi era imposibil să-l creadă mânat de intenţii rele.

— Ai aranjat perfect toată afacerea asta, spuse Concini, vizibil mulţumit. Meriţi o recompensă… iat-o!

Şi spunând aceste cuvinte, ridică braţul drept înarmat cu un pumnal micuţ, pe care i-l împlânta în piept cu o lovitură fulgerătoare. Atins, Saint-Julien căzu fără nici cel mai mic geamăt. Aplecându-se asupra lui, Concini scrâşni:

— Ei, Saint-Julien, sunt sigur că mă auzi! … Da, încă n-ai murit… De ce a trebuit să mă trădezi în favoarea Léonorei? … Da, ai dus-o pe Bertille la închisoarea mânăstirii Montmartre şi când, mâine, eu aş fi ajuns acasă la ea, aş fi găsit cuibul gol… Ei bine, vezi şi tu cum pedepsesc pe cei ce mă trădează!

Şi ridicându-se, împingând corpul inert cu piciorul, spuse cu sălbăticie:

— Crapi aici ca un câine!

Capitolul 32

Fără a-şi mai întoarce privirea, Concini se îndepărtă grăbit, dar nu în direcţia Luvrului. Ajuns în strada Écrivains, în faţa unei case, bătu într-un fel special, ca o parolă.

Fratele Parfait Goulard îi deschise imediat, Claude Acquaviva lipsind, după cum îi spuse. Împreună, discutară îndelung. Când ieşi, florentinul părea foarte bucuros.

Rămas singur, călugărul murmură îngrijorat: „Am uitat să-i spun că dacă cineva vede, tot atât de bine poate să şi audă!” După o scurtă reflecţie, îşi spuse: „Ei şi! Ce poate să

spună, n-are prea mare importanţă. În ce-l priveşte pe Jehan, se descurcă el.”

Făcând aceste reflecţii, Parfait Goulard se retrase. Curând ieşi din casă şi, ajungând în strada Heaumerie, trecu de fundătura la capătul căreia se afla închisoarea şi se îndreptă spre strada Saint-Denis.

Dar, după ce trecuse de fundătură, un bărbat, cu gulerul mantalei acoperindu-i aproape în întregime figura, ieşi dintr-un ungher şi începu să-l urmărească. Pentru a-l linişti pe cititor, vom mărturisi că era vorba de Pardaillan.

Ochii-i străluciră şi-şi spuse: „Pe Pilat, cum dracu’ a putut călugărul ăsta, pe care cu proprii mei ochi l-am văzut intrând în închisoare, cum a putut, mă întreb, să treacă acum prin strada Heaumerie? … şi culmea, venind dinspre strada Écrivains! …”

Cu un zâmbet de satisfacţie, îşi continuă monologul: „Asta e, m-am lăsat păcălit, ca un naiv. E sigur că locuinţa aia din strada Écrivains comunică printr-o subterană secretă cu închisoarea! … Pe toţi dracii, cred că am ghicit! Mâine va trebui să studiez mai de aproape închisoarea. Dar până atunci, să nu-l pierd din ochi pe individ, chiar dacă, aşa cum lasă de înţeles şi-a terminat treaba şi merge să se culce. Trebuie să ştiu de unde-l iau mâine dimineaţă.”

În acest timp, Goulard mergea cu spor. După multe ocoluri, ajunse în dreptul porţii Saint-Honoré, cu câteva minute înainte ca aceasta să se închidă.

„E clar, îşi spuse Pardaillan, merge să se culce la capucini. Asta dovedeşte că Acquaviva rămâne în continuare în relaţii secrete cu aceşti demni călugări.”

După ce se convinse că poarta s-a închis şi nu se va mai deschide, se întoarse. Noaptea se lăsase de câteva minute bune. Luând-o pe strada Saint-Honoré, îşi spuse: „Cred că-i cazul să urmez exemplu călugărului. La culcare, deci!”

Trecând prin dreptul străzii Saint-Thomas, văzu chiar în mijlocul ei, o hârtie desfăcută. Poate că n-ar fi zărit-o dacă,

chiar în acel moment, luna n-ar fi ieşit din nori, făcând-o vizibilă.

Cu privirea-i pătrunzătoare, Pardaillan o văzu şi tresări:

— Sigiliul stareţei mânăstirii Montmartre! murmură el.

La naiba! Oare fratele Goulard a pierdut-o? … S-o iau… nu se ştie.

Şi ridicând-o, o puse în buzunarul vestei. Ajuns în camera sa de la hanul Grand-Passe-Partout se grăbi să vadă despre ce e vorba. Murmură încântat:

— Ordin din partea doamnei stareţe de a lăsa să intre în închisoarea sa pe cel care-l prezintă, purtătorul având dreptul să dea orice poruncă şi să fie ascultat fără crâcnire! … Pe toţi dracii! Asta pică tocmai la vreme! … Poate că-mi va folosi curând.

Încântat, adormi imediat, zicându-şi că nu şi-a pierdut ziua în zadar.

Hârtia pe care o găsise, fusese aceea pe care Saint-Julien o arătase portarului închisorii. Dar cum de fusese găsită la o asemenea distanţă?

Am văzut că, după ce l-a înjunghiat pe Saint-Julien, Concini se îndepărtase în grabă. O umbră, care-l urmărise încă de pe strada Orléans, venise imediat în urma sa pe strada Saint-Thomas, unde zăcea Saint-Julien. Umbra nu era altcineva decât Saétta. Aplecându-se asupra corpului, cercetă rana cu un ochi expert. Spuse ca pentru sine:

— Frumoasă lovitură! Prea mult nu mai are de trăit! Măcar o oră şi, cu condiţia să vorbească, o voi convinge pe signora.

Ridicându-l în braţe, o luă grăbit din loc. Poate că pe drum, hârtia îi căzuse din centură în locul în care o găsise Pardaillan.

Intrând în apartamentul Léonorei, Saętta depuse rănitul pe un pat şi, din priviri, i-l arătă acesteia. Recunoscându-şi spionul, încruntă sprâncenele. Nici o altă urmă de milă sau simpatie. În ochii săi, Saint-Julien, ca şi toţi ceilalţi de care se servea, nu erau decât nişte instrumente.

— E mort? întrebă cu răceală.
— Nu încă, signora!
— Cine l-a înjunghiat?
Saętta ridică din umeri.
— Trebuie s-o ştiu, spuse Léonora.
Din momentul în care interesul i-o ceru, rănitul fu privit cu alţi ochi. Ajutată de Saętta, încercă să-l facă pe Saint-Julien să-şi vină în fire. La un moment dat, acesta deschise ochii în care deja începuse să se vadă umbrele morţii.
— Cine te-a rănit? întrebă Léonora.
Cu greu, într-un horcăit, muribundul spuse:
— Concini! …
Pe faţa Léonorei trecu o umbră.
— De ce? … A aflat ceva? … Cum de te-ai lăsat surprins? …
Saint-Julien nu mai avu forţa să răspundă. Dar ochii săi, printr-o scânteiere, spuseră: „Da”, după care, cu o tresărire puternică, rămase ţeapăn, cu ochii larg deschişi.
— Imbecilul! bombăni Léonora, întinzând braţul şi agitând un clopoţel. Îşi făcu apariţia imediat un lacheu, căruia îi arătă cadavrul. Acesta înţelese şi, ajutat de un altul, ridicară corpul.
După câteva momente de gândire, Léonora spuse cu un calm înfricoşător, de parcă ar fi continuat o discuţie întreruptă:
— Spuneai, Saętta, că ducând acea tânără într-un loc ascuns, putem prinde doi iepuri deodată, scăpând atât de rege cât şi de fiul tău?
„În sfârşit, strigă Saętta în sinea sa. Ţtiam bine că aici vei ajunge! Nu se putea altfel.”
Şi cu voce tare, expuse din nou planurile sale, precizându-le în cele mai mici detalii. Când termină, Léonora îl aprobă:
— Cred că ideea ta e bună, într-adevăr şi o voi adopta. Întoarce-te, pe la ora zece dimineaţa. Îţi voi spune ce ai de făcut!
A doua zi dimineaţa, Concini se prezentă la locuinţa din strada Écrivains, unde fu primit de mâna dreaptă a lui

Acquaviva, fratele Parfait Goulard, cu care, din nou, avu o discuţie îndelungată.

Mai bine informată sau poate onorată cu o mai mare încredere, Léonora se prezentă direct la închisoare. De acolo, ajunse în mica mansardă a casei misterioase de peste drum unde fu primită chiar de Acquaviva, cu care avu o întrevedere destul de lungă.

După ce-l părăsi, se îndreptă spre Luvru, unde fu primită de Maria de Médicis, stăpâna soţului ei, cu care avu o discuţie tot aşa de lungă.

La ora unsprezece, se întoarse acasă unde Saętta o aţtepta cu nerăbdare.

Capitolul 33

Să ne reîntoarcem la Jehan le Brave. Din raportul pe care Saint-Julien îl făcuse Léonorei, am aflat că nu murise în urma teribilei căzături, nu păţise nimic, în afară de o rană uşoară la cap. Mai ştim că, în urma leşinului său, fusese transportat undeva şi deposedat de orice obiect i-ar fi putut servi drept armă. Acel „undeva”, nu era alt loc decât închisoarea călugăriţelor mânăstirii Montmartre.

Din închisoare, fusese transferat pe furiş în casa misterioasă de alături, locuinţa secretă a lui Acquaviva.

Când Jehan îşi reveni, constată că în jurul său e un întuneric de nepătruns. Mai întâi, după cum şi Saint-Julien presupuse, se miră că încă mai trăieşte. Pentru câteva clipe, nici măcar nu îndrăzni să se mişte. Se simţea zdrobit. Îl durea mai ales capul, drept pentru care nu-şi revenise complet în simţiri.

Puţin câte puţin, luciditatea-i reveni şi începu să-şi cerceteze trupul, constatând cu satisfacţie:

— Hm! Nu-i nimic rupt! … Dar ce cădere, pe toţi dracii! Ce cădere! … Chiar şi eu sunt uluit! Domnul de Pardaillan mi-a spus de nu ştiu câte ori să fiu atent unde pun piciorul. E vina mea că nu i-am urmat sfatul, aşa încât, iată-mă aranjat ca lumea! … Cum dracu să ies acum din gaura asta? … O să pot ieşi vreodată? …

Cu greu se ridică, deoarece picioarele-i tremurau. Se încordă şi începu să-şi dezmorţească membrele în mod metodic, făcând apel la întreaga sa voinţă. Peste puţin timp avu satisfacţia că slăbiciunea de care fusese cuprins mai înainte, începuse să-i dispară.

Începu să cerceteze locul în care se afla, pe pipăite. Şi exclamă mirat:

— Ia te uită! Nu credeam că puţul ăsta e aşa de mare! ... Şi apoi, ce dracu! Un puţ e rotund! Ăsta nu e.

După ce se gândi câteva clipe, găsi o explicaţie care i se păru convingătoare:

— Aha! Înseamnă că puţul s-a terminat într-o peşteră. Nu-i deloc de plâns faptul că am mai mult spaţiu! ... Cine ştie, poate dau de vreo galerie care mă va scoate la suprafaţă. Trebuie să caut.

Îşi reîncepu căutările, cu mai multă atenţie. Când se sprijini de perete, exclamă:

— Dar... ăsta-i un zid, lucrat de mâna omului! ... s-ar putea spune, un perete despărţitor. Unde naiba-i pietroiul de care m-am lovit la cap? ...

Cu mâna sprijinită de zid, avansa cu prudenţă, numărându-şi paşii.

— Opt! Îşi spuse.

După care, fu nevoit s-o ia la stânga. Mai numără şase paşi. Zidul, în continuare, era destul de solid. Încă o dată, la stânga şi, tot opt paşi. Iar fu obligat să o facă la stânga când, se împiedică de un obstacol. Se aplecă şi pipăi.

— O pâine, un ulcior cu apă! Ce înseamnă asta? ...

Şi îşi continuă drumul.

— Ia te uită, o uşă! Şi ce solidă e! ... Şi bine ferecată! ... O temniţă pe cinste! ... Dar unde naiba-i puţul meu? Deci, m-au scos de acolo! De când? ... Cum? ... Cine? ... Şi unde dracu mă aflu acum?

O idee îi trecu prin minte. Se pipăi din nou. Nu mai avea nici spada, nici pumnalul, nici măcar pintenii. Şuieră mai mult mirat decât înfricoşat. Începu să reflecteze...

— Aici se simte mâna unui călugăr. Pun rămăşag că-i vorba de Acquaviva! … Dar ce vrea de la mine? … Oricum, nu mă lasă să mor de foame. Asta înseamnă ceva… dacă va dura mai mult timp.

O nouă cercetare asupra uşii nu avu drept rezultat decât constatarea că e mai mult decât solidă. Şi iarăşi îşi cercetă temniţa, ajungând la concluzia că în afara ulciorului şi a pâinii, altceva nimic nu se mai afla acolo. Sărind, încercă să atingă tavanul. Nici un rezultat. Şi totuşi, Jehan era destul de înalt.

Cercetă podeaua, …

Mult prea ciudată. S-ar fi putut spune că-i confecţionată dintr-o bucată enormă de metal. De ce? … în vederea cărei întunecate şi înfricoşătoare acţiuni? Mister…

Începu să ciocănească pereţii. Sunau înfundat peste tot. Obosit, renunţă să mai caute şi se întinse pe mantaua pe care i-o lăsaseră. Mâncă o bucată de pâine şi bău câteva înghiţituri de apă. Din fericire, apa era proaspătă şi-l învioră. Se înfăşură în manta şi se întinse pe podeaua metalică, spunându-şi: „Vom vedea ce se va mai întâmpla. Până atunci, să ne odihnim. Poate că în curând voi avea nevoie de toate forţele.”

Cât dură somnul? N-ar fi putut spune. Tot aşa cum n-ar fi putut spune de cât timp se afla închis.

Timpul se scurse cu greu, mohorât. Orele zilei înaintau, deoarece simţea cum se face din ce în ce mai cald. La un moment dat, temperatura temniţei crescuse într-atât, încât speriat, strigă:

— Ah! Dar, pe toţi dracii… vor să mă ardă de viu? …

Aşezat fiind pe podea, simţea cum aceasta se încinge puţin câte puţin. Curând, îi deveni imposibil să mai stea întins pe ea. Simţea cum îl frige.

Când îşi coborî privirile asupra plăcii de fier, văzu cum aceasta, în unele locuri, se înroşise. Înţelese… sau crezu că înţelege. Strigă cu groază:

— Dar ce! Au de gând să mă frigă?

Începu să se deplaseze cu paşi mari şi rapizi, sperând că mişcarea îl va face să scape de arsurile din ce în ce mai puternice. Astfel încât observă că lângă uşă, temperatura podelei era mult mai suportabilă decât în oricare loc, îşi spuse: „Deci focarul se află sub podea, lângă zidul din faţa uşii.”

Şi într-adevăr, în dreptul acestui zid, podeaua se încinsese la roşu, interzicându-i accesul la respectivul zid.

La un moment dat, aproape că urlă:

— Nu se poate! … înnebunesc! … Da! … Şi totuşi, nu! … Oh! E chiar ea! … Pe toţi dracii! … Dar ăsta-i Concini, înghiţi-l-ar iadul! …

Şi iată ce-i smulse aceste exclamaţii:

Tot mergând de colo-colo prin celula sa, cu ochii aţintiţi înspre zidul cu pricina, i se păru că vede, dincolo de acest zid, într-un mod destul de confuz, imaginea Bertillei. Aceasta, când îi apărea, când îi dispărea, totul depindea de locul în care se găsea el.

După Bertille, îl văzu pe Concini. După care, îi văzu pe amândoi, împreună, nu se ştie unde.

Rămase ţintuit locului, cuprins de o furie nebună. Imaginea îi apăru mult mai clară.

Zidul dispăruse. În locul lui apăru o lumină roşiatică, tulbure, părând iscată de un foc intens. În mijlocul ei, o fantă largă nu mai mult decât câteva degete.

În spatele acestei fante putea să vadă clar interiorul unei camere. Văzu o masă mică, din lemn alb, un taburet şi o canapea îngustă. Toate aceste detalii le vedea în funcţie de poziţia pe care el însuşi o ocupa în propria-i temniţă. Din locul în care se afla, putea vedea masa care se afla în mijlocul misterioasei camere. Aplecându-se spre stânga, o vedea pe Bertille, palidă, dreaptă şi nemişcată, părând a nu scăpa din priviri gesturile unui posibil duşman. Se afla în apropierea canapelei, taburetul fiind aşezat în faţa ei. Aplecându-se în dreapta, îl văzu pe Concini, nemişcat, la rândul său, cu braţele încrucişate pe piept, cu ochii

învăpăiaţi de poftă, asemănător unui şarpe care-şi pândeşte victima, în spatele acestuia, Jehan văzu o parte dintr-o uşă, căreia îi vedea perfect broasca.

Deci Bertille se afla faţă în faţă cu Concini, fără îndoială în puterile acestuia. Doar masa şi taburetul îi despărţeau.

Deodată, văzu cum buzele lui Concini se mişcă şi-i auzi vocea, înceată, ca venind de departe, dar totuşi foarte clară:

Şi Concini spunea:

— Ei bine, nu te aşteptai să mă mai vezi? … Credeai că mi-ai scăpat? … Eşti în mâna mea! De data asta nu-mi mai scapi!

Ca biciuită, Bertille strigă:

— Laşule! Nu eşti decât un laş!

Jehan rămase nemişcat, mut de dezgust, cu fruntea îmbrobonată şi părul răvăşit. Se întreba dacă nu cumva înnebunise. Dacă nu cumva era jucăria unui coşmar înfricoşător sau dacă nu se afla în prezenţa unei viziuni ieşite din iad.

„Mă aflu într-o cameră trucată, îşi spuse el. De jur-împrejur nu sunt decât oglinzi şi tuburi acustice. Trebuie să recunosc, instalaţia-i destul de iscusită dacă-mi permite să văd şi să aud lucruri care, poate, se întâmplă departe de aici.”

Şi ca şi când i-ar fi dat dreptate, Concini reluă cu o voce îngroşată de pasiune:

— Şi unde ţi-e amorezul? Tâlharul ăla? Vrei să-ţi spun? …

— Dacă ar fi fost aici, ai fi luat-o la fugă.

Concini rânji înspăimântător şi, ca şi cum n-ar fi auzit-o, continuă:

— E acolo, închis într-un mormânt în care va arde pe îndelete… frumos, nu? Dar asta nu-i nimic. Ascultă: e departe de noi, un foc uriaş ne separă… Şi totuşi, ne vede. Ne vede, înţelegi? Şi ştii ce am de gând să fac eu? … Ei bine, fie că vrei, fie că nu, vei fi a mea… acum şi aici. Şi banditul ăla, amorezul tău, va fi martor la aceasta, înţelegi?

… Nici măcar nu va putea interveni în ajutorul tău! … Va trebui să privească, neputincios, la dezonoarea ta, continuând să se prăjească… Dar până atunci, sper să înnebunească. Ei ce zici? Bine lucrat, nu-i aşa? … Vezi că ştiu să mă răzbun?

Auzindu-i cuvintele, Jehan simţi cum creierul îi explodează. Privi în jurul său cu un licăr de nebunie şi strigă, sfâşiindu-şi pieptul cu unghiile:

— Oh! Nu, nu asta! … Nu asta! Ar fi mult prea îngrozitor! … Îndurare pentru ea! … Bertille! … Bertille! … dar dacă el putea auzi, în schimb nu putea fi auzit de actorii dramei. Înţelese asta din faptul că, atât Bertille cât şi Concini, nici măcar nu tresăriră.

— Ce să fac? … Cum s-o smulg ticălosului? …

— Să trecem la fapte, reluă Concini, eşti în puterea mea…

Şi Jehan îl văzu înaintând. Apucând măsuţa, o aruncă în spatele său. Continua să înainteze, gâfâind, desfigurat, hidos, înfricoşător şi sinistru datorită rictusului său ameninţător.

Bertille îl privea înaintând, cu ochii aţintiţi asupra fiarei dezlănţuite, ca şi când ar fi sperat s-o îmblânzească. Văzând că nu reuşeşte, se aplecă şi, apucând taburetul cu mâinile-i slabe, îl ridică şi lovi cu un gest fulgerător.

Dar Concini era cu ochii la pândă. Apucă taburetul i-l smulse din mâini şi-l aruncă în spate, aşa cum făcuse şi cu măsuţa.

Mâinile-i grele apucară umerii fetei care se plecase şi cu un urlet de bucurie triumfătoare strigă:

— Eşti a mea! … Eşti a mea! … Şi el ne vede, înţelegi, ne vede!

Încrâncenându-se într-un suprem efort, un strigăt scăpă de pe buzele fetei:

— Jehan, ajutor! … Ajutor! …

— Vin îndată! bubui Jehan.

Şi uitând de sine, făcu un salt uriaş înainte. Nu mai văzu nimic… Nimic decât un foc uriaş, de netrecut, la marginea

căruia reuşi să se oprească, prin nu ştiu ce miracol.

Şi cum locul nu era prea sigur, cum risca să ardă de viu, instinctul de conservare îl respinse, gâfâind, zdrobit, până aproape de uşă. Şi acolo văzu din nou. Văzu şi căzu în genunchi strigând:

— Salvată! … E salvată! …

Capitolul 34

Şi iată ce vedea Jehan, îngenuncheat pe placa de fier căreia nu-i mai simţea arsura:

În momentul când Concini îşi puse mâinile pe umerii Bertillei, uşa se deschise pe neaşteptate şi în cameră intrară două femei. Una din ele, calmă, nu era alta decât Léonora. Cealaltă, era o femeie mascată, de o măreţie impunătoare.

Concini se opri interzis. Mai întâi îşi văzu soţia, înainta spre ea cu pumnul încleştat pe mânerul pumnalului. Nu lipsi mult ca viaţa ei să ia sfârşit.

Dar în momentul în care ridică braţul pentru a lovi, Concini zări şi cealaltă femeie pe care, fără îndoială, o recunoscu în ciuda faptului că era mascată şi dădu înapoi înfricoşat, aplecându-se până la pământ.

Sub mască, ochii femeii străluciră drăgăstos, făcându-i acestuia un gest prietenesc. Atunci Concini îşi reveni, graţie voinţei sale de fier şi arătă o faţă calmă, surâzătoare.

— Vedeţi, doamnă, spuse Léonora liniştită, tocmai era momentul să apărem pentru a-i cruţa soţului meu o violenţă de care mai apoi s-ar fi ruşinat.

Femeia mascată o aprobă cu blândeţe şi se adresă apoi Bertillei aflată într-un colţ al camerei, dreaptă şi ameninţătoare:

— Veniţi, domnişoară, spuse ea cu o voce pe care voia s-o facă mângâietoare, cu mine nu aveţi de ce vă temeţi.

Şi fără să-i aştepte răspunsul, făcu un semn Léonorei şi lui Concini, care se înclinară respectuoşi şi ieşi, urmată de Bertille.

Léonora ascultă câtva timp la uşă şi când socoti că femeia mascată s-a îndepărtat de ajuns, spuse:

— Linişteşte-te, Concini, regina nu ştie încă nimic. Crede – şi eu am reuşit s-o fac să creadă – că regele-i nebun după fata asta. I-am stârnit gelozia, făcând-o să creadă că e mai periculoasă chiar decât doamna de Verneuil. Îşi imaginează că i-a jucat festa bietului Henri, răpindu-i astfel iubita. Înţelegi?

Odată plecată regina – fiindcă despre ea era vorba – Concini simţi în sinea sa o furie ucigaşă. Pe faţă i se aşternu o expresie ameninţătoare şi-şi duse din nou mâna la pumnal.

— Deci tu eşti aia care ai adus-o tocmai în momentul în care… zbieră el.

Privindu-l cu tristeţe, Léonora gândea: „Cât de mult suferă! … Cât de mult o iubeşte! … Oh, fata asta blestemată! O să i-o smulg din inimă cu mâinile mele! …”

Şi cu voce tare, dulce, învăluitoare, în care se simţea o rugă adâncă:

— Da, eu am fost! Şi asta, numai pentru a te salva Concinetto adorat! … Haide, lasă-ţi pumnalul în pace. Pasiunea te-a răvăşit, Concino mio, revino-ţi în fire. Înţelege că dacă ţi-am răpit fata, am făcut-o numai pentru că asta era indispensabil planurilor noastre care urmăresc să te facă stăpânul acestui regat… Ah! Nu mai scrâşneşti! … începi să înţelegi! … Ei da, e cea mai bună ocazie şi nu am lăsat să-mi scape. Eşti chiar într-atât de nebun încât s-o ratezi? Maria însăşi, fără s-o ştie, ne netezeşte drumul. Puţină îndrăzneală, sânge rece şi hotărâre şi iată-te stăpân.

Uitând c-a vrut s-o înjunghie, florentinul o întrebă nerăbdător:

— Ce vei să spui? … Explică-te!

— Uite despre ce-i vorba, Concini: tânăra, sub o bună escortă de acum, e în drum spre conacul regal din Ruilly, care acum îi aparţine lui Claude Acquaviva. Mâine, joi, înaintea amiezii, regele îi va alerga în ajutor acestei fete…

fata sa. Şi cum, de această dată, Jehan le Brave nu-i va mai veni în ajutor, va fi adus la Luvru mort. Deci la amiază îţi vei începe regenţa. Înţelegi acum de ce am răpit-o? …

— Da, dar… eşti sigură că vei reuşi? …

— Ne-am luat toate măsurile. Nu va scăpa! … Şi în ce priveşte fata aia… pentru că mâine la prânz vei fi stăpân, poţi s-o iei… Te iubesc prea mult, Concini, pentru a nu-ţi trece cu vederea un capriciu!

Dar în sinea ei completă: „Numai că nu vei găsi decât un cadavru!”

Iată ce văzu şi auzi Jehan le Brave îngenuncheat pe placa de fier, care continua să se încingă.

Bertille era salvată. Da, dar nu pentru mult timp! Chiar de-a doua zi, Concini, devenit stăpân, după cum spusese Léonora, Concini, pentru încă o dată o va avea în stăpânire şi de această dată, nici o putere din lume n-o va mai salva, pentru că el, în ciuda oricâtor sforţări, nu va putea ieşi viu din temniţă.

Un acces de furie îl cuprinse. Pentru un timp, pe care nu-l putu aprecia, îşi pierdu luciditatea. Puţin câte puţin, îşi reveni.

Înainte de toate, trebuia să iasă din închisoare. Dar cum? Mereu aceeaşi întrebare înnebunitoare.

Zidul îşi recapătă proprietăţile sale obişnuite şi Jehan fu cuprins de întunericul apăsător de mai înainte. Acum placa de fier ce ţinea loc de podea, era aproape în întregime înroşită. Nu mai era decât un spaţiu îngust pe care putea să stea cât de cât.

Se ghemui într-un colţ, simţind că sfârşitul e pe aproape. Deja se întreba dacă nu-i mai bine, să-şi zdrobească capul de pereţi. Dar atunci, ce s-ar fi întâmplat cu Bertille?

„Nu, pe toţi dracii! îşi spuse, trebuie să rezist atâta timp cât mai trăiesc!”

Brusc, în colţul în care se afla, simţi cum zidul cedează. Se întoarse şi văzu cum, în spatele său se deschisese un drum,

un drum din care ieşea o lumină palidă. Fără să mai stea pe gânduri, sări dincolo de zidul care se închise în urma sa.

Dar, nu făcuse altceva decât să-şi schimbe celula. Oricum, aici putea să vadă. E drept, era o lumină slabă, dar în comparaţie cu întunericul de mai înainte, i se păru o lumină ca-n plină zi. Şi mai ales, nu mai simţea dogoarea de nesuportat.

Iată ce văzu mai înainte de toate, de fapt, altceva nici nu mai era de văzut:

Odată trecut primul moment, îşi studie cu atenţie noua celulă şi fu cuprins de o sfârşeală ciudată.

„Ce fel de temniţă mai e şi asta?”gândi el.

Celula era rotundă şi după câte se putea vedea, destul de mare. Tavanul, podeaua, zidurile, toate păreau făcute dintr-un metal strălucitor, unite într-un bloc compact, ca de gheaţă. Nu existau nici uşă, nici ferestre, nici cea mai mică deschizătură vizibilă. De altfel şi interiorul era tot atât de sărăcăcios. Nici urmă de mobilă. Nimic altceva decât zidurile goale care străluceau precum oglinzile. Totul era scăldat într-o lumină palidă care părea că vine dinspre tavan.

Deja totul îi apărea ca anormal. Dar, mai mult decât atât, mai era podeaua.

În plan orizontal, podeaua avea o bandă circulară, stabilă, dar atât de îngustă, încât şi unei pisici i-ar fi fost greu să păşească. Această podea avea forma unui lighean, puţin adânc, ale cărui margini coborau în pantă lină. Puteai să mergi cu condiţia să mergi repede. Să stai pe loc, era imposibil. Fără să vrei, aluneci la fund. De altfel, totul părea calculat matematic pentru a ajunge la acest rezultat.

Şi acest lighean, care ţinea loc de podea, era străpuns în multe locuri de nişte găuri, în formă de cupă.

De jur-împrejurul marginii, se aflau un şanţ de grosimea unui deget.

Într-un cuvânt, întregul mecanism semăna cu o ruletă uriaşă.

Dintr-un punct al peretelui ieşea o placă de fier, ca un podeţ peste ligheanul pe care se sprijinea pe o tijă de fier. La marginea podeţului, deasupra podelei, o gaură în formă de cupă, ca şi celelalte.

Jehan urcă pe podeţul care-i păru destul de solid.

Încercă locul cel mai bun pentru a se aşeza deoarece în oricare alt loc, ar fi fost nevoit să alerge pentru a-şi menţine echilibrul. Reflectă: „E clar că vor să mă vadă ori pe podeţ, ori pe fundul ligheanului! … N-am decât să alerg. Şi când, în sfârşit, voi fi ales, ce mi se va întâmpla? … Ce supliciu îngrozitor îmi rezervă nemernicul de Concini? …”

Cercetă din nou podeţul, pipăindu-l. Nu văzu nimic îngrijorător. Se lăsă să alunece pe fundul ligheanului. Iarăşi nimic. Decise: „Ei, fiindcă tot mă aflu aici, aici rămân.”

Şi se aşează chiar în centru. Timpul trecea şi el tot nu-şi schimba locul. Numai mintea-i acţiona cu înfrigurare. Teama misterului îi strângea gâtlejul, îl făcea să gâfâie, aşteptând ceva nemaiîntâlnit, de nedescris. Din timp în timp, mormăia:

— Măcar de-aş şti ce va urma! …

Şi într-adevăr, tot acest mister şi nesiguranţă îl scoteau din minţi. Încercă să adoarmă, adunându-şi picioarele şi apucându-le cu braţele. Trecură astfel multe ore. Evenimentul misterios, aşteptat cu atâta teamă şi nerăbdare, încă nu se produse.

Se aşezase cu faţa spre podeţ. Era logic. Deoarece credea că pericolul putea veni dinspre centrul podelei, trebuia să supravegheze podeţul de departe, aşa cum era necesar să supravegheze centrul podelei de aproape.

Deodată auzi un zgomot sec, ca şi când un resort ascuns s-ar fi destins. Privi în jur şi văzu cum, în dreptul podeţului, zidul se desfăcuse. Acolo se afla o gaură întunecată. Imediat se ridică în picioare, întrebându-se: „Oare vor să mă facă să ies pe acolo? Aşa cum am intrat aici?”

Escaladă marginea ligheanului pentru a vedea gaura mai de aproape. Ceva, ceva ce nu putea să vadă în întunericul

gurii, se rostogolea cu un zgomot surd, ieşi prin gaură, se rostogoli uşor şi se înţepeni în gaura în formă de cupă din podeţ.

În urmă acestui „ceva”, gaura din zid dispăru.

Urcându-se pe podeţ, Jehan studie mai de aproape monstrul apărut. Era o bilă de fier uriaşă. Cum putea fi de temut? În nici un fel, evident. Şi totuşi îl cuprinse o teamă de gheaţă.

Încercă să mişte bila, dar nu reuşi. Era prea grea. Şi totuşi era dotat cu o forţă de excepţie. Încercă să o mişte. Nici măcar nu se clinti în gaura în care se fixase, îi dădu pace şi reflectă îndelung. Privirile-i trecură de la bilă la podeţ de mai multe ori şi cu un surâs, îşi spuse: „Pe toţi dracii, n-am decât să rămân aici unde mă aflu.”

Şi-n acel moment, ca şi când ar fi fost pândit de-un diavol, văzu cum podeţul se mişcă şi cum se retrage în zidul din care părea că face parte. Înţelese că dacă s-ar fi suit pe podeţ ar fi fost strivit între zid şi enorma bilă de fier.

Bertille, care era ameninţată din atâtea părţi, avea nevoie de sprijinul său. Nu avea dreptul s-o abandoneze: trebuia să se apere până când ar fi căzut, copleşit de neputinţă.

Sări în mijlocul ligheanului tocmai la timp, deoarece în aceeaşi clipă auzi zgomotul fierului căzând pe fier.

În picioare, în mijlocul platoului, respiră adânc fixând cu privirile monstrul de fier care părea că-l pândeşte cu viclenie. Se aştepta la un atac din partea lui.

Şi astfel se scurseră câteva minute cumplite.

Monstrul stătea încontinuu la pândă, aşteptând clipa în care să sară şi să-l zdrobească.

Deodată simţi cum podeaua-i tremură sub picioare şi începe să se învârtă, din ce în ce mai repede. Nici nu-şi mai dădu seama când începu să alerge. Şi cu cât alerga, mai repede, cu atât mai repede se învârtea podeaua, fiindcă, de acum, el era acela care o făcea să se învârtă.

Şi în timpul alergării, nu înceta să privească monstrul de fier.

Acesta părea că aşteaptă ca podeaua să capete viteza cea mai mare. Când simţi că a venit momentul, sări brusc, cu un zgomot asurzitor, pe platou, unde începu să se învârtă cu un zgomot de tunet.

Şi atunci începu o urmărire înverşunată, tenace, halucinantă şi infernală totodată. Monstrul de fier părea dotat cu inteligenţă. Se rostogolea, sărea, cădea înapoi cu zgomot pentru a sări din nou. Părea că ştie toate chipurile de a-i face viaţa grea. Când se învârtea ca o tornadă, când aluneca lin, uşor, ca o boare.

Şi apoi, fiindcă Jehan putea crede că ar fi posibil să înţepenească într-una din găurile în formă de cupă, o luă din nou din loc cu înverşunare.

La capătul forţelor, Jehan începuse să gâfâie. De mai multe ori, monstrul fusese cât pe ce să-l zdrobească. Nu mai putea să-i facă faţă prea mult timp. Vedea cum se apropie clipa când va fi zdrobit. Şi totuşi, continua să alerge, neavând în minte decât un gând: „Dacă mă opresc, dacă sunt zdrobit… s-a sfârşit cu Bertille! …”

Capitolul 35

În cele din urmă, Carcagne se întoarse la casa Perrettei. Dar degeaba bătu din răsputeri în poartă, nimeni nu-i răspunse. Văzând aceasta, făcu rost de o scară de la o casă vecină şi sări în curte.

Ajuns în casă, o găsi pe Martine ascunsă sub un pat. Biata fată, se vârâse acolo de cum auzise bătându-se în poartă: credea că pe ea o caută cei ce mai fuseseră pe acolo. Cu greu reuşi Carcagne s-o liniştească. După ce-i puse câteva întrebări, nu reuşi să afle mare lucru.

Trecu de mai multe ori prin locurile pe care, de obicei, Gringaille şi Escargasse le foloseau pentru a supraveghea casa, dar nu-i văzu. Disperat, se întoarse în oraş şi începu să-i caute prin cârciumile pe care le băteau împreună. Nu-i găsi nicăieri şi nici măcar nu fuseseră văzuţi.

A doua zi, aceleaşi cercetări zadarnice. Ca şi cei doi, nici seniorul Jehan nu era de găsit. Nu ştia cărui sfânt să se mai

roage. Spre ora şase seara, pe când rătăcea cu sufletul greu de presimţiri rele, pe strada Montmartre se întâlni nas în nas cu Gringaille şi Escargasse.

După bucuria revederii şi îmbrăţişările de rigoare urmară explicaţiile. Gringaille şi Escargasse fiind învoiţi, după cum spuneau, se grăbiseră să dispară fără a mai pune întrebări inutile.

Reîncepură căutările, întorcându-se la casa frumoasei Perrette. Acolo, Martine le povesti din nou povestea arestării, dar nu putu să le dea nici cel mai mic amănunt în privinţa autorului. Imediat se gândiră la Concini. Rămânea de lămurit dispariţia lui Jehan.

— Ai fost la grotă? întrebă Gringaille.

— Ia te uită! … nici măcar nu m-am gândit! mărturisi Carcagne.

Dar Gringaille era omul deciziilor prompte:

— Până mă întorc, fugi în strada Heaumerie şi supraveghează închisoarea. Eu alerg în Montmartre.

Şi plecă în mare grabă. La intrarea în carieră, văzu puţul în care căzuse Jehan şi pe care, în graba lor atacatorii uitaseră să-l acopere.

— Dar puţul ăsta nu era când am fost noi ultima dată, observă Gringaille.

Cercetă minuţios toate împrejurimile şi dădu peste nişte bârne solide, scânduri şi o grămadă de pământ, proaspăt scos de undeva. După ce se aplecă peste marginile puţului, îşi explică misterul:

— E un puţ mai vechi pe care l-au desfundat de curând. Dar de ce?

Degeaba se gândi, nu găsi nici un răspuns mulţumitor. Renunţă şi se grăbi să intre în grotă, dar nici acolo nu-l găsi pe Jehan. Şi totuşi, gândul la acel puţ nu-i dădea pace. Îşi spunea că în timpul nopţii, gaura lui era de nevăzut şi oricine ar fi trecut pe acolo, ar fi putut foarte bine să cadă în interior.

Ajuns cu gândul până aici, se întrebă dacă nu cumva lui Jehan i se întâmplase tocmai aşa ceva. Ieşi din grotă şi apoi din carieră şi se îndreptă spre moara cea mai apropiată. Acolo găsi doi băieţi care, după ce primiră un scud, îl însoţiră până la puţ, înarmaţi cu funii lungi şi solide. Ajunşi la puţ, Gringaille se legă de capătul funiei, luă o torţă aprinsă şi începu coborârea.

Ajuns la fundul puţului, găsi acolo o pereche de pinteni, un pumnal şi o spadă, pe care le recunoscu imediat că fiind ale lui Jehan. Acum era lămurit. Şeful lor fusese victima unui şantaj. Ca un bătrân vulpoi ce era, Gringaille spuse: „Dacă şeful ar fi murit, indivizii nu şi-ar fi dat osteneala să-l dezarmeze. Deci, e în viaţă. Rămâne să descopăr unde l-au dus. Poate chiar la închisoarea mânăstirii. Vom vedea.”

Luând cu sine obiectele găsite, ceru să fie tras afară. Când rămase singur, se reîntoarse în grotă, unde se îndreptă spre cufărul plin cu arme. Alesese din el cu mare grijă ceea ce-l interesa şi, făcând un colet pe care-l puse pe umăr, ieşi.

Îi regăsi pe Carcagne şi Escargasse acolo unde-i trimisese. Toţi trei se îndreptară spre un negustor pe care-l cunoşteau de multă vreme. După ce ieşiră din prăvălia acestuia, nu mai aveau pachetul pe care Gringaille îl cărase până aici. În schimb, erau îngreunaţi, mai bine zis, buzunarele lor, cu şaizeci de pistoli.

Îşi petrecură seara colindând cârciumile cele mai sordide, purtând discuţii îndelungi cu indivizi cu mutre sinistre. Când se întoarseră la casa care-i găzduia, nu mai aveau nici un ban, dar asta nu-i împiedica să aibă un aer vesel.

A doua zi, joi, la ora nouă, intrară în fundătura în care se afla închisoarea. Cu ei mai erau şi cincisprezece din indivizii siniştri cu care discutaseră în ajun.

Gringalle recrutase această trupă cu intenţia de a lua închisoarea cu asalt, nici mai mult nici mai puţin.

Ţinem minte că Pardaillan, urmărindu-l pe Parfait Goulard, îşi spusese: „Mâine dimineaţă mă voi duce să studiez mai de aproape închisoarea călugăriţelor.” A doua zi, înainte de

deschiderea porţilor, se afla în strada Saint-Honoré aşteptând sosirea acestuia.

Din momentul în care Parfait Goulard îşi făcu apariţia, cavalerul nu-l mai scăpă din ochi. Văzându-l intrând în închisoare şi apoi ieşind prin strada Écrivains, era sigur că nu s-a înşelat.

Tot timpul zilei se ţinu pe urmele călugărului. Acesta făcu mai multe curse prin oraş, revenind deseori în strada Heaumerie. Uneori intra prin fundătură şi atunci Pardaillan alergă să-l aştepte în strada Écrivains.

„E clar, îşi spuse el. Acquaviva se ascunde acolo!”

Credincios promisiunii pe care şi-o făcuse, studie închisoarea mai de aproape. Curând, atenţia-i fu atrasă de casă, care se afla alături de ea. O studie cu mai multă atenţie decât studiase până atunci închisoarea.

Fără a da impresia că o face, trase de limbă vecinii. Află astfel că acea casă era părăsită. Vecinii nu văzuseră niciodată uşa deschizându-se sau obloanele ferestrelor date la o parte. Nici măcar nu ştiau cui aparţine.

Cu un surâs satisfăcut, Pardaillan îşi spuse: „Aha, cred că ştiu cui aparţine. Aş jura că Acquaviva este acolo! De-acum e inutil să-l mai urmăresc pe călugăr. Problema e simplă: trebuie să intru în casă. Asta-i uşor, dar cum s-o fac fără a speria pasărea ce se ascunde acolo? … Asta-i mai greu. Trebuie să mă grăbesc”

Se făcuse deja târziu, astfel că se întoarse la han. După ce mâncă, se închise în cameră şi începu să umble în sus şi în jos, căutând modul în care l-ar fi putut surprinde pe Acquaviva.

După ce se plimbă destul timp prin cameră, Pardaillan sfârşi prin a se culca, spunându-şi: „Toate ideile bune mi-au venit în timp ce dormeam. Să aşteptăm până mâine. De altfel, acum s-a făcut târziu.”

A doua zi dimineaţă, Pardaillan încă nu găsise vreo idee. Ochii-i căzură pe hârtia pe care o găsise în strada Saint-Honoré, nu departe de strada Saint-Thomas. O luă şi,

punând-o grijuliu în buzunar, plecă spunându-şi: „Să mergem la închisoare. Cele mai bune hotărâri le-am luat totdeauna la locul acţiunii.”

Curând ajunse în strada Heaumerie, aflată la doi paşi de hanul unde locuia.

Găsi fundătura invadată de o ceată de turbaţi care, în tăcere şi în ordine, pregăteau o grindă uriaşă cu care voiau să spargă o poartă. Îşi încruntă sprâncenele când văzu că acea poartă era tocmai a închisorii, dar pe dată îşi regăsi sângele rece şi le ordonă.

— Aruncaţi grinda, e inutil. Şi lui Gringaille: opt oameni să mă însoţească. Ceilalţi să aştepte aici.

Însoţit de cei opt, se îndreptă spre strada Écrivains. Am mai spus că această locuinţă mai avea o poartă pe strada Vieille-Monnaie. În faţa fiecărei porţi, cavalerul postă câte patru oameni din cei ce-l însoţeau.

— Iată care e consemnul, spuse el: veţi lăsa să intre pe oricine, dar veţi opri pe cei ce vor să iasă. Aţi înţeles?

— Am înţeles seniore. Vom ucide pe oricine ar încerca să iasă.

— Nu, strigă Pardaillan. Nu-i nevoie să-l ucideţi. Doar reţineţi-l. E de ajuns.

Se reîntoarse în fundătură, unde-şi plasă cei şapte oameni care-i mai rămăseseră în faţa închisorii şi a casei misterioase, cu acelaşi consemn.

— Voi ceilalţi, urmaţi-mă, le spuse el lui Gringaille, Escargasse şi Carcagne. Şi, îndreptându-se spre poartă, bătu în acelaşi fel în care-l auzise bătând pe Parfait Goulard. Viziera se întredeschise şi cavalerul arătă hârtia găsită. Imediat se deschise şi poarta.

Respiră uşurat, lucrurile mergeau după cum îşi dorise.

— Oamenii ăştia sunt cu mine, spuse cu răceală paznicului care se înclinase în faţa sa.

După ce-i lăsă pe cei patru să intre, închise cu grijă poarta în urma lor, apoi, îi conduse până la temnicerul şef.

În faţa acestuia, Pardaillan arătă din nou hârtia, gest urmat de acelaşi semn de respect.

— Prietene, îi spuse Pardaillan, vi s-au adus aici, alaltăieri, marţi, din ordinul doamnei stareţe, două fete.

— Aşa e, monseniore.

După o mică pauză, Pardaillan continuă lent, ca unul care-şi caută cuvintele:

— Vi s-a adus, de asemenea, un tânăr… legat… rănit… mort… nu ştiu prea bine…

— Leşinat, monseniore. Aveţi dreptate.

Iarăşi Pardaillan respiră uşurat. Cu privirea-i fulgeră pe cei trei care încercau să-şi manifeste bucuria care-i stăpânea.

— Ei bine, prietene, continuă Pardaillan cu voce blândă, te rog să mă conduci la toţi cei trei tineri.

— Imposibil, monseniore, declară temnicerul.

Figura lui Pardaillan deveni de gheaţă. Scoţând din nou hârtia şi arătând-o temnicerului, îi spuse:

— Presupun că ştii să citeşti? … E ordinul doamnei stareţe.

— Dar, monseniore, nu refuz să mă supun ordinului. Doamne fereşte! Numai că, prizonierii nu se mai află aici! Cel puţin, doi dintre ei au fost scoşi. N-a mai rămas decât o prizonieră!

— De ce n-ai spus de la început? bombăni Pardaillan. Du-mă la ea.

— Imediat, monseniore, imediat.

Urcară până la al treilea etaj. Temnicerul trase zăvoarele unei uşi. În timp ce voia să deschidă, Pardaillan îl opri.

— Îndepărtaţi-vă, prietene. Convorbirea cu prizoniera trebuie să fie secretă.

Şi-n acelaşi timp, cu o privire grăitoare, îi avertiză pe cei trei că temnicerul trebuie supravegheat. Dar acesta, fără îndoială obişnuit cu fel de fel de comportări misterioase ascultă fără să-şi arate nici cea mai mică nemulţumire.

Pardaillan intră singur. După zece minute, care celor trei le părură zece secole, ieşi urmat de frumoasa Perrette.

Capitolul 36

În timp ce Pardaillan o scotea pe sora lui Gringaille din temniţa infernală în care se aflase până atunci, Claude Acquaviva, aşezat lângă fereastra larg deschisă, ducea o discuţie începută cu puţin timp înainte, cu fratele Parfait Goulard:

— Ravaillac?

— E pe drum.

— Cum l-aţi făcut să se întoarcă?

— A fost ajutat să audă conversaţia unor soldaţi. Nici nu bănuieşte că e mâna noastră.

— Bine. Şi regele?

— A primit scrisoarea şi a dat deja ordinele necesare.

— Cine i-a dat scrisoarea?

— Madam Colline Colle. Speră că acţiunea asta să-i aducă destui bani. Şi dinspre partea asta suntem acoperiţi.

— Şeful poliţiei?

— Nu m-am ocupat eu de el. Saętta ţi-a luat angajamentul.

— Şi Concini?

— A primit ordinul ca la amiază să se afle la locul stabilit. Şi e încăpăţânat, mai ales c-o vrea pe fată.

— Chiar aşa de mult o doreşte?

— Da! Unde mai puneţi, îl urăşte de moarte pe Jehan.

Acquaviva se ridică şi începu să se preumble uşor prin cameră, reflectând.

Reluă, ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însăşi:

— Concini ăsta e un neghiob! Ce ispravă… să-i dea drumul lui Jehan şi să-l trimită la Ruilly! … Fiul lui Pardaillan, ca şi tatăl său, e un individ de excepţie. Când ai reuşit să pui mâna pe o asemenea persoană, o zdrobeşti imediat. Dacă-i dai şi cel mai mic răgaz, l-ai pierdut! … Nu, acum dacă am pus mâna pe el, ar trebui să fiu nebun să-l las să-mi scape!

Şi adresându-se lui Parfait Goulard:

— Tânărul trebuie să moară într-o oră. Fă tot ceea ce e necesar.

— Asta-mi aduce aminte, monseniore, că am uitat să revoc ordinele date de domnul Concini.

— Ce vrei să spui? Prizonierul a fost pus în libertate?

— Nu monseniore. Dar mi-e teamă că acum se află în camera turnantă, o ştiţi prea bine.

— Cruzime inutilă, fiule, făcu Acquaviva blând. Hai, du-te şi opreşte-i chinul, dacă mai ai timpul necesar.

— Alerg, monseniore, exclamă Parfait Goulard.

Şi într-adevăr, o luă la fugă înspre poartă. După ce ieşi, rămase stană de piatră.

În faţa sa, Pardaillan, ameninţător, îi opri trecerea şi-l obligă să se întoarcă în cameră.

Acquaviva se plimba în continuare, gânditor, dar nu întârzie să-l vadă pe necunoscutul din faţa sa şi trăsăturile descompuse ale călugărului. Înţelese pe dată că s-a întâmplat ceva neplăcut, care i-ar fi putut împiedica planurile. Nu-şi pierdu calmul şi făcu doi paşi spre fereastra deschisă.

Pardaillan deja văzuse fereastra aceasta. Cu privirea-i ageră, descoperi că la fereastra clădirii de vizavi, în colţul străzii Vieille-Monnaie, un călugăr părea că meditează conştiincios. Mai rapid decât Acquaviva alergă la fereastră şi trase perdelele.

Văzând că uşa e liberă, Parfait Goulard se năpusti spre ea. Acolo se lovi de cei trei: Gringaille, Escargasse şi Carcagne, care-i zădărniciră încercarea.

— Ia te uită! Fratele Parfait Goulard! zeflemisi Gringaille, beţivul de Parfait Goulard!

— Şi ce mai spui, frate? spuse amabil Escargasse.

— Mereu lacom? se informă Carcagne.

Dar Parfait Goulard dădu semne de îndrăzneală:

— Lăsaţi-mă să trec, copiii mei, sunt grăbit!

— Ei bine, noi nu suntem, răspunse Gringaille, fără a se clinti din loc. Noi avem destul timp.

Călugărul înţelese că a căzut în cursă. Aruncându-le o privire veninoasă, dădu înapoi.

În acest timp, Acquaviva, calm în aparenţă, pronunţa pe un ton măreţ:

— Ei bine, domnule, ce înseamnă violenţa asta în faţa unui om al bisericii? De când se intră astfel în casa unui om?

— Domnule, îi replică Pardaillan cu răceală, eu sunt cavalerul de Pardaillan. Aha! Aţi înţeles! … Chiar acum mă veţi duce la acel tânăr căruia, după cum am auzit că aţi spus, i se aplică nu ştiu ce supliciu îngrozitor. Mergeţi, domnule, timpul e preţios.

Acquaviva îşi ridică fruntea palidă şi-l fixă cu o privire cercetătoare. Îl judecă, mai bine zis, îl cântări dintr-o privire. Îşi încrucişa braţele pe piept, cu mâinile băgate în mânecile rasei şi-i răspunse cu încetineală sinistră:

— Ah! Voi sunteţi domnul de Pardaillan! Ei bine, refuz să ascult de ordinul vostru. Sunt curios să ştiu dacă voi, care sunteţi un cavaler, veţi îndrăzni să faceţi ceva unui bătrân slab, ca mine.

Pardaillan înţelese că bătrânul viclean încearcă să câştige timp şi se feri să cadă în capcană. Făcu un semn celor trei. Gringaille şi Carcagne înhăţară pe dată pe fratele Parfait Goulard, fiecare de câte un braţ. Falsul beţiv era înzestrat cu o forţă de Hercule şi încercă să se elibereze. Gringaille, proptindu-i vârful pumnalului de gâtlej, îi spuse duios:

— Dacă mai faci asta, e vai de tine. Linişteşte-te, părinte, crede-mă.

Şi Parfait Goulard îl ascultă.

La rândul său, Pardaillan îl apucă pe Acquaviva de braţ cu o singură mână şi-l trase spre scară, începând s-o coboare. În timp ce cobora, îi explica cu o voce inexpresivă care la el era semnul unei mânii ajunse la limită:

— Sunt destul de cuvios pentru a nu lovi un bătrân lipsit de apărare ca voi, monseniore. Numai că, ascultaţi-mă cu atenţie: vom coborî. Dacă nu vă hotărâţi la asta, ori dacă fiul meu moare din cauza voastră, îţi jur că te duc la Luvru, pe tine şi pe complicele tău şi acolo-i voi spune regelui: „Sire, iată-l pe Claude Acquaviva, generalul iezuiţilor, care

complotează moartea voastră. Iată-i acolitul, Parfait Goulard, care din umbră înarmează braţul fanaticului Ravaillac! …” Şi atunci, capetele voastre vor cădea. Asta pentru voi n-ar fi nimic, fiindcă sunteţi un om curajos, dar ar însemna şi dispariţia ordinului căruia îi aparţineţi. Asta-i tot, domnule, coborâm? …

Curând ajunseră la parter. Cu acea putere de orientare care-l caracteriza, Pardaillan se îndrepta spre ţintă ca şi când ar fi cunoscut-o.

După ce-l avertizaze pe Acquaviva, nu mai scoase nici un cuvânt. Şi ceea ce prevăzuse, se întâmpla. Văzându-se în apropierea uşii de ieşire, Acquaviva se hotărî:

— Frate Goulard, spuse cu o voce care nu trăda nici cea mai mică emoţie, condu-ne la fiul domnului de Pardaillan.

Şi adăugă:

— Fie ca cerul să ne ajute să ajungem la vreme, altfel e vai de noi. Omul asta-şi va ţine promisiunea.

Astea erau, de bună seamă şi gândurile lui Parfait Goulard, deoarece, de cum auzi ordinul şefului său, o luă grăbit înainte.

Coborâră în pivniţă. Călugărul, deschizându-le porţi secrete, o luă pe un coridor strâmt. În timp ce înaintau, se făcea auzit, din ce în ce mai tare, un zgomot de tunet, se simţeau şocuri puternice care mişcau zidurile şi, dominând totul, urlete înfricoşătoare care păreau ieşite din gâtlejul unui animal pe cale de a fi ucis.

Livid, cu sudoarea curgându-i râuri pe faţă, tremurând de groază, Pardaillan şi cei trei spadasini o luară la fugă, târându-l cu ei pe Parfait Goulard.

În cele din urmă, călugărul se opri. Zgomotul devenise asurzitor. Strigătele se transformaseră în horcăituri. Călugărul apucă un levier cu ambele braţe şi-l trase cu toată forţa. Se făcu auzit un declic destul de răsunător. Se repezi spre un buton, pe care apăsă imediat. Zidul se depărta, alunecând pe şine invizibile. Apăru o cameră largă, luminată uşor.

Pardaillan şi cei trei intrară imediat.

Jehan le Brave se afla acolo, alergând ca un nebun pe un fel de platformă, nemişcată, urmărit de o bilă monstruoasă care ameninţa să-l zdrobească din clipă în clipă.

Jehan nu văzu feţele înspăimântate care se aplecau înspre el şi nici nu auzi vocile prietenoase care-l strigau. Nu vedea şi nu auzea decât enorma bilă diabolică care-l urmărea şi din calea căreia alerga în neştire.

În alergătura sa nebună, trecu prin apropierea celor ce-l urmăreau neliniştiţi. Patru perechi de braţe îl înhăţară în trecere şi-l ridicară, tocmai în momentul în care-şi pierdea cunoştinţa.

Leşinul lui Jehan fu de scurtă durată. Puţină apă rece la tâmple, câteva picături dintr-o licoare, pe care Acquaviva i-o turnă în gură, fură suficiente ca tânărul să-şi revină.

Când deschise ochii, încă tulburi şi neliniştiţi, scoase un suspin.

Acquaviva exclamă pe un ton liniştit:

— E salvat!

Pardaillan înţelese subtextul cuvintelor şi, aplecând capul cu gravitate, îi spuse:

— Nu vreau să-mi amintesc acum decât de un singur lucru, domnule şi anume că, nu aveţi nimic de-a face cu istoria asta groaznică. Duceţi-vă, domnule, vă iert.

Şi adăugă pe un ton ameninţător:

— Credeţi-mă, e de prisos să vă mai încăpăţânaţi încercând să-l deposedaţi de ceea ce-i aparţine. Nu veţi reuşi, puteţi să mă credeţi. Şi mai ales, cred că e prudent să vă întoarceţi în ţara voastră. Vă asigur de discreţia mea… dar nu şi de răbdarea mea.

— Sfatul mi se pare bun, spuse cu răceală Acquaviva şi-l vom urma.

Şi fără să mai adauge altceva, se reîntoarse în mansarda sa. Revenindu-şi, Jehan privi în jurul său, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă nu mai era urmărit de bila de fier. Îl văzu pe Pardaillan aplecat asupra sa. De asemenea, o văzu pe

Perrette înlăcrimată şi pe cei trei spadasini, gata să-i urmeze exemplul. Îi văzu şi-i recunoscu.

Nu se miră şi nici măcar nu le mulţumi. Nu le ceru nici o explicaţie. Sări imediat în picioare şi cu o voce din care răzbătea o nelinişte puternică, întrebă:

— În ce zi suntem?

— Joi, copilul meu, îi răspunse blând Pardaillan.

O expresie de bucurie îi acoperi tânărului faţa. Şi cu aceeaşi nelinişte, continuă:

— Ce oră e?

— Aproape zece şi jumătate dimineaţa.

— Ah! izbucni Jehan bucuros, ştiam eu bine! … Voi ajunge la timp! … Veniţi, nu avem timp de pierdut! …

Şi fără a le explica nimic, fără măcar să vadă dacă e urmat sau nu, pe jumătate înnebunit, se năpusti pe uşa pe care, tocmai în acel moment, fratele Parfait Goulard o deschidea.

Miraţi şi nelinişteţi, Pardaillan, Perrette, Gringaille Carcagne şi Escargasse, îl urmară în fugă.

Jehan alergă până în strada Heaumičre. Aerul tare păru că l-a mai calmat puţin. Se opri, nehotărât. Repede luă o decizie şi, răspunzându-i lui Pardaillan care-l întreba din priviri, îi declară pe un ton hotărât:

— Fiindcă nu este decât zece şi jumătate, trebuie să trec mai întâi pe la Luvru.

Şi o luă la fugă înspre strada Saint-Denis. Pe drum în câteva fraze scurte, îl puse la curent pe Pardaillan cu discuţia pe care o purtase Léonora Galigaď cu Concini, în vreme ce el zăcea în temniţa cu podeaua înroşită de foc.

— Ruilly! strigă mânios Pardaillan, acum înţeleg ce voia să spună călugărul. Şi adăugă: ne trebuie cai. Să trecem mai întâi pe la han.

— Asta gândeam şi eu, domnule, îi răspunse Jehan, dovedind cu acest prilej că, în ciuda incoerenţei aparente a gesturilor sale, îşi păstrase luciditatea dinainte.

Ajunşi la han, în timp ce Jehan îşi înşeaua calul, Pardaillan o încredinţa pe Perrette doamnei Nicole, atrăgându-i

atenţia să vegheze asupra ei cu cea mai mare grijă. După care, spuse câteva cuvinte lui Gringaille şi toţi trei spadasinii porniră în cea mai mare viteză.

La rândul lui, Pardaillan şi fiul său plecară în goana cailor şi, după câteva minute de galop furios, ajunseră la Luvru, pronunţând cuvântul care le permitea accesul imediat la rege.

Vechiul conac regal de la Ruilly era o construcţie izolată care nu avea nimic falnic în aspectul său. Era mai degrabă o fermă.

Se compunea din două corpuri de clădire separate de o curte interioară. În spatele clădirilor, în mijlocul grădinii, se înălţa un turn rotund, singura amintire a vechilor fortificaţii ale conacului. Totul era împrejmuit de ziduri groase şi înalte.

Cele două corpuri de clădiri se aflau în interiorul zidurilor de incintă. Corpul principal se afla în partea dreaptă, celălalt, în stânga şi puţin mai în spate. La faţadă, înspre drum, zidul de incintă era tăiat în unghi drept, formând un fel de fundătură, la capătul căreia, pe dreapta, se afla poarta de intrare.

În fundătura asta s-ar fi putut adăposti o trupă destul de numeroasă, fără să poată fi zărită dinspre drum.

Bertille fusese închisă în turn. Acolo i se pregătise – după cum se părea, cam în grabă – un dormitor destul de confortabil. Camera nu avea altă ieşire decât o uşă grea, masivă şi era luminată destul de slab de o fereastră mică, aflată la înălţime.

În acea zi de joi de dimineaţă, cam în acelaşi timp când Pardaillan se îndrepta spre închisoare, uşa camerei Bertillei se deschise şi o femeie îşi făcu apariţia. Era Léonora Galigaď.

Se opri în faţa fetei, fără a-i adresa nici cel mai mic cuvânt, privind-o în tăcere. Şi pe măsură ce-o privea, chipul său luă o expresie atât de rece, de neînduplecată încât, oricât de

curajoasă ar fi fost Bertille, simţi cum o cuprinde un frig ca de gheaţă. În ochii Léonorei îşi citi condamnarea.

— Aţi crezut că vă ţin prizonieră aici? Da, e de înţeles! Dar vă înşelaţi. Nu am nimic cu dumneavoastră. Doream pur şi simplu să vă ascund de Concini până când v-ar fi dat uitării. Şi trebuie să recunosc, Concini uită repede.

Tremurând de emoţie şi de speranţă, Bertille izbucni:

— Cum! Doamnă, aţi avut atâta generozitate? … Veţi consimţi să-mi daţi drumul?

— V-am spus care-mi erau intenţiile, o corectă Léonora. Dar din păcate, astăzi n-o mai pot face.

Bucuria Bertillei se stinse. O presimţire sinistră o făcu să se sufoce:

— De ce?

— Fiindcă, îi replică Léonora cu o încetineală calculată, fiindcă soţul meu, Concini, e mai îndemânatic şi mai viclean decât mine… Pentru că, venind aici pentru a vă linişti, am descoperit clădirea înconjurată… Pentru că în spatele acestei uşi se află oamenii lui Concini… oameni care m-ar ucide fără milă dacă aş încerca să vă eliberez… Pentru că, la urma urmei, Concini va veni în câteva minute să vă ia de aici! …

Bertille aruncă în jurul său priviri disperate.

— Sunt pierdută, murmură ea. Şi n-am nici o armă… Nimic, nimic ce m-ar putea salva de la dezonoare.

Cu un surâs livid, Léonora continuă fără milă:

— Da, sunteţi pierdută şi asta numai pentru că n-am reuşit să vă salvez.

— Oh! Mai degrabă moartea decât dezonoarea! strigă Bertille, frângându-şi mâinile.

Surâsul Léonorei deveni mai ascuţit. Se ridică, căută câteva clipe în corsaj, spunându-i rar:

— Dacă, din nefericire, nu v-am putut salva viaţa, sunt datoare să încerc să vă salvez onoarea! Îl vreţi, domnişoară?

Dintr-un salt, Bertille se repezi la ea şi-i apucă mâna strângând-o cu o bucurie şi exaltare care o făcu pe Léonora să palpite de bucurie.

— Dacă-l vreau! Vorbiţi, doamnă, vorbiţi!

Léonora-şi scoase mâna din corsaj. În pumnul strâns ţinea un flacon minuscul:

— Cu ajutorul lui, spuse ea, sunteţi stăpână pe viaţa voastră. Numai două picături… şi i-aţi scăpat lui Concini.

— Ah! Daţi-mi-l, doamnă! strigă Bertille, apucând flaconul cu lăcomie.

Léonora o privi o clipă, după care pronunţă cu o intonaţie ciudată:

— Aş fi vrut să fac mai mult, dar nu poţi face totdeauna ceea ce vrei.

Sigură de acum că va putea scăpa de Concini, prin moarte, Bertille se mai liniştise. Cu o demnitate care o surprinse pe Galigaď, oricât de dură era, îi răspunse:

— Serviciul pe care mi-l faceţi, doamnă, nu are preţ. Aş fi mult prea pretenţioasă dacă nu m-aş mulţumi şi cu atât.

Învăluind-o cu o privire neînduplecată, Léonora îi făcu o plecăciune adâncă şi-i spuse cu un accent de milă:

— Adio, domnişoară!

Bertille îi răspunse cu graţie la salut şi, cu vocea ei melodioasă, care acum nu-i mai tremura, îi spuse cu profundă recunoştinţă:

— Adio doamnă! Fiţi binecuvântată! În spatele uşii, despre care afirmase că e bine păzită, nu se afla nimeni. Nici măcar nu o închise cu cheia. Nu era decât un zăvor, destul de puternic, e drept, pe care-l trase cu grijă.

Cu paşi rari, se îndepărtă. În fundul grădinii era o poartă care dădea în plin câmp. În spatele zidului de incintă al mânăstirii Saint-Antoine. Pe acolo ieşi Léonora.

Era aşteptată de o litieră simplă şi care nu avea drept escortă decât doi lachei. După ce urcă, litiera porni imediat. În interior, Léonora, întinsă pe pernele de puf, gândi cu un surâs sinistru: „Da, de bună seamă, aş fi vrut să fac mai

mult! … Aş fi vrut să-i smulg inima! … Aşa cum aş vrea să fac cu toate celelalte care mă zdrobesc cu frumuseţea lor şi care încearcă astfel să mi-l răpească pe Concino! … Dar nu mai aveam timp. Concini va veni din clipă în clipă… vino, Concinetio mio, vino! Aleargă, aleargă pe drumul spre Charenton! … Dar eu am trecut pe aici înaintea ta, Concino! Nu vei mai găsi decât un cadavru! … Şi nici măcar nu vei putea spune că eu am ucis-o!”

Capitolul 37

Se apropia de amiază. Soarele, aproape de zenit, încingea câmpia. O căldură grea urca din pământul încins. Era ora siestei.

În apropierea porţii de intrare a vechiului conac Ruilly, în capătul fundăturii, atât de potrivită pentru a adăposti o ambuscadă, se ascundea un om. Era Ravaillac, la pândă, încă de pe la ora zece. Sub manta, pumnul i se crispase pe mânerul unui jungher. Cu ochii încinşi de un foc ameninţător, privea drumul, aşteptându-şi victima.

Aproape de poarta Saint-Antoine, în afara zidului de incintă, Saętta se ascunsese în spatele unei cocioabe, având în apropiere un cal gata înţeuat. Ţi el, ca ţi Ravaillac, privea cu nerăbdare poarta.

O caleaşcă, la care erau înhămaţi şase cai puternici, ieşi prin poarta Saint-Antoine şi dispăru ca o cometă pe drumul spre Charenton.

„Regele!” gândi Saętta, ale cărui trăsături aspre se luminară de bucurie.

Şi imediat, cu o încruntătură a sprâncenelor: „De-ar veni, însă! … Pe sfânta Fecioară! Dacă acest Concini vrea să-mi joace festă, îl… Nu! … Iată-l!”

Pe poartă tocmai ieşeau în fuga cailor doi călăreţi care păreau că zboară pe urma caleştii care, cu toată graba lor, îşi menţinea avansul. Cu toată căldura înăbuşitoare, cei doi călăreţi erau înfăşuraţi cu grijă în mantalele cu gulerul aproape acoperindu-le figura. Asta nu păru să-l mire pe Saętta care, el însuţi, se înfăşurase în manta tot în acest fel.

De altfel, cu tot deghizamentul lor, Saętta îi recunoscu pe cei doi, dacă ar fi să credem exclamaţiei sale:

— Jehan! … Du-te, micuţule! … Aleargă în întâmpinarea propriului tău destin. De data asta, nimic nu te mai poate salva. Nici chiar tovarăşul tău care, după câte îmi închipui, nu este altul decât Pardaillan, propriul tău tată! …

Alergă înspre poarta deschisă şi, intrând în oraş, se îndreptă spre colosul din piatră, care nu era altul decât Bastilia. Privirea-i pătrunzătoare cercetă strada Saint-Antoine şi văzu o trupă de călăreţi care înaintau în galop. Reveni în grabă în dosul colibei şi, încălecând în grabă calul, porni la rândul său în galop spre cartierul apropiat.

La prima casă se opri. În spatele zidului împrejmuitor, imposibil să fie văzuţi din stradă, se aflau ascunşi Concini, Roquetaille, Eynaus şi Longval, în fruntea a douăzeci de spadasini.

— Ei bine? îl întrebă Concini în italiană.

— Tocmai a trecut, în caleaşca sa. Jehan şi tatăl său îl urmăresc îndeaproape. Dar vor ajunge prea târziu. Şeful poliţiei tocmai a ieşit din oraş. Va ajunge tocmai la timp pentru a-l aresta pe Jehan.

Concini părea preocupat. Mormăi:

— Cine ştie dacă n-am făcut o prostie lăsându-l să iasă din închisoare… Era în mâinile mele!

— Ei, monseniore! rânji Saętta, trebuie să dai înapoi pentru a putea sări mai bine. Aţi făcut bine, vă spun eu.

Dar Concini nu se linişti.

— Să aşteptăm şi vom vedea, spuse el laconic.

Aşteptarea nu fu prea lungă. Curând sosi un om în goana calului. Gâfâind, spuse:

— S-a făcut monseniore! Omul a ucis. A fost de ajuns o singură lovitură. Drumul e liber acum!

Cel care adusese vestea era o ştafetă oarecare. Nu avea de unde să ştie că cel asasinat era chiar regele. Dintre toţi care-l înconjurau pe Concini, nimeni, în afară de Saętta nu cunoştea teribilul adevăr. Toţi credeau că este vorba de

Jehan le Brave şi iubita lui pe care i-o vor răpi după ce acesta va fi ucis.

Concini ceru amănunte, dar omul nu ştia prea mare lucru: nu văzuse decât caleaşca oprită în faţa conacului. Un individ înalt sărise pe scara portierei şi lovise cu pumnalul, doar o singură lovitură dată de o mână dibace. După această lovitură, se auzise un strigăt sfâşietor. Urmând instrucţiunile primite, se grăbise să aducă monseniorului vestea cea bună.

Oricât de vagi erau amănuntele, acestea-i fură de ajuns lui Concini. Figura i se lumină. Îndreptându-se mândru, îşi spuse în sine: „În sfârşit! … Acum eu sunt stăpânul!”

Şi cu voce tare, cu un ton de comandă:

— La drum, domnilor, la drum!

Şi se repezi înainte, urmat de toată trupa, tăind calea direct peste câmpie.

În câteva minute ajunse la poarta din spatele conacului, aceea pe unde ieşise Léonora cu câteva ore mai înainte. Lăsă afară cinci sau şase oameni cu sarcina de a păzi caii, iar restul trupei, în frunte cu Concini, pătrunse în conac.

— Monseniore, spuse Saętta cu acea familiaritate răutăcioasă de care făcea paradă, în timp ce veţi culege o păsărică râvnită din cuib, eu merg să dau o raită spre poarta de la intrare. Vreau să ştiu ce se întâmpla cu Jehan! Asta-i singurul lucru care mă interesează pe mine!

Între timp ajunseră la turn. Concini îi făcu un semn aprobator şi Saętta îţi urmă drumul. Trăgând zăvorul cu o mână tremurătoare, Concini intră.

De la plecarea Léonorei, Bertille aştepta această clipă cu calmul stoic al celei ce a luat o hotărâre de nestrămutat. De acum, nu mai putea fi luată pe nepregătite. Auzind zgomotul, se ridică în picioare şi mână-i căută în corsaj flaconul. Era pregătită.

Concini i se aşează în faţă fără să spună nici un cuvânt, izbucnind într-un hohot de râs respingător, mai înfricoşător decât oricare altă ameninţare.

Deodată îşi curmă râsul, care i se schimbă într-un rictus, trăsăturile i se înăspriră şi o flacără i se aprinse în pupilele-i ameninţătoare; întinzând mâna şi lăsând-o să cadă pe umărul fetei, strigă cu o voce care nu mai avea nimic omenesc în ea:

— Eşti a mea…

Bertille nici măcar nu se clătină. Murmură doar atât:

— Adio Jehan! … Adio viaţă! … Adio dragoste! …

Şi cu un gest rapid ca fulgerul, îşi duse la buze flaconul primit de la Léonora, fără că nemernicul de Concini, uluit, să poată să mai schiţeze vreun gest.

Caleaşca regală pe care tocmai am văzut-o ieşind în goană mare prin poarta Saint-Antoine, tocmai ajunsese la vechiul conac. De la tentativa de la Saint-Germain-des-Prés, tentativă eşuată datorită intervenţiei lui Pardaillan şi a fiului său, caleaşca regală, atunci când ieşea din oraş, avea înhămaţi şase cai, cu doi surugii călare pe primii doi cai.

Caleaşca pătrunse în fundătura din faţa intrării conacului şi se opri înaintea porţii. În aceeaşi clipă din interior se auzi, într-o provenţată nehotărâre:

— Pe toţi dracii!

Ravaillac ţâşni din ascunzătoarea sa. Punând un picior pe scara caleştii, îşi introduse bustul în interior şi, ridicându-şi braţul înarmat cu jungherul de care am amintit mai înainte, lovi fulgerător. Imediat se auzi un strigăt de moarte.

Asta văzuse omul postat acolo de Concini şi care, astfel înştiinţat de sfârşitul omului din caleaşcă, alergase să-i raporteze stăpânului său.

Dar, dacă ar fi fost mai puţin grăbit, iată ce ar fi văzut în continuare:

Pumnul înarmat al lui Ravaillac fu prins de o mână care-l reţinu fără nici un efort, în timp ce o voce calmă îi spunea pe un ton de reproş dureros:

— Cum aşa, Jean-François, vrei să mă ucizi? …

Recunoscându-l pe Jehan le Brave, Ravaillac fusese acela care scosese strigătul celui care, atins de mâna ucigaşă,

sucombă.

Cu bustul înţepenit în portieră, Ravaillac, cu ochii înfricoşaţi, căuta din priviri pe cel pe care voise să-l asasineze: pe rege. Dar acesta nu se afla în caleaşcă.

Nu era decât Pardaillan, a cărei mână, ca o menghină, îi strângea mâna înarmată, în timp ce Jehan le Brave îl privea fix, fără a face nici cea mai mică mişcare. În sfârşit, în caleaşcă se mai află şi Escargasse care, cu accentul lui provensal tocmai strigase acel: „Pe toţi dracii!” care-l păcălise pe Ravaillac, făcându-l să fie sigur de prezenţa regelui.

— Domnul Jehan le Brave! spuse Ravaillac. Sunt blestemat!

— Deci, îmi vrei moartea? îl întrebă Jehan.

Ravaillac căscă nişte ochi înspăimântaţi. Nu mai înţelegea nimic. Dar făcu un gest de protest de o sinceritate deplină. Cu blândeţe, Jehan îi spuse:

— Deja ai vrut, o dată, să-l ucizi pe rege… Şi şeful poliţiei a vrut să mă aresteze pe mine. Astăzi o iei de la capăt. Ascultă… Auzi tropotul cailor? … E tot şeful poliţiei care vine să pună mâna pe mine pentru a mă da pe mâna călăului… Pentru că cei ce te împing de la spate, nefericitule, au hotărât ca eu să plătesc în locul tău. Aşa încât, dacă vei reuşi vreodată, eu voi fi cel executat în locul tău.

Ravaillac îşi lăsă capul în piept:

— Sunt blestemat! …

O luptă sfâşietoare se dădea în interiorul lui. Ideea ca binefăcătorul său să plătească oribila crimă pe care el ar fi comis-o îi era de nesuferit. Dar să renunţe la acest proiect, n-ar fi însemnat să fie înghiţit de focul iadului? Asta era întrebarea care-l frământa cel mai mult.

Şi cum impresia produsă de recenta viziune îi era încă proaspătă în minte, hotărî s-o facă. Pardaillan şi Jehan care urmăriseră uluiţi fazele acestei lupte interioare, pe care nu o puteau înţelege, îl auziră murmurând:

— Orice aş face, voi fi blestemat! … Blestemul veşnic… orice aş face! … Şi atunci? …

În cele din urmă îşi ridică fruntea. Trăsăturile-i răvăşite, erau acum mai calme, având o expresie de sacrificiu dureros, în timp ce două lacrimi arzătoare i se scurgeau în barba deasă. Spuse cu blândeţe:

— Bine. Plec imediat… Mă întorc la Angoulęme, fără a mai privi în urmă! … Adio! …

Fără a mai adăuga un cuvânt, plecă, fără a-şi mai întoarce capul, după cum spusese.

Din câteva sărituri, Pardaillan îl ajunse din urmă şi-i strecură o pungă în mână, spunându-i:

— Trebuie să ai din ce trăi pe drum.

Ravaillac păru că nici măcar n-a observat gestul generos. Cu spatele aplecat, strângând maşinal în mână-i crispată darul cavalerului, se îndepărta în direcţia Charenton cu un pas lent, greu, cu umerii zguduiţi de suspine.

— Uf! suspină Jehan, iată-l plecat în cele din urmă!

— Să dea Dumnezeu să nu-şi schimbe pe drum intenţia, adăugă Pardaillan.

— Am făcut tot ce omeneşte era posibil… mai puţin de a-l aresta, replică Jehan.

Şi cu un surâs poznaş:

— Acum, că afacerile regelui au fost bine puse la punct, după câte se pare, cred că am dreptul să mă ocup puţin şi de ale mele. Nu credeţi că am dreptate, domnule?

Drept orice alt răspuns. Pardaillan se îndreptă spre poarta conacului care se deschise de cum întinse mâna. Saétta, care tocmai o deschisese din interior, apăru în cadrul ei.

— Ia te uită! exclamă în zeflemea Pardaillan, il signor Guido Lupini!

— Saętta! strigă Jehan. Pe toţi dracii! Din momentul în care asasinii-şi dau mâna pentru a mă ucide, din moment ce trădătorii se grăbesc să pună mâna pe mine, îmi spuneam că tocmai tu nu poţi lipsi de la o asemenea sărbătoare!

Şi în timp ce vorbea, Pardaillan şi Jehan trecură pragul porţii fără a-i mai da lui Saétta, surprins, răgazul de a se dezmetici şi a o închide.

Oamenii lui Concini se găseau împreună cu stăpânul lor în turn. Nu puteau să vadă ce se întâmplă la poartă. Saétta o ştia, n-ar fi avut decât să strige pentru a-i aduce la el. Dar Saétta era viteaz. Îl cunoştea prea bine pe Jehan, pe care-l crescuse şi educase, după cum şi reputaţia lui Pardaillan îi era cunoscută. S-ar fi considerat dezonorat să cheme în ajutor atâta vreme cât în faţa să se afla un singur adversar. Saętta nu chemă în ajutor, se dădu înapoi doi paşi şi-n timp ce scotea spada, gândea: „Ah, măcar dacă aş putea să te reţin până când şeful poliţiei ar ajunge aici. În cazul ăsta, dacă regele e mort – ceea nu mi se pare, prea multă linişte în caleaşcă – Jehan va fi arestat. Dacă nu, cel puţin îi dau timp lui Concini s-o răpească pe Bertille şi-n felul acesta, tot îl ţin din scurt pe Jehan!”

În ce-l priveşte pe Jehan, acesta nu avusese intenţia să se dueleze cu Saętta. Dar acesta se ţi pusese în gardă. Nu mai putea da înapoi, aşa încât lamele se încrucişară.

Contrar obiceiurilor epocii, această luptă, între doi adversari care-şi cunoşteau puterile, lupta se dădea pe tăcute. Sub aparenţa calmului său rece şi hotărât, Saętta era totuţi neliniţtit. Jehan îi spusese că tatăl său îl învăţase unele lovituri. Până-n această zi, fusese sigur de superioritatea sa, dar acum se îndoia. Oricum, nu voia să-l ucidă pe Jehan, nu încă, aşa încât spera să reuşească să-l reţină cât mai mult timp.

Dimpotrivă, Jehan era grăbit să sfârşească cât mai repede. Deja considera că pierduse destul timp. Concini era acolo – prezenţa lui Saętta o dovedea – ţi Bertille era ameninţată. O singură secundă pierdută i-ar fi putut fi fatală fetei, aşa încât atacă hotărât. După o serie de lovituri date cu o rapiditate fulgerătoare, îşi legă spada de a adversarului şi i-o smulse din mână.

— Pe toţi dracii! blestemă Saętta.

Şi făcu o mişcare pentru a-şi culege arma. Punându-i vârful spadei în gât, Jehan îi spuse cu răceală:

— Dacă mişti, eşti mort!

Încrucişându-şi braţele pe piept, Saętta-ţi plecă fruntea şi, cu un accent de nedescris, îi spuse:

— Ei bine, atunci ucide-mă!

Scuturându-şi capul în semn de negaţie, îi făcu un semn lui Gringaille şi-i şopti câteva cuvinte. Fără să-i mai acorde lui Saętta vreo atenţie, o luă la fugă, urmat de Pardaillan, în timp ce striga:

— Bertille! … Bertille! … Sosesc! …

Capitolul 38

În acel moment, Bertille tocmai ducea la buze flaconul primit de la Léonora. O secundă în plus şi ar fi fost prea târziu. Nu-şi sfârşi însă gestul. Cu o smucitură neaşteptată scăpă din strânsoarea lui Concini şi strigă după ajutor:

— Jehan! Salvează-mă! … Jehan! …

— Sosesc! Se auzi răspunsul acestuia, din ce în ce mai aproape.

La rândul său şi Concini recunoscu glasul tânărului şi turbă de furie:

— Blestemat tâlhar! … Nu l-au arestat, deci, pe sângele lui Cristos!

Şi lăsând-o pe Bertille, se năpusti spre uşă, ieşi, trase zăvorul şi, cu spada în mână, încercă să coboare scările.

În jurul său era o adevărată învălmăşeală de înjurături, blesteme, vaiete şi horcăituri. Îi fu imposibil să se îndepărteze de uşă. Prostit, cu părul zbârlit, livid, turbând de o furie neputincioasă, privea la lupta titanică ce avea loc sub privirile sale, fără a putea să participe la ea Jehan şi Pardaillan avansau, umăr la umăr, cu un pas hotărât, fără să dea înapoi nici un moment. Văzându-l pe Concini în faţa uşii, orice teamă pentru Bertille dispăru din mintea tânărului. Hotărât lucru, sosiseră la timp! În ce-i priveşte pe cei optsprezece spadasini care-i stăteau în drum, nu contau

pentru el. Poate că nici nu-i vedea. Înainta mereu, metodic, sigur că va ajunge.

Înaintau amândoi, cu spadele în mână, dar loveau numai cu garda şi loviturile lor erau ca nişte lovituri de măciucă.

Disperaţi de atacul celor doi, spadasinii lui Concini încercau totuşi să le facă faţă. Umilinţa de a vedea că sunt zdrobiţi, nu în luptă cu spada, îi făcea să turbeze.

Dar curând, fură serviţi după voia lor. Gringaille, Escargasse şi Carcagne intrară curând în luptă, dar aceştia atacau hotărâţi să ucidă. Şi pe toţi sfinţii, lamele lor făceau adevărate masacre.

Partidă începea să devină egală: asasinii erau acum cam doi la unu. Nu mai era de glumit, aşa încât, unii dintre ei o luară la fugă, ca nişte iepuri şi se aruncară pe cai.

Pardaillan îşi băgă spada în teacă. În treacăt, apucă de ceafă doi spadasini şi-i lovi cap în cap cu o mişcare care-i era familiară… numai că trebuia să ai forţa lui pentru a o executa. Cele două căpăţâni, lovite cu violenţă, scoaseră sunetul a două nuci ciocnite. Şi asta se mai repetă de două ori după care Pardaillan le dădu drumul, spunându-le:

— Căraţi-vă, nătărăilor! Şi să nu vă mai prind pe aici!

De-acum totul se sfârşise. Concini era singur în faţa uşii, în timp ce Jehan se îndrepta spre el. Amândoi aveau spadele în mâini. Dacă Concini ar fi ridicat spada, s-ar fi sfârşit cu el, Dar nu făcu nici o mişcare. Nu pentru că i-ar fi fost frică, dar uimirea ce-l cuprinsese îl paralizase. Nici măcar nu se gândea să-şi ridice spada.

Văzând aceasta, Jehan se mulţumi să-l îmbrâncească din calea sa. Dar mişcarea fu atât de violentă încât Concini se rostogoli de câteva ori, rămânând prostit. Când îşi veni în fire, era prea târziu, cei trei îl ţineau de braţe cu o forţă care îi era superioară. Şi atunci, pe obrajii lui Concini se scurseră două lacrimi, lacrimi de ruşine şi de furie neputincioasă.

În acel moment, din cameră apăru Jehan ţinând-o pe braţe pe Bertille, în timp ce se priveau şi-şi surâdeau cu dragoste.

Deodată, în uşa de la intrare se făcură auzite bubuituri puternice şi, un om acoperit de praf îşi făcu apariţia şi se opri în faţa lui Concini, gâfâind:

— Monseniore, spuse acesta făcând o plecăciune, doamna m-a trimis să vă anunţ că regele a ieşit din Luvru la amiază! … Regele se îndreaptă spre conac şi, dintr-un moment în altul, va sosi!

Concini îl privi pe Jehan, care auzise totul. În privirile sale stăruia o flacără vecină cu nebunia, buzele-i palide se mişcară fără a scoate nici cel mai mic sunet şi, scuturându-şi sălbatic capul îşi încrucişa braţele pe piept şi aşteptă.

Jehan auzise şi înţelese totul. Privi pe rând când spre Bertille, care surâdea, când spre Pardaillan care-l privea cu un aer rece şi hotărârea să fu luată imediat.

Făcând un semn scurt, cei trei oameni ai săi se îndepărtară de Concini.

— Poţi pleca, Concini! Îi spuse. Du-te, te-am iertat! …

Surâsul Bertillei deveni mai blând, mai învăluitor, în timp ce privirea rece a lui Pardaillan se încălzi.

Privindu-l cu un aer înfricoşat, Concini scrâşni:

— Da, dar eu nu te voi ierta!

— Asta şi sper, îi replică Jehan pe un ton dispreţuitor. Pleacă! Oricum, te iert. Pleacă!

Şi Concini plecă, mai mult pentru a scăpa de arestare decât de ruşinea cuvintelor: „Te-am iertat”.

Şi atunci, Jehan îi spuse Bertillei numai un cuvânt, dar câtă dragoste era în el:

— Vino!

Şi Bertille îl urmă ascultătoare, cu figura strălucind de încredere.

Pardaillan şi Jehan o încadrau şi se îndreptară spre poarta pe care oamenii şefului poliţiei încercau s-o dărâme. Carcagne, Escargasse şi Gringaille încheiau cortegiul. Toţi aveau spada în mână şi erau acoperiţi de sânge şi praf, cu veşmintele atârnând în zdrenţe, dar cu feţele strălucind de bucuria victoriei.

Jehan trase zăvoarele porţii, deschizând-o larg. Apariţia lor i se păru atât de formidabilă lui Neuvy, încât acesta, involuntar, făcu trei paşi îndărăt.

Caleaşca regală se afla tot acolo unde o lăsaseră. Vizitiul şi cei doi surugii aşteptau la locurile lor, ţepeni, nemişcaţi, nepăsători, indiferenţi la tot ce se întâmpla în jurul lor.

Şi cei doi, Jehan şi Pardaillan, o conduseră pe tânără până la caleaşcă.

Neuvy îşi recăpătă stăpânirea de sine. Aşezându-se în faţa portierei ca pentru a le interzice accesul, întinse mâna şi, cu un surâs triumfător pe buze, spuse pe un ton aspru:

— În numele regelui, vă arestez! …

Jehan nu-i răspunse. Spada, pe care o ţinea în mâna dreaptă, trecu în stânga şi, aşa cum procedase cu Concini, cu toată forţa îl înlătură din drumul său pe Neuvy care se rostogoli până în mijlocul arcaşilor săi. Acestea fiind făcute, Jehan deschise portiera şi, cu aceeaşi blândeţe învăluitoare i se adresă Bertillei:

— Urcă!

Ascultătoare, Bertille urcă în caleaşcă, învăluindu-l cu privirea-i drăgăstoasă.

În acest timp, Neuvy, spumegând de furie, urlă:

— Pe sângele lui Cristos! E a doua oară când banditul ăsta îndrăzneşte să ridice mâna împotriva mea! Pe el! Arestaţi-mi pe toţi aceşti nemernici.

Făcând să-i şuiere prin faţa ochilor spada, precum o cravaşă, Pardaillan îi avertiză:

— Înapoi, toţi voi ăştia! Dacă ţineţi la viaţa voastră, nu vă mişcaţi din loc. Domnule de Neuvy, această necuviinţă a voastră, vă poate costa scump.

Spuse toate acestea pe un ton de suverană autoritate, cu o asemenea lucire de mânie în ochi, încât Neuvy, neliniştit, întrebă:

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

Cu răceală, Pardaillan îi răspunse printr-o altă întrebare:

— Auziţi tropotul cailor pe drumul spre Charenton? … Da? Ei bine, domnule, e regele şi gărzile sale care tocmai sosesc. Dacă gândesc eu bine, regele vă va răspunde la întrebare.

— Regele! bolborosi de Neuvy înfricoşat, deci n-a fost? …

Pardaillan îi răspunse printr-o ridicare ironică a umerilor.

Şi-n acel moment, cavalcada se opri în faţa fundăturii. Neuvy alergă la poartă şi rămase prostit. Nu ştia cărui sfânt să i se mai roage.

În fruntea cavalcadei se afla regele, în carne şi oase şi care, după câte se părea, era în toane bune. La dreapta să se aflau ducii de Bellegarde şi de Liancourt, la stânga, mareşalul de Bassompierre şi ducele de Montbazon.

În spatele acestor ilustre personaje, urmă căpitanul de Vitry, urmat de o companie de gardă.

Regele şi prietenii săi descălecară şi intrară în fundătură, în faţa căreia de Vitry îşi aranja oamenii în linie de luptă. Henri se îndreptă spre Pardaillan şi Jehan care aşteptau lângă caleaşcă. Privirea sa cercetă cu curiozitate hainele lor sfâşiate, feţele şi mâinile însângerate. După care, se mută spre cei trei spadasini care, ţepeni, palizi de emoţia pe care le-o pricinuia marea onoare ce li se făcea, aşteptau şi ei bunăvoinţa regelui. Văzând toate acestea, regele exclamă, subliniind şi mai mult accentul său gascon, lucru care i se întâmpla în clipe de mare emoţie:

— Pe toţi dracii! Văd că afacerea a fost mult mai fierbinte decât am crezut.

I se adresase direct lui Jehan, dar acesta, în loc să-i răspundă, se întoarse spre Pardaillan. Ochii săi erau plini de o dragoste naivă. Atitudinea sa, până atunci respectuoasă, se accentuă şi mai mult, fără a deveni umilă şi faţa sa strălucitoare arăta cu prisosinţă bucuria şi mândria de care era cuprins ştiindu-se fiul unui asemenea bărbat.

Fiindcă acest lucru îl aflase la Luvru, chiar în prezenţa regelui. Atunci când îi sugerase acestuia ideea de a lua locul regelui în caleaşcă. Ceea ce, în mintea sa, îi permitea să

zădărnicească lovitura lui Acquaviva şi a lui Concini, fără a denunţa pe cineva.

Văzându-l cum se dă la o parte cu respect din faţa sa, Pardaillan înţelese ce-l conducea pe fiul său. Pe faţa-i strălucitoare citi acest lucru ca într-o carte deschisă şi fu emoţionat de delicatul omagiu. Dar, întărindu-se în faţa emoţiei, spuse ridicând din umeri:

— Vorbeşte, fiule. Pe toţi dracii! Ai făcut destule pentru a avea dreptul la această onoare.

Blândeţea cu care pronunţase cuvintele, dezminţea tonul rece pe care crezuse că şi l-a luat. Jehan nu se înşelă, deoarece îi mulţumi cu un surâs.

— Sire, afacerea a fost destul de neînsemnată. Nu a durat decât puţine minute. Pungaşii au luat-o repede la fugă.

— Şi tânăra? întrebă repede Henri al IV-lea.

— Aşteaptă în caleaşca Maiestăţii Voastre.

— Ah! suspină regele.

Şi în sinea lui, adăugă: „Aşadar, era adevărat!”

Făcu doi paşi spre caleaşcă, dar un gând îl opri.

— Şi cu acel atentat, ce s-a întâmplat? întrebă el.

Jehan aruncă o privire maliţioasă tatălui său care-i surâse şi i-l arătă din priviri pe şeful poliţiei care se ţinea la o oarecare depărtare, dezamăgit de cursul evenimentelor.

— A fost săvârşit, Sire! răspunse Jehan. Domnul şef al poliţiei voastre vă va spune că a sosit tocmai la timp pentru a-l aresta pe asasin.

Toate acestea le spuse pe un ton echivoc care-l făcu pe Neuvy să se cutremure, în timp ce Pardaillan îl salută cu un surâs aprobator, ca pe o veche cunoştinţă.

Regele se întoarse cu o vioiciune care-i trăda interesul stârnit de această arestare:

— În sfârşit, aţi reuşit să arestaţi pe unul din acei mizerabili! Trebuie să ştiu! Unde-i prizonierul, Neuvy? Vreau să-l întreb chiar eu care i-au fost motivele.

— Sire! bolborosi Neuvy, care nu mai ştia în ce gaură să se ascundă.

— Ei bine? întrebă regele cu un început de nerăbdare.

— Sire, reluă Jehan fără milă, înclinându-se profund, prizonierul domnului de Neuvy are onoarea de a se înclina în faţa Maiestăţii Voastre.

— Ce înseamnă gluma asta? bubui regele aruncând o privire mânioasă lui Neuvy, care aştepta speriat şi livid.

Şi însufleţindu-se:

— Deja acest tânăr, după cum ţi-aminteşti şi-a riscat viaţa pentru a o salva pe a noastră şi ai sosit „tocmai la timp” pentru a-l aresta. Şi astăzi, când iarăşi şi-a riscat-o, iarăşi intervii pentru a-l lua de guler ca pe un răufăcător. Pe toţi dracii, domnule, trebuie să admit că aveţi un mod ciudat de a vă înţelege datoriile şi sarcinile care vă revin.

Zdrobit, nefericitul Neuvy bolborosi câteva explicaţii de neînţeles, explicaţii pe care regele i le tăie scurt:

— Destul, domnule! Retrageţi-vă în palatul vostru. Acolo-mi veţi aştepta ordinele!

Asta nu însemna decât dizgraţia, prăbuşirea. Neuvy se înpletici. Lovitura îl zdrobise. Dar lui Jehan i se făcu milă şi interveni:

— Sire, pot îndrăzni să cer o favoare Maiestăţii Voastre?

La cuvântul favoare, Henri al IV-lea făcu o mică strâmbătură. Şi totuşi îi răspunse pe un ton amabil, dar cu un zâmbet viclean pe buze:

— Să vedem despre ce favoare e vorba! … Dacă nu sunteţi prea pretenţios, astăzi nu vă pot refuza nimic.

— Vă cer numai să nu-l dizgraţiaţi pe domnul de Neuvy, îi spuse simplu Jehan. E drept că domnul de Neuvy a vrut să mă aresteze, dar credea că face bine. Nu-i port pică pentru asta. În ceea ce priveşte restul, garantez că e un om credincios regelui şi că nu ştia absolut nimic din ce se urzea.

— Pe toţi dracii! bombăni regele, păi tocmai asta-i reproşez! Parcă-i scris să nu ştiu nimic decât… ce le place diavolilor ăstora doi să-mi spună!

Şi cu voce tare:

— Nu vă pot refuza ceea ce-mi cereţi, cerere care de altfel vă onorează. Să nu mai pomenim despre asta, Neuvy! Dar, la dracu'! Să nu se mai întâmple!

Şi luându-l pe Jehan de mână, cu voce puternică pentru a se face auzit de toţi cei care-l înconjurau, rosti:

— Domnilor, vi-l prezint pe domnul de Pardaillan, marchiz de Saugis, conte de Margency şi de Vaubrun, omul care, de patru ori la rând în câteva săptămâni, mi-a salvat viaţa; omul pe care-l iubesc şi-l stimez cel mai mult… după domnul de Pardaillan, tatăl său şi prietenul meu, i se datorează respectul cuvenit faptelor sale.

Cei trei spadasini, Escargasse, Gringaille şi Cargagne, care abia se mai ţineau să nu izbucnească, beţi de bucurie şi mândrie, strigară din adâncul plămânilor:

— Trăiască regele! …

Henri le mulţumi cu un gest afectuos. Şi gentilomii, gărzile, arcaşii, repetară într-un tunet de nedescris:

— Trăiască regele! …

Atunci Neuvy, bucuros şi crezând că îşi repară gafa, se grăbi să se adreseze regelui:

— Sire, am greşit faţă de domnul marchiz, căruia îi adresez scuzele mele umile pentru neândemânarea de care am dat dovadă. Dar am un prizonier care ne-ar putea lămuri.

— De ce n-aţi spus-o mai devreme! îl certă regele. Unde-i prizonierul?

— Iată-l, Sire, spuse Neuvy, făcând semn oamenilor săi să-l aducă pe Saętta.

„Ei pe dracu'! Uitasem de Saętta!" îţi spuse Jehan. Ţi cu voce tare:

— Sire, spuse el rece, domnul de Neuvy se înşală. Acest prizonier îmi aparţine!

— E drept! mărturisi Neuvy, muşcându-şi buzele.

— Sire, reluă Jehan, acest om nu v-ar putea da informaţiile de care aveţi nevoie, pentru bunul motiv că nu ştie nimic. Acest om îmi aparţine. Avem o socoteală mai veche şi mai

înfricoşătoare de rezolvat. Rog umil pe Maiestatea Voastră să mi-l lase.

Privind rând pe rând pe Saętta ţi Jehan, Henri al IV-lea spuse pe un ton indiferent:

— Fie şi pentru că vă aparţine, păstraţi-l.

Şi urcă în caleaşcă, alături de Bertille.

Jehan se apropie de Saętta ţi-i tăie legăturile care-i paralizau orice mişcare. Împreună cu Pardaillan, Gringaille, Carcagne şi Escargasse, îl duseră pe Saętta, care nu mai opunea nici o rezistenţă, în conac.

Jehan culesese de pe jos spada bătrânului ucigaş şi, oprindu-se în faţa acestuia, îl privi câteva momente. Pardaillan aştepta, curios să afle ce hotărâre va lua fiul său, timp în care cei trei spadasini credeau că-l va străpunge pe loc.

Asta credea ţi Saętta. Asistase la scena în care regele îi adresase lui Jehan acele cuvinte de recunoţtinţă şi înţelese că visele sale de răzbunare luaseră sfârşit. O disperare sălbatică îl cuprinse şi dorea cu nerăbdare lovitura de graţie care i-ar fi sfârşit viaţa, acum lipsită de orice scop. Văzând că Jehan tace, îşi îndreptă umerii şi, aţintindu-l cu privirea, îi spuse pe un ton răutăcios:

— Ei bine, ce mai aştepţi, loveşte, micuţule. Nu îndrăzneşti? Crezi că moartea mă înspăimântă? Speri să mă vezi implorându-ţi îndurarea? Dacă-i aşa, atunci ascultă-mă: am vrut să fac din tine un hoţ şi un asasin. N-am reuşit. Am vrut să te fac să mori pe eşafod. Eu sunt cel care l-am trimis pe şeful poliţiei, nătărăul de Neuvy, în strada Arbre-Sec şi tot eu sunt acela care i-am asmuţit asupra ta pe oamenii lui Sully. Şi chiar azi, tot eu l-am prevenit pe Neuvy. N-am reuşit. Am dus împotriva ta o luptă fără cruţare şi iată-mă învins. N-am decât să plătesc: loveşte!

Jehan îi ascultase tirada clătinând cu blândeţe din cap. Când bătrânul sfârşi, îşi privi tatăl adoptiv în ochi, ca şi când ar fi vrut să citească acolo hotărârea pe care trebuia

s-o ia. Îndreptându-şi din nou privirile spre Saętta, îi spuse blând:

— Tot ceea ce ai spus e adevărat. O ştiam dinainte. Nu mai discut nimic cu tine, tot n-ai înţelege. Eu, Saętta, nu vreau să-mi amintesc decât de un singur lucru: tu eşti acela care m-ai hrănit când am fost copil. M-ai îngrijit că o mamă când am fost bolnav. Iată-ţi spada, Saętta, nu te voi ucide, ba mai mult, te voi supraveghea îndeaproape, aţa cum am făcut-o şi până acum.

Şi fără a se mai preocupa de Saętta, care rămase nemişcat, cu spada în mână, interzis, îl luă de braţ pe Pardaillan şi se îndepărtară, spunându-i:

— Am făcut bine, tată?

Pardaillan nu-i răspunse. Dar prinse mâna fiului său şi i-o strânse într-un mod grăitor. Jehan îi înapoie strângerea, murmurând:

— Sunt mulţumit că mă aprobaţi, domnule.

Reveniră la caleaşcă. Scoţându-şi capul prin geamul portierei, regele strigă voios:

— Domnilor de Pardaillan, poftiţi înăuntru, cu mine.

Şi cu un surâs maliţios:

— Cred că avem de rezolvat o problemă de familie.

În timp ce Pardaillan şi fiul său urcau în caleaşcă, Henri îi privi pe cei trei spadasini care, strălucitori, ţepeni ca la paradă, aşteptau dându-şi coate şi le spuse:

— Hei, voi vitejilor, pe cai şi păziţi portierele… Escortaţi-vă şeful pentru că, după câte se pare, nu-l părăsiţi niciodată.

Neştiind cum să mulţumească mai mult regelui, cei trei îşi duseră mâna în dreptul inimii şi urlară într-un singur glas:

— Trăiască regele!

Regele izbucni în râs şi spuse pe un ton plin de admiraţie:

— Pe toţi dracii! Caraghioşii ăştia au nişte plămâni de invidiat!

— Nu numai asta-i de invidiat la ei, Sire, spuse cu gravitate Jehan, mai au şi nişte mâini sigure şi inimi credincioase!

— La Luvru, domnilor! strigă regele.

Şi cavalcada o luă la trap. Vitry şi gărzile sale deschideau drumul, urmaţi de Bellegarde, Liancourt, Bassompierre şi Montbazon. Carcagne, Escargasse şi Gringaille păzeau portierele, conform ordinului regal, în vreme ce Neuvy asigura ariergardă.

Din când în când, nebuni de bucurie şi de mândrie, crezând că norocul le-a surâs definitiv, cei trei spadasini tunau: „Trăiască regele!” Gentilomii şi gărzile, desigur că se considerau obligaţi să le urmeze exemplul de fiecare dată. Aşa încât, după ce intrară în Paris prin strada Saint-Antoine, mulţimea, fără să ştie de ce, auzind aceste aclamaţii, le urmară cu însufleţire. Dar, cum trebuia să găsească o explicaţie acestor manifestaţii de bucurie, se răspândi zvonul că regele tocmai scăpase dintr-o primejdie înfricoşătoare şi cei trei zdrahoni care urlau în gura mare, păzind portierele caleştii, erau eroii întâmplării, salvându-l pe rege de la moarte.

Astfel încât, de la Poarta Saint-Antoine până la Luvru, o mare de ovaţii spontane, puternice, îi însoţi.

Capitolul 39

În caleaşcă, regele luă mâna Bertillei şi punând-o în mâna lui Jehan, pierdut de atâta fericire, îi spuse:

— Măcar aşa să repar, în parte, răul pe care ţi l-am făcut. Aşa, dându-ţi drept soţ pe omul pe care l-ai ales şi care este demn să aibă o aşa comoară.

Şi cum nu-şi putea stăpâni felul de a fi atunci când se află între prieteni, adăugă cu veselie:

— Pe când nunta?

Şi Pardaillan îi răspunse:

— Peste o lună, Sire, la Saugis şi fără nici un fast.

— Aşa cum se cuvine unor oameni fericiţi şi care caută singurătatea pentru că-şi ajung unul altuia, adăugă regele râzând din toată inima. Fie! Nu spun că n-aş veni dacă aş fi invitat fără ceremonie.

— O mare bucurie căreia îi vom păstra o amintire de neuitat! Declară Pardaillan şi nimeni nu-şi dădu seama dacă e serios sau dacă doar glumeşte.

— Dar numai cu condiţia ca prezenţa mea să nu deranjeze caracterul intim pe care-l doriţi acestei festivităţi. Ce dracu', fac şi eu parte din familie, cât de cât!

Şi, adresându-se direct lui Jehan, ocupat să-şi privească încântătoarea logodnică, Henri adăugă:

— Nu vă miraţi dacă nu dau nici o zestre acestui copil. Tatăl vostru vă va spune că, pe lângă voi, eu nu sunt decât un biet calic.

De la Luvru, Bertille fu condusă la ducele şi ducesa d'Andilly, care atunci aflară şi cine era Jehan le Brave şi care-i primiră pe cei doi îndrăgostiţi ca pe proprii lor copii.

Pardaillan lăsă pe cei doi tineri în grija prietenilor săi şi el se îndreptă în grabă spre strada Saint-Honoré, la palatul lui Concini. Acolo fu primit de Léonora Galigaď. Vizita dură ceva mai puţin de un sfert de oră, după care, Pardaillan ieşi cu un zâmbet de mulţumire pe faţă: „Iată-l şi pe Concini îmblânzit, îşi spuse el. Sunt încredinţat că, după tot ce le-am spus, copiii mei nu mai au de ce se teme de aceşti intriganţi. Rămâne acum de rezolvat problema tezaurului."

A doua zi, Pardaillan îşi însoţi fiul sub fosta spânzurătoare din Montmartre. Jehan păli când se văzu acolo, împreună cu tatăl său. Totuşi, curajos, îi mărturisi acestuia tentaţia de care fusese stăpânit şi căruia fusese cât pe-aci să-i cedeze. Întrerupându-i mărturisirea încă de la primele cuvinte, Pardaillan îi spuse:

— O ştiu. Eram acolo. Am văzut şi am auzit totul.

Şi comoara fu dezgropată, fără ca Jehan să mai fie emoţionat ca atunci când o făcuse de unul singur. Când cufărul, care conţinea uriaşa comoară, fu descoperit complet, Pardaillan, privindu-şi ţintă fiul, îi spuse:

— Comoara asta îţi aparţine de drept… Ce ai de gând să faci cu ea?

Lui Jehan i se păru că simte în vocea tatălui său accente ciudate, stranii.

Privi îndelung grămada de aur şi pietre scumpe. În sfârşit, ridicându-şi fruntea, spuse:

— Mi s-a spus, domnule, că, ridicat la rangul de conte de Margency, aţi renunţat la orice venit pe care vi-l oferea superbul domeniu al cărui stăpân sunteţi, în favoarea săracilor locului, care dispun de acesta după bunul lor plac, fără ca voi să vă opuneţi?

— Aşa este, răspunse cu răceală Pardaillan.

— Mi s-a spus că, moştenind de la soţia voastră suma de două sute şi ceva de mii de livre, le-aţi donat săracilor din cartierul Saint-Denis?

— Exact.

— Mi s-a mai spus că, regele care vă datorează în cea mai mare parte coroana, nu v-a putut niciodată convinge să acceptaţi titluri, funcţii sau bani?

— Încă o dată, da, ai dreptate.

— Cred, domnule, că în acest cufăr se află o sumă care ar face fericiţi mii de săraci… Şi că o avere ca asta, pentru un singur om, e prea mult… Mult prea mult! …

— Ei, ei! făcu Pardaillan, cu ochii sclipitori, unde vrei să ajungi?

— La asta, domnule: mie, care totdeauna am tras mâţa de coadă, mi se pare că o sută de mii de scuzi reprezintă o avere destul de mare!

— La dracu’! O sută de mii de scuzi! … Asta cred şi eu!

— Saugis şi Vaubrun aparţin Bertillei, nu-mi face plăcere să mă ating de venitul soţiei mele. Voi lua deci pentru mine cei o sută de mii de scuzi. Vi se pare drept?

— Sigur că da.

— În afară de aceştia, voi mai lua, pentru prietenii mei… pe care-i cunoaşteţi, încă patru sute de mii de livre.

— Câte o sută de mii de livre pentru fiecare. Nu-i prea mult!

— Restul îl dăruiesc săracilor.

— Bună pleaşcă pentru ei, fiule.

— Şi acum, vă vine rândul, domnule.

— Ei drăcie! … aşa e! Şi ce vrei să-mi dai mie, să vedem?

Clătinându-şi cu blândeţe capul, Jehan apucă mâinile tatălui său şi-i spuse cu emoţie:

— Voi, tatăl meu, sunteţi deasupra oricărei averi, fie ea şi de o mie de ori mai mare ca asta. Vouă, tatălui meu, nu vă dau nimic… pentru că tot ce am eu, vă aparţine. Am judecat bine, domnule?

Pardaillan îşi desfăcu braţele, spunându-i fiului său, care i se repezise la piept:

— Ei da! Pe toţi dracii! Văd că eşti într-adevăr fiul meu! …

O lună mai târziu, la Saugis, se celebră nunta fiului lui Pardaillan cu Bertille de Saugis, în cea mai strictă intimitate. Regele nu a participat, ceea ce i-a făcut pe cei doi soţi să fie cu atât mai mult încântaţi. După cum spusese, nu dăduse nici o zestre fiicei sale, numai că, în ziua nunţii îi trimise o coroană de marchiză, bogat încrustată cu pietre preţioase.

În aceeaşi zi avu loc şi căsătoria lui Carcagne cu frumoasa Perrette, înzestraţi fiecare cu câte o sută de mii de livre de Jehan Pardaillan.

Gringaille şi Escargasse primiră şi ei, fiecare aceeaşi sumă, nici nu mai este nevoie să adăugăm că toţi aceştia refuzară să-l părăsească pe şeful şi binefăcătorul lor, aşa încât cumpărară fiecare câte un mic domeniu şi se stabiliră în vecinătatea marelui domeniu Saugis.

Mai rămâne să vă spunem ce s-a întâmplat cu diferitele personaje ale povestirii:

Acquaviva s-a întors la Roma. Văzându-se descoperit, fratele Parfait Goulard a dispărut fără a se mai afla nimic despre el. Fără îndoială că-şi urmase şeful la Roma.

După plecarea lui Jehan, într-un acces de disperare, Saętta s-a sinucis cu propria spadă în conacul de la Ruilly, văzând că răzbunarea pe care o urmărise timp de douăzeci de ani îi eşuase.

Se ştie care a fost sfârşitul lui Ravaillac, întors de la Angoulęme, după cum prezisese Pardaillan.

Într-o bună zi, madame Colline Colle a primit vizita unui ofiţer al regelui. Pe moment crezu că va primi vreo sumă oarecare, pe care o aştepta de multă vreme drept recompensă că-i dezvăluise regelui locul în care se ascunsese Bertille. Dar, vai! Madame Colline Colle a fost pur şi simplu închisă într-o temniţă, din care nu va mai ieşi decât cu picioarele înainte.

Trebuie să mărturisim că, atât părintele Coton cât şi Concini nu găsiră faimoasele milioane pe care le căutau. Singură, stareţa mânăstirii trase foloase din această întâmplare, deoarece cripta Mântuitorului deveni un loc de pelerinaj, sursă de profituri grase pentru sfântul lăcaş, pe care-l patrona.

În ce-l priveşte pe Pardaillan, acesta rămase aproape o lună pe lângă copiii săi. Într-o bună zi, aventurierul, cavalerul rătăcitor care nu încetase a fi, se trezi în el şi nici lacrimi, nici rugăminţi, nici implorări nu-l mai putură reţine. Plecă spunându-le:

— Mă întorc peste zece luni! … La botezul nepotului meu!

SFÂRŞIT